Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Silver miracles

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PRESTON, FAYRENE
Flăcări de argint / Fayrene Preston
Traducător: Cecilia Ionescu
București: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-580-296-7
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

FAYRENE PRESTON

Flăcări de argint

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Din aceeaşi colecţie vă recomandăm următoarele titluri:

607. BĂRBATUL DIN TRIPOLI – *Cathy Andrews*

Bulversată de o decepție în dragoste și sub influența unei doze mari de alcool, Lisa petrece noaptea cu Bryn. Era fecioară. Bryn îi propune căsătoria, iar ea, până la urmă acceptă... Și iat-o sub soarele de plumb al Libiei, în plină exploatare petrolieră. Totul este nou pentru ea, străin, deconcertant. E soția lui Bryn, dar nu simte nimic pentru el. Iar Bryn pare să se intereseze mai mult de o veche pasiune. În condițiile acestea, ce poate face Lisa?

608. VECHILE SEIFURI – *Dominique Arly*

Eram hoț și am devenit asasin. Eu, muncitorul onest, băiatul liniștit... Și toate astea, din cauza unei femei... Dar și pentru că aveam datele necesare. Patronul îmi spusese într-o bună zi: „Trebuie să știi, dragul meu, că toate seifurile mai vechi de anii '60 nu sunt bune de nimic. Ascultă la mine! Dar cei care au astfel de seifuri în casă habar n-au, și asta doar pentru că n-au fost călcați de hoți până acum". Povestea unui om care a visat să-și depășească situația și s-a crezut pentru un moment un cavaler în căutarea prințesei sale.

609. ÎNTÂLNIRE ÎNTÂMPLĂTOARE – *Barbara York*

O simplă cădere pe stradă, și Sharon se află în fața șansei vieții: întâlnirea cu bărbatul visurilor sale. Hazardul... Povestea continuă clasic: cei doi se iubesc, se căsătoresc și speră să trăiască fericiți până la adânci bătâneți, înconjurați de o mulțime de copii. Dar atunci când fata nu este bogată, nici de o mare frumusețe, iar salvatorul este totodată plin de farmec, și imens de bogat, ce se întâmplă? Sharon va trebui să se confrunte cu toată suferința pe care o poate duce acest gen de întâmplare.

Capitolul 1

Era ultima noapte din septembrie. Trecuse de miezul nopții, dar Ann Warrenton nu reușea să doarmă. Culcată deja de o oră, se agita în zadar în pat. Nu reușise decât să șifoneze cearșafurile răcoroase între care se strecurase și să se încurce în cămașa lungă de noapte.

Cu sclipirea sa misterioasă, luna îi făcea semn, ca pentru a o invita să vină să se joace. Noaptea părea plină de viață. Ann murea de dorință să ia parte la ea.

Stephanie dormea de ore întregi. Cu siguranță nu se va trezi. Și chiar dacă ar plânge, ceea ce se întâmpla rareori, oricum Ann o va auzi.

După o ultimă încercare de a mai rămâne nemișcată câteva clipe, tânăra femeie cedă. Pur și simplu era prea trează, prea enervată pentru a mai petrece fie și un minut în plus în pat.

Se asigură că micuța dormea, înainte de a se strecura în liniște afară pe ușa situată în spatele vechii ferme. Cu picioarele de-abia atingându-i drumul din pământ bătut, se repezi afară din curtea care înconjura casa, spre câmpul care cobora în pantă lină până la iaz.

Era una dintre acele nopți fermecate în care luna strălucea la fel ca razele slabe de soare. Nici un nor nu-i întuneca ardoarea cu care arunca o pânză de lumină argintie pe câmpia texană. Cămașa fină de noapte, garnisită cu dantelă i se lipise de corp în timp ce cobora panta. Albul bumbacului, irizat sub clanul de lună, contrasta cu pielea sa cu reflexe aurii.

Când ajunse la digul care domina iazul, își scoase în grabă veșmântul, înainte de a se apropia de mal. Cum căldura nopții îi mângâia pielea goală, rămase o clipă pe loc, cu brațele îndepărtate, absorbită de imaginile și sunetele care se amestecau languros în întuneric: licurici scânteietori și greieri care cântau... Pe drum, în depărtare, trecu o mașină. O pasăre cocoțată în vârful colinei își chema perechea și nu întârzie să-și găsească răspuns. Ann era fascinată de această strălucire magică a nopții.

Chiar în clipa în care se îndoia cu grație, gata să plonjeze, zări o licărire argintie în pădurice, de cealaltă parte a iazului, dar nu-i dădu nici o atenție. Apa, reîmprospătată de un izvor subteran, îi învălui trupul gol într-o încântătoare răcoare. Bucuria îi era atât de mare, încât izbucni într-un hohot de râs. Viața sa, aceea pe care și-o alesese, nu era decât muncă grea și responsabilități și rareori avea timp să profite de viață. Pentru că

reușise să scape câteva clipe, avea ferma intenție de a profita de ele la maximum.

Rând pe rând, învârtindu-se, plonjând și înotând în apă, se străduia să facă zgomot cât mai mult pentru a îndepărta broaștele care se puteau afla acolo. Ridicându-se în noapte, hohotele sale se râs se împleteau cu murmurul pinilor aflați de-a lungul unui mal al iazului.

O jumătate de oră mai târziu, împotriva voinței sale, plonjă pentru ultima dată, cu părul lung fluturând ca o mătase brună la suprafață. Se ridică pe dig și rămase o clipă nemișcată, lăsând apa să-i alunece de-a lungul corpului, de la sânii fermi, spre picioarele lungi și frumoase, în timp ce picături mari se striveau de scândurile debarcaderului. Apoi își adună cămașa de noapte și o îmbrăcă destul de greu, deoarece materialul i se lipea de pielea încă udă.

Exact în acea clipă îl zări. Mergea de-a lungul iazului, în direcția sa. Ann îl privi apropiindu-se, fără să simtă nici o teamă. Desigur, era un străin, dar nu era nici urmă de amenințare în comportamentul său.

Semăna cu o felină, suplă, lacomă, dar era în același timp puternic și grațios. Oricât de ciudat putea să pară, cadența pașilor săi răsuna în adâncul ei însăși și pulsul i se acceleră. Părăsi digul și se sui pe mal. Apoi așteptă.

Avea probabil între treizeci și patruzeci de ani. Înalt, cel puțin de un metru optzeci, cu părul argintiu complet ieșit din comun, purta o pușcă în bandulieră. Emana o asprime intensă, aproape

de violență, care nu avea nimic de-a face cu faptul că purta armă. Crescută în Texas, Ann nu se putea mira să întâlnească un bărbat înarmat. Nu! Era altceva, ceva ce-i era personal.

Purta un pulover și niște blugi strâns mulați. Brusc, își dădu seama că părul său produsese acea sclipire de argint pe care o zărise exact înainte de a plonja. La gândul că o văzuse goală, la fel de distinct cum îl vedea ea acum, un frison îi trecu pe șira spinării.

Bărbatul se opri la câțiva metri și o măsură, fără să rostească vreo vorbă. Privirea era luminoasă, ciudat de rece în căldura clarului de lună. Era mult timp de când un bărbat nu-i păruse atât de tulburător.

Tânăra femeie fu cea care rupse tăcerea care se prelungea între ei, declarând cu calm:

– Dacă aveți intenția să mă ucideți, veți avea amabilitatea să începeți prin a-mi explica de ce?

Bărbatul râse, dur, neplăcut, scrâșnind din dinți, în liniștea calmă a nopții.

– Din toate întrebările pe care mi le-ați putut pune, aceasta era ultima la care mă așteptam!

– Consider că este o reacție de bun-simț, în fața unui străin care apare din pădurea mea, în mijlocul nopții, înarmat cu o pușcă puternică.

– Nu vă este câtuși de puțin teamă, nu-i așa? Mă întreb de ce, făcu bărbatul.

Avu o grimasă care se voia zâmbet și Ann se surprinse întrebându-se de ce îl găsea atrăgător. Dar nu exista nici umbră de ezitare în răspunsul său.

– Este nevoie de mai mult pentru a-mi fi teamă, domnule...?

– Chase, spuse bărbatul, ușor ironic.

– Ei bine, domnule Chase, dacă v-ați fi propus să trageți asupra mea, fără să discutăm în prealabil, ați fi avut tot timpul s-o faceți. Pușca aceea are precizia unei arme cu rază lungă de acțiune. În plus, ar fi trebuit să începeți prin a îndepărta siguranța înainte de a ținti, ceea ce mi-ar fi lăsat câteva secunde pentru a încerca să vă distrag atenția, sau să vă fac să vă schimbați părerea.

Lent, privirea necunoscutului îi cercetă formele trupului scoase în evidență de cămașa de noapte udă, dar Ann nu-și dădu osteneala să se ascundă de ochii săi. Ar fi fost inutil. Refuza să-i dea satisfacția să afle cât de penibil îi era să se gândească la faptul că doar cu câteva minute mai devreme, își făcuse o idee extrem de precisă despre ea.

– Sunteți foarte frumoasă și de asemenea foarte perspicace, comentă bărbatul, caustic. Să n-aveți nici o teamă. N-aș ucide niciodată pe cineva ca dumneavoastră. Ar fi o crimă, trebuie să fiți de acord, adăugă pe un ton lingușitor, plimbându-și un deget lung și fin, mai mult senzual decât tandru, pe obrazul său.

Pulsul tinerei femei se acceleră ca rezultat al acestei atingeri uimitor de electrizante, așa încât răspunse cu o voce nesigură:

– Orice omor este o crimă, după câte știu!

– Oh, omorul nu mă deranjează, afirmă necunoscutul cu răceală. Dar nu se pune problema să vă suprim pe dumneavoastră! Cu siguranță, vă aflați pe lista speciilor pe cale de dispariție.

– Nu sunt animal!

– Există ceva de animal în fiecare dintre noi, îi explică bărbatul cu un fel de insistență plictisită. Doar pragul de rezistență diferă de la o ființă la alta față de anumite situații, atâta tot!

Dar într-o zi sau alta, fiecare dintre noi ajunge la limitele sale, domnișoară...?

– Warrenton. Ann Warrenton. Doamna Warrenton.

Gura cu buze groase se destinse într-un fel de zâmbet și Ann se surprinse admirându-i conturul.

– Doamnă? reluă necunoscutul cu o voce nonșalantă. Este la fel de surprinzător ca această întâlnire neașteptată...

– Această întâlnire, cum spuneți, n-are nimic de necrezut dacă vă gândiți că acest iaz îmi aparține și că vă găsiți pe pământurile mele!

Ignorând această insinuare rațională, bărbatul își puse liniștit pușca la picioare și se apropie de ea.

– Ei bine, doamnă Warrenton, oare cum ați devenit expertă în mânuirea armelor?

– Mi se pare greu să crești într-o fermă din Texas fără să înveți să te folosești de o armă.

Acum n-o mai atingea, dar încă simțea căldura corpului său. Totuși, cu îndrăzneala sa firească și fără ca privirea să-i șovăie nici o clipă, Ann adăugă:

– Tata ținea neapărat ca sora mea și cu mine să știm să ne apărăm, dar armele nu m-au impresionat niciodată în asemenea măsură încât să simt nevoia de a mă plimba cu o pușcă în bandulieră.

– Eu sunt nou în regiune, îi dezvălui bărbatul, ca pentru a se justifica. Nu știam la ce mă puteam aștepta. Așa că am preferat să iau măsuri de precauție.

Mâna bărbatului se apropie din nou de fața Annei, de data aceasta pentru a îndepărta o șuviță de păr ud care-i căzuse pe piept.

– Să luați măsuri de precauție împotriva cui? îl întrebă încercând să nu dea atenție acelei mâini care îi atinse gâtul în timp ce înfășura șuvița de păr în jurul degetului său. Deja de mult timp Texasul nu mai trebuia să-și apere frontierele. Probabil sunteți o persoană extrem de meticuloasă.

– Prudentă, pur și simplu prudentă, răspunse bărbatul, gratificând-o cu un zâmbet subțire. Viața m-a învățat că forța, indiferent sub ce formă, permite să alegi tu însuți ce vrei. În această privință sunt foarte dificil, și mai ales îmi place să am cele mai multe șanse de partea mea.

Lumina lunii arunca umbre ciudate pe chipul său colțuros. Ann se gândi că nu se aflase niciodată în prezența unui bărbat atât de dur și atât de rece. Și totuși, ceva o incita la el, nu să se

îndepărteze, ci să se apropie, știind fără îndoială că asta nu era în interesul său.

Răspunse cu ironie:

– Este minimum ce se poate spune. Pușca dumneavoastră ar putea omorî un urs și nu mai există așa ceva în regiune. Desigur, există pe aici un animal care este o încrucișare între coiot și vulpe, dar eu n-am destule animale domestice pe terenuri pentru a-l atrage și rareori este surprins vreunul. În cea mai mare parte a timpului, nu veți găsi nimic mai periculos decât întâmplător un tatu, sau vreun oposum.

– V-am găsit pe dumneavoastră, nu?

Vocea joasă și profundă o făcu să se gândească pe moment la un tăiș învelit în catifea.

– Eu nu sunt periculoasă, decât dacă mă simt amenințată, domnule Chase.

– Chase este prenumele meu, o corectă bărbatul pe un ton suav. Numele meu de familie este Colfex. Chase Colfex.

O observă o clipă, așteptându-se evident ca tânăra femeie să reacționeze, dar cum aceasta nu se clinti, continuă cu un zâmbet sarcastic pe buze.

– Să vedem dacă pot face în așa fel încât să vă simțiți amenințată...

Înainte ca Ann să-i poată citi intențiile, străbătu scurta distanță care-i mai despărțea, îi prinse părul pe care-l răsuci într-o coadă lungă și udă, de care se folosi pentru a o obliga să ridice fața spre a sa, ca și când se aștepta la o rezistență din partea tinerei femei.

Cu mâna liberă, o prinse de talie, strângând-o lângă el, sânii Annei strivindu-se astfel de pieptul său.

Sărutul o surprinse prin blândețea sa. Ann uită că prima reacție a sa fusese de a se apăra. Atingerea ușoară, aproape tandră a buzelor sale, contrastă întru totul cu violența gesturilor. La început, gura lui Chase Colfex o căută pe a sa în joacă, șovăitor, în timp ce o ușoară căldură radia în Ann, în adâncul ființei sale. Dar, în curând, un foc se născu în ea, îndemând-o să răspundă cu pasiune îmbrățișării sale, fără să poată înțelege de ce, nici să-și ia timp de a-și analiza reacția. Știa pur și simplu că se abandonase în brațele sale și că această senzație o încânta și o neliniștea în același timp.

Bărbatul fu cel care întrerupse sărutul. Dându-se înapoi cu un pas, cu respirația tăiată, Chase Colfex o privi îndelung, cu atenție. O expresie ciudată apăruse pe trăsăturile lui dure.

– Domnule Chase, gâfâi Ann, sau domnule Colfex sau... indiferent care-ți este numele. Mi-e egal... Ce faci în pădurea mea?

Pentru prima dată, bărbatul râse deschis și sincer.

– Nu știi că este a doua întrebare pe care ar fi trebuit să mi-o pui, când ai înțeles că nu aveam intenția de a te omorî? Te mai îndoiești, după ce am intrat ilicit pe terenurile tale?

Acest acces brusc de bună dispoziție nu putea în nici un caz s-o liniștească pe Ann, care mai vibra încă de intensitatea îmbrățișării sale.

– Îți aștept încă răspunsul.

– Suntem vecini, răspunse Chase, într-un fel care i se păru o amabilitate înșelătoare. Tocmai am cumpărat proprietatea vecină cu a ta, adăugă arătând cu degetul în direcția pădurii.

– Ferma familiei Karnes? Nu știam că era de vânzare! exclamă Ann, derutată.

– Nu era, până când le-am făcut o propunere.

Înclinând capul, tânăra femeie îl observă cu curiozitate.

– Spui asta cu o anumită doză de cinism.

– Am observat că lucrurile pe care le doream cu adevărat au un preț, făcu Chase, în timp ce o umbră de dispreț profund îi umbri expresia feții. În general, cumpăr un teren acolo unde mă duce munca mea. Este mai comod și mai plăcut decât să descind într-un hotel, iar ferma familie Karnes, cum îi spui, este acum o locuință temporară excelentă pentru mine.

Sceptică, Ann scutură încet din cap.

– Proprietatea aceea se întinde pe mai mult de cinci sute de hectare. Nu faci lucrurile pe jumătate!

– Este un mod de a vedea lucrurile, reluă bărbatul ridicând din umeri cu indiferență. Dar, în acest caz special, consider că am făcut o alegere bine gândită. Dacă știam că vom fi vecini, aș fi găsit prețul mic, chiar dacă ar fi fost de două ori mai ridicat! În fond, poate îmi va plăcea această viață pastorală...

Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii, într-un gest de o intensitate tulburătoare. Căldura atingerii o făcu pe tânăra femeie să se înfioare. Părea să simtă o anumită plăcere atingând-o.

– Simți și tu, nu-i așa, această atracție pe care o avem unul față de celălalt, de când ni s-au întâlnit privirile pentru prima dată? o întrebă cu voce blândă.

– Da, admise Ann, pe un ton nesigur.

Bărbatul acesta o intriga și nu se putea împiedica să recunoască.

– Fără nici o îndoială, ești o specie rară, exclamă Chase, izbucnind în râs. Cea mai mare parte dintre femei ar fi negat cu orice preț.

– Eu nu-mi bat joc, Chase, se apără Ann. Mai bine s-o știi imediat, pentru că vom fi vecini.

– Dumnezeule! Efectiv, vom câștiga timp.

Ceva în răspunsul său atât de semeț, o îndemnă pe Ann să-și dezvolte ideea:

– Faptul că mă atragi nu înseamnă că vei putea face din mine ce vei vrea! Intrarea pe proprietatea ta este la kilometri de aici, iar drumurile care duc acolo sunt numeroase. Chiar dacă pământurile noastre sunt parțial alăturate și se întind de-a lungul aceleiași șosele, nu este drum de trecere pe aici. Cine știe? Nimic nu dovedește că ne vom revedea mult timp de acum!

Era adevărul, dar nu reușea să se hotărască dacă această stare de lucruri o dezamăgea sau nu.

– În locul tău, n-aș paria pe ferma mea! Ne vom revedea, Ann. Ești o tânără femeie puțin obișnuită. Cele mai mici reacții ale tale au de ce să te mire. Oare te conformezi vreodată?

– La ce? îl întrebă Ann cu voce tare.

Dar Chase îi ignoră întrebarea și continuă:

– Spui că ferma aceasta îți aparține?

– Da. N-am decât vreo cincisprezece hectare. Este puțin în raport cu proprietatea ta, dar îmi ajunge pe deplin. La moartea sa, tata ne-a lăsat-o moștenire, surorii mele și mie. Dar am întreaga sa responsabilitate, deoarece sora și cumnatul meu au propriul domeniu, puțin mai departe, pe șoșea.

– Câtă generozitate! exclamă bărbatul, ironic. Terenurile au o valoare enormă pe aici, de ar fi doar pentru drepturile de exploatare minieră.

– Asta înseamnă mai mult decât generozitate, insistă tânăra femeie, în timp ce admira lumina lunii reflectându-se în părul său. Este vorba de dragoste.

– N-aș putea să mă pronunț asupra acestui lucru, răspunse Chase brusc. Locuiești singură? făcu el brutal.

– Nu.

– Așadar, nu ești atât de anticonformistă cum credeam, reluă bărbatul cu o voce tărăgănată, aproape disprețuitoare, poate cu o urmă de deznădejde în ton. În consecință, locuiești cu soțul tău?

– Nu, răspunse Ann fără să schimbe tonul. Locuiesc cu fiica mea, Stephanie. Are trei ani.

Știa ce va răspunde Chase și avea răspunsul deja pregătit.

– Ai un copil! Ei bine, ai reușit să mă surprinzi încă o dată. Nu reușesc să-mi amintesc când mi s-a întâmplat asta pentru ultima dată.

– N-ar trebui să te amuzi în viață, comentă tânăra femeie cu duritate.

– Să trecem peste asta!

Ann îl privi drept în ochi și reluă:

– Într-adevăr, am fost căsătorită, iar soțul meu a murit foarte tânăr.

Chase își vârî mâinile în buzunarele blugilor și-și ațintiasupra ei ochii albaștri de gheață, cu un aer gânditor.

Ann îl observa pe ascuns. Ce bărbat ciudat! Se miră că ea nici măcar nu-și imaginase că ar fi vrut s-o brutalizeze, prima dată când îl zărise. Încă din prima clipă avusese impresia că se afla în prezența unui bărbat în stare să ucidă, dar știa de asemenea că violul era un act la care n-ar fi recurs niciodată.

În ciuda blugilor și a puștii, nu părea la locul său într-o fermă texană. Oare de unde venea? Trebuia să-l întrebe la rândul său, să afle dacă era căsătorit sau nu? În mod ciudat, în sinea sa era convinsă că nu era.

Cel puțin era sigură de un lucru: nici o femeie nu-l emoționase suficient pentru a-i descoperi latura tandră, dacă de fapt avea una. Asemenea unui bloc de granit, părea dur în profunzime, fără nici o urmă de fragilitate sau de tandrețe care să-i dăuneze forței de neclintit.

Chase începu să vorbească din nou, întrerupându-i brusc visarea și fu rândul ei să fie surprinsă.

– Când te-am văzut prima dată, coborând colina cu părul fluturând în vânt, cu picioarele de-abia atingând pământul, ai

reprezentat pentru mine o ființă sălbatică, nesociabilă, liberă de orice constrângere terestră.

Crezu că-i percepe în voce o urmă de inflexiune. Dar impresia îi fusese atât de fugitivă, încât nu era sigură de semnificația acestei schimbări. Își păstrase tonul la fel de rece ca mai înainte, dar privirea de o intensitate tulburătoare, avidă să se piardă în a sa, ardea de dorință în obscuritatea argintie. Genunchii Annei tremurau și fu cuprinsă de un val de căldură.

– Când te-am văzut ajungând la dig, scoțându-ți cămașa de noapte și rămânând acolo nemișcată, inspirând adânc aerul nopții, știi la ce mă gândeam?

– Nu! murmură Ann, tremurând.

– Mă gândeam la frumusețea trupului tău și mă întrebam ce efect ar avea să-ți simt rotunjimea formelor sub trupul meu și picioarele lungi și frumoase lângă mine.

– Îți interzic să vorbești astfel, protestă tânăra femeie, cu respirația tăiată.

Dar, în realitate, era deja prea târziu pentru a se indigna, deoarece cuvintele sale o impresionaseră profund, parcă o vrăjiseră. Când de data aceasta o luă în brațe, nici măcar nu se gândi să se zbată. Puterea evocatoare a cuvintelor sale o zdruncinase profund.

Nu mai opunea nici o rezistență și cum îmbrățișarea lor devenea mai strânsă, ultimele bariere pe care încercase în zadar să le ridice împotriva lui, se prăbușiră una câte una.

Luna ar fi putut cădea din cer și Ann nu și-ar fi dat seama.

Blândețea buzelor lui peste ale sale și fierbințeala mâinilor pe pielea sa, prin țesătura cămășii de noapte, o absorbeau în întregime. Nu avea nici un motiv pentru ca sărutările acestui bărbat s-o înflăcăreze în asemenea măsură. Era ridicol, de nesuportat. Parfumul său bărbătesc plutea în aer, amestecându-se profund cu al său, învăluindu-i pe amândoi în căldura nopții.

Când gura lui Chase Colfex o părăsi pe a sa, fu dezorientată ca și prima dată. Mâinile lui Chase o prinseră de umeri, reținând-o până când își găsi echilibrul. Dar, îl măsură pe bărbatul care se afla în fața ei și nu văzu în el decât un necunoscut, un străin față de care, încă de la prima întâlnire, reacționase cu o emoție inexplicabilă. Totul era absolut de neînțeles. Avea nevoie să se gândească, să se sustragă puterii sale magnetice.

– Trebuie să mă întorc acasă, mormăi, făcând brusc stânga-mprejur.

Urcă fără să se oprească versantul colinei și se duse direct în camera sa.

Câteva minute mai târziu, întinsă pe pat, se gândi la evenimentele ciudate ale nopții. Trebuia oare să învinuiască lumina lunii pentru comportamentul său iresponsabil? Nu era atât de sigură. Și-l amintea pe acel bărbat în cele mai mici amănunte: gustul buzelor sale, parfumul pielii, senzațiile pe care le făcuse să apară în ea.

Prima lor întrevedere fusese marcată de un parfum de cădere în păcat. Avea de ce să fie intrigată. Curând, adormi și visă un bărbat străin, extrem de dur, cu părul de argint și cu ochii albaștri ca gheața.

Capitolul 2

Soarele era deja sus pe cer și Ann se agita de mai multe ore, făcând tot ce putea pentru a-l uita pe bărbatul care reușise să-i domine visurile nopții.

În timp ce termina vasele, supraveghea ceafa blândă a fiicei sale, profund absorbită în decuparea biscuiților cu ajutorul unei forme mici, reprezentând o stea.

– Este foarte bine, draga mea, o încurajă cu un aer absent.

Îi era greu să-și imagineze că Stephanie va împlini patru ani. Timpul trecuse atât de repede! Ann avea o diplomă de învățătoare, dar se hotărâse să nu muncească în afara casei, atâta timp cât micuța nu va fi la școală. Cu atât mai mult cu cât Stephanie nu mai avea tată. Ann era foarte decisă să-i asigure o solidă pornire în viață.

– Mai am cocă, mamă.

– Îți voi da restul, răspunse aceasta, însoțind vorba cu fapta, iar când bărbații vor fi aici, Tray te va putea ajuta.

Era prevăzut ca nepoții săi să-și petreacă noaptea la ea, sora și cumnatul trebuind să meargă la Dallas pentru afaceri.

– Când vor sosi?

– Dintr-o clipă în alta.

Imediat, ușa bucătăriei se deschise, lăsându-l să treacă pe Larry, cu părul negru împrăștiat în dezordine și cu ochelarii cu rame metalice complet deranjați. Îl ducea pe Joshua, de nouă luni, sub un braț și pe Anthony, de doi ani, sub celălalt.

– Bună ziua, Ann! Ești gata să-i primești pe acești mici monștri?

– Mici monștri? Fii atent ce spui, sunt nepoții mei și în familia mea, n-au fost decât îngeri. Nu-i așa Joshua"

Îi zâmbi copilului, luându-l din brațele tatălui.

– Ce faci, îngeraș? îl întrebă ea, mergând să se așeze la masă.

Joshua îi adresă o strâmbătură afectuoasă, însoțită de un gângurit. Era un bebeluș atât de încântător. Adora să-l alinte.

Nepoții erau foarte în largul lor în casa sa, unde rămâneau deseori. I se întâmpla și Annei s-o încredințeze pe Stephanie în grija surorii sale. Micuței îi plăcea mult prezența verilor săi. Larry îl lăsă jos pe Anthony și se duse să-și toarne o ceașcă de cafea.

– Văd că este ziua biscuiților! exclamă aruncând o privire spre opera Stephaniei.

– Desigur! V-am spus întotdeauna că, ceea ce le trebuie, este să le dai ceva de făcut, în fiecare clipă.

Bucătăria era veche, dar mare. Într-un colț instalase o masă de bridge, acoperită cu mușamaua pentru confecționarea biscuiților.

– Unde este Sissy? Se pregătește pentru marele oraș?

Larry ridică ochii spre cer.

– Este acasă, gata să prepare caramele.

– N-a dorit să facă această călătorie. Asta este, nu? exclamă Ann râzând cu indulgență.

Amândoi știau la fel de bine că atunci când ceva o frământa pe Sissy, aceasta se adâncea în mod invariabhil în fabricarea caramelelor.

– Ei da, îți cunoști sora. Chiar dacă știe că te vei ocupa de micuți la fel de bine ca ea, detestă să se despartă de ei, fie și pentru o noapte.

– Nu te îngrijora! Îndată ce veți fi pe drum, totul va fi în ordine.

Larry era autor celebru de romane polițiste. Cu toate că-i plăcea izolarea de la țară, era totuși obligat să facă expediții periodice în oraș, pentru a se întâlni cu agentul său literar. Larry refuza să ia avionul și se întâlneau la Dallas, agentul cedând împotriva voinței sale, capriciilor clientului vedetă, prea celebru pentru a putea risca să-l piardă.

Conversația le fu întreruptă brusc de pătrunderea în forță a unui mic bolid de cinci ani. Era Tray, cel mai mare din cei trei băieți.

– Bună ziua, inimioară! Ce fac găinile în această dimineață? îl întrebă Ann, observând că ducea un coș. Ai adunat toate ouăle?

Într-adevăr, Tray nu rata niciodată să viziteze păsările de curte îndată ce sosea la fermă, deoarece îi plăcea la nebunie să hrănească găinile și să le adune ouăle.

– Nu, mai sunt, dar le voi putea aduce pe toate, o informă băiețelul, punând cu grijă coșul pe bufet.

– Vino repede să mă săruți și apoi o vei ajuta pe Stephanie să decupeze biscuiții.

Tray se repezi spre ea și o sărută pe obraz. Apoi, cu repeziciunea unui fulger, se alătură Stephaniei care continua să muncească sârguincios la fabricarea biscuiților, de data aceasta cu o formă reprezentând un clovn.

Ann se ridică, îl așeză pe Joshua pe genunchii tatălui său și se duse să dea noi instrucțiuni celor doi cofetari care promiteau. Înainte să se întoarcă să se așeze lângă Larry, îl ridică pe micul Anthony care se juca liniștit pe podea cu un camion.

– Ce face bebelușul meu, astăzi? îl întrebă.

– Ăcit! exclamă, arătându-și nasul roșu.

– Oh! Anthony este răcit?

Copilul dădu energic din cap, fericit de interesul pe care-l suscita.

– Pun pariu că dacă vei mânca niște biscuiți te vei simți imediat mai bine. Ce crezi?

– Bisci, repetă copilul cu emfază.

– Foarte bine, încheie Ann, ducându-l lângă cei doi mai mari. Rămâi așezat aici și privește-i pe ceilalți muncind. Când vor fi gata, vei putea mânca un biscuit.

În timp ce vorbea, îi întinse o formă reprezentând un Moș Crăciun și o sferă de cocă pentru a avea cu ce să se ocupe așteptând. Apoi se duse la rândul său să-și toarne o ceașcă de cafea.

– Ei bine, exclamă Ann, aruncându-i cumnatului său o privire malițioasă, ce nouă intrigă straniu de diabolică pregătești pentru viitoarea ta carte?

Romanele polițiste ale lui Larry erau celebre pentru salturile întortocheate și diabolice. Ann se delecta ironizându-l pe acest subiect.

– Crima perfectă! răspunse Larry ridicând enigmatic o sprânceană. Ucigașul își înjunghie victima cu un țurțure de gheață și acum acesta se topește, minune! arma crimei s-a volatilizat.

Ann se prefăcu uimită.

– Ce idee genială! Așteaptă. Nu-mi spune nimic, lasă-mă să ghicesc. Polițiștii vor găsi totuși numeroși țurțuri de gheață în congelatorul suspectului!

– Ah nu, nu este drept! protestă Larry și ochii îi râdeau strălucitori în spatele ochelarilor. Ai făcut prea multe progrese.

– Nu mi se pare foarte original, iubitule. Sunt sigură că am citit o poveste asemănătoare, acum câțiva ani, într-o carte intitulată "Cum să-ți suprimi cumnatul!"

– La naiba! Sper că agentul meu nu o va nimeri și el. În acest caz îmi va cunoaște toate secretele.

– Dacă nu mă înșel, nu vrei să-mi dezvălui subiectul noului tău roman!

– Este exact. N-ai decât să-l cumperi când va apărea. Am nevoie de drepturi de autor.

– Ei bine, iată! râse Ann. Haide, Larry, spune-mi adevărul, mărturisește că încă nici nu te-ai gândit la el.

– Nu, o recunosc, admise acesta vesel. De fapt, este mult timp de când n-am recurs la un topor bun și am simțit că această armă ascunde posibilități nebănuite.

– Vai, Larry! Uneori îmi fac griji pentru Sissy și băieți. Chiar ești foarte ciudat.

– Ciudat, dar fermecător, o corectă bărbatul, apoi schimbă subiectul: ce-ai făcut în aceste ultime zile?

Larry se preocupa permanent de viața solitară a cumnatei sale și o supraveghea destul de aproape, încercând în același timp să fie discret.

– Nimic special. Am terminat de pus la adăpost, în seră, toate plantele.

Ar fi vrut să-i vorbească despre întâlnirea cu Chase Colfex, dar îl cunoștea suficient pe Larry pentru a ști că trebuie să abordeze subiectul cu precauție. Acesta ar reacționa foarte rău dacă afla că un străin se apropiase de proprietate.

– Evident, ai făcut totul singură, fără să aștepți să vină Bob să te ajute, cum i-am cerut, nu-i așa? făcu Larry resemnat, gândindu-se la bărbatul care lucra pentru el.

– M-am descurcat foarte bine singură. În plus, știi cât îmi place să fac eu însămi totul.

– Oricum, știu un lucru. Că ești încăpățânată ca un catâr.

Care sunt celelalte evenimente din aceste ultime zile? adăugă privind-o cu atenție. Trebuie să se fi întâmplat ceva de când am sosit. Ești la fel de agitată ca o pisică pe un acoperiș fierbinte.

– Ai remarcat că noaptea trecută a fost lună plină? exclamă Ann pe un ton indiferent, evitând întrebarea.

– Nu, dormeam și ar fi trebuit să dormi și tu, doar dacă... Nu te-ai simțit bine?

– M-am simțit foarte bine, Larry! Te asigur! Ești mai rău decât o mamă exagerat de grijulie. Pur și simplu noaptea era prea frumoasă pentru a dormi și dacă n-ai fi fost o persoană atât de puțin sensibilă, ai fi remarcat asta.

– Sissy mă iubește totuși mult, observă Larry prefăcându-se a fi rănit.

– Și pentru nu știu care motiv misterios, și eu. Dar nu aici este problema.

– În acest caz, care este problema?

Larry nu era celebru degeaba. Se bucura de o finețe psihologică rară, care o mirase întotdeauna în cea mai mare măsură pe Ann.

– Noaptea trecută am întâlnit pe cineva lângă iaz.

– Cum? exclamă bărbatul, deja în picioare. De ce nu mi-ai spus asta imediat?

– Așteaptă, așteaptă... Încredințează-mi acest bebeluș înainte de a suferi prejudicii corporale, se grăbi să adauge tânăra femeie, luându-l pe Joshua în brațe.

Apoi se așeză din nou la masă.

– N-ai de ce să faci o întreagă poveste! declară cu o nonșalanță prefăcută. Mi-a spus că se numește Chase Colfex.

N-avea nici o intenție să-i dezvăluie adevărata natură a întâlnirii lor.

– N-am de ce să-mi fac probleme? izbucni Larry. Dumnezeule! Jumătate din Texas moare de dorința de a-l întâlni pe Chase Colfex! Și tu, mă anunți liniștită că l-ai văzut lângă iaz!

– Ei bine, da, făcu ea, tulburată de cuvintele lui Larry. Mi-a spus că s-a preocupat de cumpărarea fermei Karnes, pentru a-și face rezidența temporară.

– Și nu ți-a venit măcar ideea să te întrebi despre ce gen de rezidență vorbea? Poate că numele său nu-ți spune nimic? Oare unde ai fost în aceste ultime luni? Pe lună, pe legea mea.

Larry își punctă cuvintele cu o puternică lovitură de pumn în masa de la bucătărie. Joshua tresări.

– Asta înseamnă mai multe întrebări o dată! comentă Ann scurt, mângâind părul lui Joshua pentru a-l liniști.

– Sincer! mormăi Larry, scuturând capul, suspicios. Nu este de mirare că mă neliniștesc în legătură cu tine. Trăiești pe o altă planetă.

– Știi foarte bine că nu este adevărat, îl corectă Ann, în defensivă. Am fost foarte ocupată. Doamna James mi-a dat un răgaz foarte scurt pentru cuvertura din stofă pe care mi-a comandat-o și am lucrat practic zi și noapte, în plus față de ceea ce am avut de făcut în casă. Așa că, spune-mi cine este acest Chase Colfex și explică-mi de ce este atât de popular în regiune.

Și apoi, adăugă Ann, ca și când avea un gând ascuns, de ce-și dau oamenii atâta osteneală să-l întâlnească?

Pentru ea, asta nu prezentase nici cea mai mică dificultate!

– Vine din nord, începu Larry pe un ton posomorât și a venit pentru a explora Texasul. Mai întâi, Houston, unde s-a lansat într-o enormă afacere de exploatare petrolieră, înainte de a pune să fie construită o rafinărie uriașă pe coastă. Apoi, Dallas. Este deja de un timp acolo și, dând crezare zvonurilor, trei sferturi din oraș îi mănâncă deja din palmă. Se pare că i-a bătut pe texani pe propriul teren: energia. Aceștia au o admirație nemărginită pentru el.

– De acord. Dar asta nu-mi explică ce face pe aici, nici de ce prezența sa pune orașul în fierbere.

– Este aici pentru a pune pe picioare o uzină colosală de gazeificare a cărbunelui.

– Oh nu, fără mine care se explotează sub cerul liber! exclamă Ann, gândindu-se la consecințele dezastruoase pe care le-ar fi avut asupra pământului această metodă care transformă în minimum de timp câmpurile fertile într-un peisaj pustiu și lipsit de culturi.

– Ba da, dar nu te îngrijora. Principala zonă de activitate se situează la mai mult de cincizeci de kilometri de aici.

– În sfârșit! Presupun că este un adevărat noroc pentru regiune... Locuri de muncă, locuințe... reluă tânăra femeie cu o voce nesigură, încercând să fie nepărtinitoare, deși ideea în sine i se părea insuportabilă. Ce altceva știi despre el?

– Ascultă-mă, inimioară, reluă Larry, fluturând amenințător un deget, păstrează distanța față de el!

– Pentru un scriitor care folosește cuvintele cu atâta dibăcie, dragă cumnate, ești uneori de o neclaritate! replică tăios tânăra femeie. Haide! Vorbește fără înconjur, nu-ți fie teamă. Ce încerci să-mi spui?

– Lasă-mă să mă exprim altfel. Fetițele ca tine, le devorează la micul dejun.

– Larry, am douăzeci și cinci de ani! îi aminti Ann cu o exasperare puțin înduioșatoare. Nu mai sunt o copilă. Dovada, am eu însămi o fetiță, știai?

O știa mai bine decât oricine. Larry și Sissy își abandonaseră casa în care locuiau în Anglia, cu mai mulți ani în urmă, aflând că Ann era însărcinată în timp ce soțul său tocmai murise, puțin după decesul tatălui celor două tinere femei. Ann se întrebase întotdeauna oare cum s-ar fi descurcat fără susținerea lor morală și fără ajutorul lor.

– N-are rost să protestezi! Sunt perfect conștient de faptul că ești femeie și nu mai ești o copilă: de altfel, o femeie mult prea independentă și înzestrată cu un curaj care mă sperie, nu-ți ascund asta. Deși nu-mi face plăcere să admit, fără nici o îndoială ești în stare să ieși din cele mai rele situații. Dar cu acest bărbat, este altceva!

– Nu înțeleg de ce! Cum poți comanda pe cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

– Se spune că are părul cărunt, replică Larry.

Era în același timp un comentariu, o întrebare și o acuzație. Ann nu-și pierdu cumpătul doar pentru atât. Totuși, nu se putu împiedica să-și amintească.

– Părul său are mai degrabă o nuanță argintie, ca lumina lunii.

Tânăra femeie încercă în zadar să-și controleze tremurul vocii. Când, ridicând capul, văzu expresia lui Larry, își mușcă degetele.

– Oricare ar fi reflexele părului său, bombăni acesta, a încărunțit prematur. Nu înțelegi? Prematur! Chase Colfex s-a distrat deja de minune. Nimeni și nimic nu-i poate rezista. A văzut totul, a făcut totul. Și nu are decât treizeci și șase de ani.

Ann nu putu rezista dorinței de a-l întreba:

– Este căsătorit?

– Nu! răspunse Larry, fulgerând-o cu privirea. Și are o reputație de speriat în ceea ce privește femeile. Legăturile sale sunt fulgerătoare și de scurtă durată. Se plictisește foarte repede și dispare fără să regrete.

– Oare se va stabili aici?

– Mă tem că nu m-am făcut bine înțeles, mormăi Larry, trecându-și o mână peste fruntea încruntată.

– Spune-mi ce știi! reluă Ann, calmă.

– Nu, n-are intenția să se stabilească aici. Nu stă niciodată mai mult timp nicăieri. În general, rămâne destul de mult timp pentru a-și pune planurile pe picioare și să vâre în buzunar câteva milioane de dolari, înainte de a pleca în altă parte. Mă îndoiesc că se preocupă să-și facă prieteni în regiune. Vechea fermă a familiei Karnes este foarte bine protejată.

– Protejată? exclamă Ann. Contra cui?

– Contra oricui ar încerca să pătrundă pe teritoriul său, sau să se amestece în viața sa personală. Nu apare în public decât când este în interesul său. Nu că ar trăi ca un pustnic, alege, atâta tot. Se duce în fiecare zi cu elicopterul la birourile sale din Dallas.

– Cu elicopterul?

– Da, a pus să se construiască un heliport în apropierea casei. Și asta nu este tot... Are și un Lamborghini roșu, atât de rapid, încât aproape zboară.

Cu ochii strălucind de admirație, Larry încheie:

– Nu este foarte mult timp de când se ocupă de afaceri, dar a știut să-și facă loc, crede-mă. Toată lumea moare de dorință să afle mai multe despre el.

O bătaie puternică în ușa de la intrare le întrerupse conversația. Cu Joshua pe șold, Ann străbătu salonul din câțiva pași supli. Florile de câmp cu care împodobise încăperea în aceeași dimineață își desfășurase nuanțele vii în lumina care cuprindea atmosfera. Bogăția de plante verzi făcea din salon o anexă a grădinii. Mobilierul era simplu, dar confortabil, aranjat cu gust.

Deschise larg ușa și-l află pe Chase Colfex, rezemat cu nonșalanță de canat, etalând o eleganță rafinată, care-i scăpase în seara din ajun. Ce șoc să-l vadă astfel, în timp ce tocmai vorbise despre el cu Larry și în plus, în plină zi!

Dar era chiar el în carne și oase, și, dacă era posibil, chiar mai viguros decât i se păruse în lumina lunii. Trăsăturile îi erau

într-adevăr foarte dure pentru a fi calificate drept frumoase. Totuși, avea ceva teribil de irezistibil pe chip. Costumul cu dungi fine bleumarin, croit probabil pe măsură, contrasta evident cu blugii prespălați ai Annei și cu bluza sa din pânză. Eleganța lui Chase Colfex îi ascundea cu greu musculatura puternică.

Și iată că reîncepea totul! Magnetismul său senzual o tulbura profund fără să rostească măcar o vorbă. Ann nici măcar nu remarcase că Joshua îi luase o șuviță de păr în pumnul mic. Chase îl văzu: o eliberă cu blândețe, atingându-i ușor obrazul cu dosul mâinii, întârziind o clipă. Inima Annei se strânse la această atingere și la vocea sa profundă.

– Cine este? o întrebă.

Înainte de a fi avut timp să răspundă, un zgomot strident tocmai îi întrerupse cursul gândurilor.

– Ce este cu zgomotul ăsta? întrebă tânăra femeie.

"Nu este tocmai primirea potrivită pentru un bărbat care te-a sărutat cu atâta pasiune, acum câteva ore", se gândi Ann, nu fără umor.

– Lucrările de pe drum, răspunse Chase impasibil. Am pus să se construiască o cale de acces la terenul meu, de această parte. Muncitorii au început dimineață devreme.

– Înțeleg.

În realitate, nu înțelegea deloc. Oare ce motiv l-ar fi putut îndemna să amenajeze o altă cale de acces.

Se îndepărtă pentru a-l lăsa să intre. Chase trecu pragul, privind cu interes în jurul său. Ferma, de construcție veche, era

formată din mai multe încăperi spațioase și cu tavane înalte. În holul foarte vast trona războiul de țesut pe care-l construise ea însăși. Intrigat, se apropie pentru a examina mai de aproape țesătura în curs de lucru.

– Foare delicat, observă.

Mângâie cu vârful degetelor amestecul de lânuri în culori pastel, potrivite cu grijă, care-i ceruse atâtea ore de muncă.

Gestul său avea ceva senzual; Ann își aminti că acele mâini o mângâiaseră cu aceeași blândețe. Consternată, își dădu seama că-i era extrem de greu să dea atenție cuvintelor sale.

"Cât este de ciudat ca un bărbat asemenea lui să se intereseze de țesut", se gândi tânăra femeie. Dar părea sincer fascinat de indicațiile pe care i le dădea.

– Ce muncă! Trebuie să-ți ia o mulțime de timp! concluzionă Chase.

– Evident. Deseori, sunt necesare luni. Nu accept decât câteva comenzi pe an.

Asta îmi va permite să câștig niște bani.

– Banii sunt importanți pentru tine? o întrebă nitam-nisam, ațintindu-și privirea asupra ei.

– În măsura în care îmi permit să mă îngrijesc de nevoile fiicei mele, da!

Ann zâmbi, complet impasibilă. În acea clipă, Larry pătrunse în încăpere.

– Ascultă, inimioară, trebuie să plec. Am scos din cuptor restul de biscuiți și l-am dat copiilor.

Ann simți că Chase, foarte aproape de ea, se încordă. Larry se întrerupse, dându-și brusc seama că nu era singură.

– Larry, aș vrea să ți-l prezint pe Chase Colfex. Larry Breedlove.

– Sunteți oare romancierul Lawrence Breedlove? întrebă Chase, întinzând mâna politicos.

Larry dădu scurt din cap și-și retrase mâna cât de repede putu. Era evident că părerea sa despre Chase era deja făcută.

– Mi s-a spus că locuiți pe aici, reluă Chase, după o scurtă pauză. Îmi plac mult cărțile dumneavoastră, adăugă cu sinceritate, dar nu fără răceală.

– Este întotdeauna plăcut să întâlnești un fan, răspunse Larry, evident agresiv, atrăgând-o pe Ann pentru a o săruta pe obraz. Te voi suna diseară. Crezi că totul va fi în ordine?

Adevăratul sens al întrebării nu-i scăpă Annei.

– Nu-ți face griji, Larry.

Larry făcu stânga-mprejur și se întoarse în bucătărie, după ce-l sărută pe Joshua pe cap.

– Să fii prudent pe drum! îi mai strigă Ann.

Când atenția i se îndreptă din nou asupra musafirului, fu frapată de răceala din privirea sa, care se potrivea cu duritatea din voce când vorbi.

– Credeam că nu locuiești aici cu un bărbat! Cel puțin așa mi-ai spus.

– Este adevărul, răspunse tânăra femeie, indispusă.

Se supăra rar, dar nu suporta să fie acuzată pe nedrept.

Totuși, înainte de a ajunge aici, se hotărî să se explice.

– Larry este cumnatul meu. El și sora mea Sissy pleacă astăzi la Dallas, unde are întâlnire cu agentul său literar. Mi-au încredințat responsabilitatea copiilor lor.

– De ce trebuie să te sune diseară?

De data aceasta, era prea mult. În ochii verzi ai tinerei femei apărură scântei de mânie. Chase se dădu puțin înapoi.

– N-ai decât să te gândești puțin pentru a înțelege, domnule Colfex. Oricum, nu văd de ce te privește!

Ann simți că strânse instinctiv brațele din jurul copilului pe care-l ținea în brațe. Acesta nu părea etrem de tulburat de evenimentele care se desfășurau sub ochii lui.

– Și eu mă duc la Dallas în timpul zilei, spuse Chase în timp ce un mușchi al maxilarului îi zvâcnea, dar mă voi întoarce diseară și aș vrea să cinezi cu mine.

Așadar, asta era explicația costumului pe care-l purta, se gândi tânăra femeie, pe bună dreptate. Oare trebuia să-i accepte invitația? Rezistența îi dispăru cât ai clipi. Era atât de emoționată, încât uitase că-l cunoștea pe acel bărbat de mai puțin de douăsprezece ore.

Joshua pusese din nou mâna pe șuvița din părul său și Chase repetă gestul pe care-l făcuse mai devreme. De data aceasta, profită pentru a-și lăsa degetele să se plimbe câteva clipe pe gâtul tinerei femei. O mulțime de ace mici îi trecu pe șira spinării. I se tăie respirația.

– Nu pot! răspunse, respirând greu.

Exact în acea clipă, un urlet ajunse până la ea din bucătărie. Ușa se deschise brusc și Stephanie apăru, strigând:

– Mamă, mamă! Tray a luat toate prăjiturile pentru a face un tren!

– Haide, liniștește-te, liniștește-te, draga mea. Nu este foarte grav. Am să mă ocup de asta imediat. Până atunci, vino și spune-i bună ziua noului nostru vecin, domnul Colfex Chase; ea este fiica mea, Stephanie.

Trăsăturile lui Chase se îmblânziră imperceptibil în timp ce se aplecă pentru a strânge mâna fetiței venită să-l salute, cu fața murdară de făină. Imediat, Stephanie se duse să se ascundă în spatele picioarelor lungi ale mamei sale, în timp ce arunca priviri pe furiș impozantului domn care venise în vizită.

Ann râse puțin tristă, nu din cauza accesului brusc de timiditate al fiicei sale, ci pentru că se gândea că micuții n-ar fi putut găsi o clipă mai potrivită pentru a se ciorovăi decât aceasta în care Chase Colfex era acolo, în salon, în picioare în fața ei, nemaipomenit de viguros.

– De acord, oftă. Du-te și spune-i lui Tray să stea liniștit. Sosesc imediat.

Înainte de a avea timp să înțeleagă ce se întâmpla, Chase se trezi cu Joshua în brațe.

– Ține, ia-l până mă duc să văd. Nu, nu așa! Este un bebeluș, nu o pușcă... Iată!

Puse cu îndrăzneală copilul în brațele puternice și se grăbi în bucătărie, ignorând chemarea sa hotărâtă:

– Așteaptă!

În bucătărie, Ann îl descoperi pe Tray pe burtă pe pardoseală, în fața unei coloane de prăjituri stivuite.

– Nu-ți este rușine? bombăni tânăra femeie adunând totul și aruncându-le la gunoi.

Apoi le scoase din dulap pe cele ce le pusese deoparte și le puse pe masă în fața lui Anthony, care încetă imediat să plângă, încântat să mai găsească prăjituri. Bănuia că nu se va putea arăta foarte convingătoare în materie de disciplină atâta imp cât Chase va fi acolo, prezența sa masculină părând să umple toată casa și cedă.

– Tray, Stephanie, duceți-vă și vă jucați afară! Îi voi culca pe cei mici.

Chipul lui Tray se lumină și o prinse pe Stephanie de mână pentru a o trage după el, înainte ca mătușa să aibă timp să-și schimbe părerea.

După ce-l culcă pe Anthony, Ann coborî să-l ia pe Joshua, încă în brațele musafirului. Se opri în ușă, uluită. Instalat confortabil în balansoar, Chase îl ținea pe genunchi, desigur cu stângăcie, dar cu fermitate pe Joshua, care părea fascinat. Păru totuși extrem de ușurat s-o vadă sosind. Bebelușul părea complet zasorbit în contemplarea acului său de cravată.

– Te voi scăpa de el, spuse Ann. Trebuie să doarmă.

Urcă în camera sa cu bebelușul și spre marea sa surpriză, Chase o urmă. În timp ce tânăra femeie legăna copilul murmurându-i cuvinte dulci, stătu lângă fereastră, privind-o fără

o vorbă. Câteva minute mai târziu, ieșiră împreună din încăpere, în vârful picioarelor.

– Copiii te adoră, comentă bărbatul, aproape fără să vrea. Eu, îi cunosc puțin. Trebuie să recunosc că n-am avut ocazia să-i frecventez.

– Nu sunt niciodată sătui de dragoste. Este tot ce trebuie să știi, răspunse Ann zâmbind.

Fusese puțin jenată că bărbatul pătrunsese în camera sa, dar acesta părea perfect în largul său, puțin în umbra mediului călduros al acestei case populate de copii și saturate de dragoste.

Evident, era totuși ros de curiozitate. Ce personalitate complexă! Oricum ar fi fost, trezea în ea un interes tot mai mare. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei. Chase o rupse brusc:

– Joshua are același parfum ca tine.

– Poftim?

– Bebelușul, probabil l-ai ținut mult timp în brațe, deoarece hainele i s-au impregnat cu parfumul tău.

– Oh!

Acest comentariu o lăsă fără grai. Îi făcu semn să treacă înaintea ei, pe scară.

– Să mergem sub verandă, îi propuse în cele din urmă.

Afară, Ann inspiră aerul dimineții încărcat cu parfum de pin, încercând să-și vină rapid în fire. Frunzele căpătaseră deja nuanțe aurii și curând va fi toamnă, anotimpul său preferat.

– Și de ce nu poți?

La sunetul vocii sale, Ann se întoarse brusc.

Privirea lui Chase era ațintită asupra sa. Toate impresiile pe care i le lăsase noaptea trecută se dovediră juste. Tot ce-i spusese Larry referitor la el, nu făcuse decât să-i confirme presentimentele. Chase era un bărbat prudent, uimitor de retras față de ceilalți, în afara ei. Acțiunile îi erau marcate de un fel de instinct profund, ca și ale sale. Și ochii, acel albastru de gheață! Îi văzuse aprinzându-se de dorință... Oare era posibil ca într-o zi, să se topească de tandrețe?

– Ce să pot?

– Să cinezi cu mine.

– Ți-am spus: în seara asta am grijă de micuți.

– Este ușor de rezolvat. Voi găsi pe cineva care să se ocupe de ei.

Oare ce spusese cu o seară înainte? Ah, da, declarase: "Am observat că lucrurile pe care le doresc cu adevărat au un preț".

O îmbrățișă din ochi, privirea rătăcindu-i de la buzele pline până la locul de formare al sânilor, dezvăluit de bluza încheiată în grabă, apoi la formele rotunde a pieptului, încântătoare prin veșmântul subțire.

– În acest caz, mâine seară?

În ciuda eforturilor ei disperate, Ann începu să se gândească la intensitatea înfocată a sărutărilor din ajun, punând-o pe jeratic și incitând-o să-și dorească reînnoirea acelei îmbrățișări.

– Ne-am înțeles, cedă în cele din urmă.

Chase își trecu un deget mângâietor peste cotul său.

– Oare de ce se izolează o persoană ca tine aici?

Vocea aceasta! Ce rezonanță... Atât de glacială uneori, moale ca o catifea, o catifea fascinantă alteori...

– Nu mă izolez, răspunse Ann cu o voce răgușită. Viața mea este foarte plină. Ador această casă. Sunt întru totul liberă. Nu reușesc să înțeleg cum se pot crește copii în oraș. Aici, este cea mai deplină libertate.

Privirea lui Chase se ațintise în depărtare, undeva în apropierea iazului. Când reveni din nou asupra ei, tânăra femeie avu sentimentul că este străbătută fulgerător de un laser albastru.

– Voi veni să te iau mâine, exact la ora șapte și treizeci, o anunță fără menajamente. Dar, până atunci...

Ann înțelese brusc că prevăzuse inconștient această clipă în care o va lua în brațe. Sărutul lui îi înnebuni simțurile deja treze. Punând stăpânire pe buzele ei, le devora cu o autoritate posesivă, lacomă, în timp ce o strângea lângă el, dominator.

Nu existase nici un bărbat în viața ei, înainte sau după Stephen, soțul său. Ocazional, acceptase câteva invitații la cină, pe care le lăsase fără urmare. Nu suferise niciodată de singurătate. Și acum, apăruse Chase. Atracția pe care o simțeau unul pentru celălalt era de netăgăduit. Nu știa decât un lucru. Nici un sentiment nu se născuse în ea cu atâta pasiune.

Confuză, îi simți degetele jucându-se cu nasturii bluzei. Fu cuprinsă de un val de căldură. Se eliberă instinctiv, agățându-se totuși de umerii săi largi.

Chase inspiră adânc și-i aruncă o ultimă privire înainte de a parcurge în câteva secunde distanța care-l despărțea de mașina sa.

Privindu-l demarând brusc în vehiculul lui rapid, Ann își încheie nasturii bluzei, cu o mână care tremura. Fără îndoială, Larry avea dreptate: era mai bine să păstreze distanța față de Chase. Dar intrase în viața sa cu o putere pe care n-o putea ignora și murea de dorința de a cina cu el a doua zi, după cum acceptase s-o facă.

Larry văzuse exact și pe un alt plan. Tânăra femeie era curajoasă. Și, evident, avea nevoie să fie dacă intenționa să continue această relație.

Oare era o nebunie? Ceva o intriga: părea să existe în el, ascunsă în adâncul ființei sale, o sensibilitate adevărată pe care ea voia s-o descopere cu orice preț. Unde o va duce asta? Nu știa. Dar știa chiar de acum că puterea lui Chase era prea mare pentru ea.

Capitolul 3

A doua zi seara, gonind cu toată viteza în noaptea care se lăsa, cu vântul biciuitor în aripile Lamborghiniului roșu, Ann începu să se întrebe ce o putuse îndemna să accepte invitația lui Chase. Curios, de-abia rostise un cuvânt de când o ajutase cu amabilitate să se instaleze în mașină.

Deocamdată, mâna sa ținea ferm schimbătorul de viteze și atent la fiecare zgomot al motorului, Chase părea complet absorbit în conducerea vehiculului său.

Și totuși, tânăra femeie știa că acel curent care părea să treacă atât de ușor între ei, nu se datora doar imaginației sale. Dimpotrivă, mai puternic ca niciodată, o făcea deplin conștientă de jocul mușchilor săi de fiecare dată când schimba viteza sau accelera.

Largă și joasă, mașina părea să înghită drumul care mergea în zigzag liniștit prin peisaj. Pentru a încerca să se sustragă

gândurilor sale tulburătoare și a căuta să-l scoată din dispoziția ciudat de taciturnă, Ann comentă râzând.

– Am sentimentul că mă aflu mai degrabă într-un proiectil teleghidat decât într-o mașină.

Spre marea sa ușurare, la sunetul vocii ei, Chase întoarse o privire amuzată și albastrul glacial al ochilor părea oarecum îmblânzit în întuneric.

– După tonul tău, se pare că nu-ți place deloc Lomorghiniul meu?

– La drept vorbind... începu Ann privind în jurul său.

Deși mașina dădea impresia de lărgime, cu tabloul de bord, cu o mulțime de butoane, cu parbrizul larg și scaunele banchetă acoperite cu piele neagră, totul era de fapt foarte îngust.

– Mă simt aici pur și simplu... oarecum închisă. N-ai să-mi spui că te simți comod. Capul tău atinge tavanul și ești obligat să te apleci pentru a te instala la volan.

Încă o dată, bărbatul se întoarse spre ea și o privi, cu gura strânsă într-un rictus sardonic.

– Chiar nu suporți restricțiile, sub orice formă ar fi!

Cuvintele sale îi aminti ce spusese ea în ajun, în legătură cu creșterea copiilor în oraș. Privirea lui Chase se plimbă peste materialul verde deschis al rochiei, încrucișate pe piept. Fără să-și dea seama de ce făcea, Ann inspiră profund, făcând astfel să iasă în evidență rotunjimea sânilor.

Brusc, în clipa în care lua un viraj, Chase își îndreptă privirea spre drum, în fața lui, și mâinile strânseră atât de puternic

volanul, încât articulațiile degetelor i se albiseră. Continuă cu un zâmbet puțin disprețuitor:

– Presupun că nu m-am gândit deloc la asta. N-am ales această marcă pentru confort.

– În acest caz, pentru ce motiv? îl întrebă Ann intrigată, în timp ce bărbatul lua cu eleganță un alt viraj, cu precizie perfectă.

Tot ce-l privea pe Chase Colfex stimula curiozitatea Annei.

– Pentru a merge dintr-un loc într-altul în minimum de timp posibil, admise acesta, laconic.

– De ce vrei să mergi atât de repede? Unde alergi? Poate ar trebui să spun: de ce fugi?

Privirea glacială pe care i-o adresă, ar fi putut s-o încremenească pe loc. Totuși, ignorând cu vioiciune acest semnal de avertizare, Ann își continuă raționamentul:

– Nici măcar nu vezi pe unde mergi, sau numai în cazul unei distanțe scurte... iar aripile din spate trebuie să-ți deranjeze considerabil vederea.

– Văd suficient pentru a te duce la destinație, răspunse bărbatul cu siguranță, dar, automat, încetini. Știi Ann, în tot cazul această mașină valorează mai mult decât ferma ta.

– Sunt sigură de asta, replică ea. Dar ce ai cu prețul banilor tăi? Nu mare lucru în plus, în afară de o grămadă de șuruburi și piulițe.

Fu întreruptă de un imens hohot de râs.

– Te sfătuiesc să nu "hulești" niciodată în acest fel!

Opri mașina în fața unui portal din fier forjat și claxonă.

Un bărbat corpolent apăru în ușa unei căsuțe a paznicului, care părea în curs de renovare. Un bărbat se grăbi să deschidă și-i salută cu familiaritate când trecură prin fața lui.

La capătul aleii cu pietriș, Chase încetini când avură în vedere casa. Atunci, i se tăie răsuflarea. În fața ei se ridica o masivă locuință colonială, cu două etaje, în cea mai pură tradiție a sudului. Construită solid din piatră cioplită, probabil foarte luminoasă, judecând după numărul impresionant de ferestre, trona pe o colină cu vegetație luxuriantă, care o ascundea de privirile indiscrete. O verandă largă se întindea de-a lungul a trei părți.

Ann nu venise niciodată aici. Îi cunoștea pe proprietarii precedenți, familia Karnes, dar erau mult mai în vârstă decât ea și fără copii. Așa că nu avusese motiv să-i viziteze.

Chase opri motorul și ieși grăbit din mașină pentru a merge să-i deschidă portiera. Îi întinse politicos mâna, dar o lăsă îndată ce tânăra femeie fu în picioare lângă el. Aceasta se încruntă. În timp ce credea că spărsese în sfârșit gheața, bărbatul se închisese ca o într-o cochilie. S-ar fi spus că făcea eforturi aproape ferme să n-o atingă. Era curios.

Antreul, lambrisat cu stejar, părea gol. Doar scara impresionantă, în spirală, care ducea la primul etaj îi dădea puțină viață. Când pătrunseră în salon, Ann descoperi o încăpere mare, frumos proporționată, vizibil mobilată în pripă, cu antichități așezate fără preocupare în jurul unui uriaș șemineu gol.

Se înfioră, cuprinsă brusc de o indispoziție de neînțeles, căutând cu disperare ce ar putea să spună.

– Este foarte...

– Scutește-mă de banalități, îi spuse Chase, întrerupând brusc orice comentariu. Știu că este foarte urât, dar această instalare este întru totul adaptată la necesități și-mi convine. Oricum, nu sunt decât temporar aici.

– Dar este o locuință atât de frumoasă, protestă Ann, învârtindu-se în jurul ei, cu brațele întinse și cu rochia lungă înfășurându-se cu grație în jurul gleznelor. Ai putea face o casă atât de călduroasă.

– N-am nevoie de o casă călduroasă. Îmi este suficient un loc în care să dorm și să mă schimb.

Tristețea pe care i-o produse acest răspuns o miră. Nu știu ce să adauge. În acea clipă, un bărbat puțin mai în vârstă decât paznicul apăru în ușă. O licărire vicleană strălucea în ochii negri.

– Iată-l pe Mangus, anunță Chase, adresându-se Annei, gratificându-l pe bărbat cu un zâmbet simplu și fermecător. Este cu mine de mult timp. Într-un fel, este mâna mea dreaptă. Mangus, continuă fără s-o scape din ochi, iat-o pe doamna Warrenton. Vei avea amabilitatea să-i îndeplinești cele mai mici dorințe, în orice ocazie. M-am făcut bine înțeles?

– Da, domnule.

Mangus acceptă acest ordin surprinzător cu atâta seninătate, încât Ann, surprinsă, se întoarse brusc spre el. Fața îi era fără expresie.

– Asta este tot pentru seara aceasta, continuă Chase, punând capăt conversației și concediindu-l pe Mangus fără blândețe. Pune cina pe bufet, o voi servi eu însumi. Poți să pleci.

Mergând până la o debara, situată într-un colț al încăperii, o deschise, descoperind prezența unui bar. Fără s-o întrebe nimic pe Ann, turnă un vin alb sec pe care i-l întinse în tăcere. Ann era complet dezorientată de ciudata dispoziție a lui Chase. Cu paharul în mână înaintă spre cea mai apropiată fereastră; privirea îi rătăci peste peluzele de un verde intens, care păreau că se întind până la orizont. Noaptea care începea să se lase arunca încetișor un văl peste peisajul înconjurător. Tânăra femeie se gândi la irosirea tuturor acestor pământuri: nici culturi, nici animale...

Oftând, se întoarse. Chase se instalase confortabil pe un colț al canapelei: privirea îi era ațintită asupra ei. O tensiune tulburătoare îi despărțea, apropiindu-se în același timp în mod ciudat. Căutând un subiect de conversație care să rupă tăcerea jenantă care se instaurase între ei, Ann declară:

– Larry mi-a spus că ai intenția să construiești o centrală de gazeificare a cărbunelui.

– Nu știai asta? o întrebă bărbatul cu o voce blândă, privirea sa rece alunecând de-a lungul corpului ei și întârziind asupra formelor feminine.

– Nu, într-adevăr, răspunse Ann umezindu-și buzele.

Apoi, cu pas hotărât, se duse să se așeze lângă el. Poate apropierea îi va face dispoziția mai favorabilă.

– Presupun că nu este nici măcar necesar să te întreb ce crezi despre asta? exclamă Chase cu un zâmbet, fără să-și ia ochii de la buzele ei de culoarea piersicii.

– Știu, bineînțeles, că această parte a Texasului este o adevărată mină de aur, una dintre rezervele de lignit cele mai importante din țară.

În timp ce se vorbea, își mușcă inconștient buza.

– Desigur, economia locală va profita de asta, dar mă întreb dacă merită osteneala să lipsești de vegetație atâtea pământuri. Cum să știi dacă nu ni se epuizează toate rezervele?

Schimbându-și ușor poziția, Chase se întoarse spre ea, picior peste picior, și-și trecu brațul prin spatele ei și cefei fără s-o atingă deloc, mâna i se odihni pe spătarul canapelei. Tânăra femeie inspiră profund, încercând să se concentreze asupra a ceea ce spunea el:

– Texasul este calificat de mult timp drept "far al industriei energetice" și nimeni nu ignoră că energia este una dintre problemele actuale, care preocupă cel mai mult. Chiar dacă solul deține încă necesarul național de petrol și gaze, provocarea viitorului va fi să găsești o altă sursă de energie, când rezervele vor scădea. Cărbunele disponibil aici, pariez că va deveni principala sursă de energie a Texasului, înainte de zece ani, fără a pune la socoteală toate locurile de muncă prevăzute să se creeze.

– Oare ești pe cale să insinuezi că rezervele noastre de petrol sunt practic epuizate?

– Nu, nu este cazul. Suntem liniștiți pentru câteva zeci de ani încă, și m-ar mira să ajungem într-o zi la capăt; oricum ar fi, contează să exploatăm și alte resurse din regiune.

– Înțeleg toate astea, Chase, răspunse Ann scuturând cu tristețe din cap. Dar nu pot suporta ideea că îngrozitoare hăuri negre, săpate de mașini uriașe inumane, vin să distrugă cu brutalitate frumusețea acestei regiuni. În plus, îi plâng sincer pe cei care vor fi evacuați ca urmare a toate acestea.

– Nu-ți risipi mila! observă bărbatul, cu cinism. Proprietarii terenurilor din regiune vor fi despăgubiți din belșug pentru prejudiciile ce le vor fi cauzate; cu banii care le vor fi rambursați, vor putea să se retragă fără efort și nu obligăm pe nimeni să plece de aici...

În timp ce-i vorbea, îl privea cu atenție. Ann știa că punctele lor de vedere asupra situației erau diametral opuse. Nu ignora nici că Chase era un industriaș inteligent, experimentat, care o lua înaintea timpului său. Dar reacția ei venea din inimă, din atașamentul pe care-l simțea față de această regiune care fusese dintotdeauna a sa, iar Chase n-ar putea admite niciodată asta.

Continuă să-l observe pe furiș: fața proaspăt rasă, părul argintiu, mâinile puternice, dar fine, care gesticulau pentru a întări tot ceea ce tocmai spunea, atât de aproape de ea și totuși atât de departe. Se concentră din nou asupra cuvintelor sale, parcă atrasă de preocuparea pe care o emana vocea sa:

– Vom face astfel încât să minimalizăm prejudiciile. Cărbunele poate fi ars foarte bine fără fum poluant, fără degajare de sulf și

terenul va fi pe deplin restabilit. Parcuri, lacuri și terenuri împădurite vor fi reamanajate. Cu o gestiune bună, cu timp și datorită puterii naturii, curând nu se va mai vedea nimic.

Se întrerupse brusc și o privi încruntat: zâmbetul care-i apăru pe buzele senzuale o scoase din gândurile neobișnuite.

– Destul cu vorba, reluă Chase după o tăcere, să mergem să cinăm.

Ann se ridică, dându-și seama că nici măcar nu-i întinsese mâna pentru a o ajuta să se îndrepte și-l urmă în sufragerie. O fereastră mare se afla pe un perete întreg; ziua, vederea trebuie să fie splendidă. Dar draperiile grele erau trase și, ca singură lumină, două lumânări erau așezate pe masă și alte două, identice, pe bufetul alăturat. Fără prelungirile sale, masa era redusă la cele mai mici dimensiuni. Cei doi comeseni erau așezați în unghi drept, apropiați unul de celălalt. Decorul era intim. Fără o vorbă, Chase o ajută să se așeze, apoi se duse la bufet pentru a pregăti două farfurii. Se întoarse, se așeză de partea sa după ce puse cele două farfurii în fața lor și-i făcu semn să înceapă fără să aștepte, în timp ce el desfundă o sticlă cu vin. Aroma delicioasă a răței cu portocale îi gâdila nările. Dar, cu un nod în stomac, datorat tăcerii apăsătoare a bărbatului, așezat alături, Ann era incapabilă să înghită ceva. Mânată de un brusc impuls, întrebă:

– Pentru că aici nu ești casă, unde este casa ta?

– Am case în toată țara, fără a le socoti pe cele din străinătate.

Fără entuziasm, tânăra femeie ciuguli câteva îmbucături, jucându-se cu furculița în mâncare. Niciodată nu se aflase în fața

unei ființe care să se destăinuie atât de puțin. I se părea că avea de ordonat puzzleul cel mai complicat din lume.

– Ai familie? șopti ea, dar avu impresia că-l vedea închizându-se și mai mult în cochilia sa.

– Presupun că se poate spune asta. Da, am o familie. Am o mamă, deși n-a avut niciodată timp să se ocupe cu adevărat de mine, când eram copil. O văd rareori, de bunăvoie. Trăiește la New York. Tata a murit.

– Îmi pare rău, exclamă Ann spontan, amintindu-și cât fusese de disperată la moartea tatălui său.

– Era un bărbat al cărui unic interes îl reprezentau banii pe care-i moștenise, replică Chase pe un ton indiferent, fără cea mai mică emoție. Nu le datorez nimic și mi-am dorit întotdeauna să fie așa. Tot ce am, am obținut eu însumi, doar cu puterea mâinilor. Am început cu o sumă mică de bani care mi-a fost lăsată moștenire de bunica din partea mamei.

Venind în acea seară aici, Ann sperase să afle mai multe despre Chase și într-un anumit fel așa stăteau lucrurile. Descoperise un anumit număr de detalii personale care explicau în parte comportamentul prudent al acestui bărbat ciudat, care era Chase Colfex. Se dovedise de asemenea mai puțin dur decât i se păruse la prima vedere, mai conștient de problemele și de preocupările oamenilor din regiune, mai puțin iresponsabil.

Oare ce simțea față de ea? De ce această durere în sinea sa, de când o sărutase pentru prima dată? Doar ea fusese tulburată? Ar fi jurat că sentimentele încercate de Chase pentru ea echivalau cu

ale sale. Și totuși, toată seara se comportase cu cea mai mare indiferență. De altfel, Ann nu era sigură de ce voia, dar în orice caz, un lucru era cert: își dorea la nebunie ca Chase s-o ia în brațe.

Din ce motiv? Nici măcar nu voia să știe. Niciodată în viață nu-și dorise atât de mult să se cuibărească la pieptul unui bărbat. În cele din urmă, la capătul puterilor, lăsă furculița, împinse farfuria și întrebă, scuturând din cap:

– Chase, ce nu este în ordine?

În loc de răspuns, acesta replică:

– Nu-ți este foame?

– Nu, nu prea.

Observă că nici el nu mâncase mare lucru

Pentru a bea aperitivul, bărbatul o duse în spatele casei, într-o încăpere diferită de salon, mai caldă, mai confortabilă, poate pentru că, evident, era locul în care își petrecea cel mai mult timp.

Cărți și ziare erau îngrămădite peste tot pe jos. Un televizor se afla într-un colț al încăperii, în mijlocul căruia trona o sofa uriașă, acoperită cu o cuvertură de preț, din catifea. "Ideal pentru a citi sau a privi la televizor", își spuse Ann.

Chase nu observă nici măcar că ezitase înainte de a se așeza. Servise rapid două coniacuri și-i întinse unul înainte de a-l bea dintr-o înghițitură pe al său. Apoi, cu paharul din nou plin, se așeză în fața ei și începu s-o observe cu o intensitate stânjenitoare.

Ann îi susținu privirea fără să clipească, gândindu-se că ciudatul său comportament începuse să aibă ceva agasant, dar hotărâtă să elucideze misterul.

După ce bău o nouă înghițitură de alcool, îi ceru cu asprime:

– Vorbește-mi despre Stephanie!

– Ce vrei să știi referitor la Stephanie?

Pe moment, surpriza îi fu atât de mare, încât nu reuși să stabilească ce-ar putea dori să afle despre Stephanie.

– Vorbește-mi despre tatăl său, despre bărbatul care ți-a fost soț, continuă Chase printre dinți.

Cum tânăra femeie nu răspunse imediat, adăugă ironic:

– Oare este prea greu pentru tine?

Moartea sa te-a rănit în asemenea măsură încât nu mai vrei să te gândești la asta?

– Nu, răspunse Ann încet. Nu sufăr, pentru că am amintiri frumoase.

Bărbatul se ridică pentru a merge să-și toarne un coniac.

– A murit foarte tânăr, reluă Ann încet, a murit de leucemie, cu cinci luni înainte de nașterea Stephaniei.

Chase se întoarse și o privi cu atenție. Apoi mai bău o înghițitură, fără grabă, înainte de a repeta:

– Vorbește-mi despre el.

– De acord, răspunse tânăra femeie, ridicând din umeri. Dacă într-adevăr ții la asta.

– Țin, o asigură Chase, caustic.

– Se numea Stephen. L-am cunoscut în liceu.

Ne-am îndrăgostit unul de celălalt și ne-am căsătorit cât mai repede posibil. Dar curând, a fost internat în spital... Și nu i-a mai rămas aproape deloc timp.

– A știut că erai însărcinată?

– Nu, am considerat că nu era necesar să știe. N-ar fi făcut decât să-l neliniștească și mai mult că mă lăsa singură. Se simțea deja foarte rău...

– Trebuie să fi suferit foarte mult, continuă Chase, absorbit în gânduri. Te-ai gândit să faci un avort?

– Nici o secundă.

Răspunsul limpede, precis și ferm, răsună în toată încăperea.

Chase își trecu mâinile prin păr și-i aruncă o privire uluită.

– Încă îl mai iubești?

Ann făcu o pauză, gândindu-se la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Voia să fie cât mai cinstită posibil.

– O parte din mine îl va iubi toată viața. Mi-a dăruit-o pe Stephanie... Dar timpul a trecut și... viața continuă. Ți-am răspuns oare la întrebare?

Chase își puse paharul pe bar și începu să umble ca un leu în cursă, cu umerii încovoiați, vizibil adâncit în gânduri.

Ann îl urmări din ochi, liniștită, așteptând să facă următorul gest, privindu-i mușchii încordându-se nervos când se sprijini de bar.

Oare de ce bărbatul acesta străin avea puterea s-o afecteze în asemenea măsură? Nu reușea să înțeleagă. Poate se va putea gândi la asta mai târziu, dar deocamdată nu reușea să reacționeze

deloc. Nu mai putu suporta nici un minut în plus acea tăcere apăsătoare. Trebuia să se ridice, să meargă la el, să descopere ce nu era în ordine. Puse o mână nesigură pe umărul său și tresări când el se întoarse brusc.

Căldura pe care o emanau ochii săi, avea ceva fascinant. Privirea i se adânci în a sa, transmițându-i pasiunea lui înflăcărată. Îi prinse fața în palme, privind-o cu intensitate, observând fiecare amănunt, de la buzele care tremurau ușor la blândețea privirii sale.

– Oh, Ann! murmură bărbatul cu o voce răgușită. Cred cu sinceritate că nu prea pot face decât un lucru pentru tine...

Buzele îi erau dure, hotărâte, revendicative.

Ann își trecu brațele în jurul gâtului său și-i mângâie buclele de argint. În acea clipă, Chase o ridică în brațe și o duse până la sofa, unde o întinse pe cuvertura mătăsoasă. Îngenunchind lângă ea, murmură cu fața afundată lângă gâtul ei:

– Oare cum am făcut pentru a-ți rezista atât de mult timp în seara asta?

Mâna lui Chase găsi nasturele care-i susținea rochia prinsă la spate. Făcu să alunece încet veșmântul de-a lungul trupului tinerei femei.

Își trecu o mână tremurătoare peste pielea mătăsoasă apoi luă în mână unul din sânii plini, înainte de a-i atinge ușor vârful cu buzele.

– N-ai idee cât mi-a fost de greu, dar dacă te-aș fi putut doar atinge înainte de această clipă, nu m-aș fi putut stăpâni.

Și trebuia să te întreb în legătură cu Stephanie.

Gura lui se juca pe sânul tare, în timp ce mâna îl frământa pe celălalt. Răsuflarea sa îi încălzea puternic pieptul. Ann bâigui:

– De ce?

– Voiam să fiu sigur că nu există nimeni altcineva. Te vreau prea mult pentru a te împărți cu indiferent cine!

– Oh, Chase, protestă tânăra femeie, respirând greu.

Acesta își strecură mâna între genunchii săi, cu nesfârșită senzualitate.

– Ann, ești femeia cea mai de dorit pe care am cunoscut-o vreodată. Spune-mi că n-a fost așa cu Stephen!

Ann era prea tulburată pentru a se gândi să mintă.

– Nu, n-a fost niciodată așa.

– Oare te tulbura la fel de mult ca mine? insistă bărbatul. Trebuie s-o știu!

– Nu, gâfâi Ann. N-am simțit... niciodată... asta mai înainte. Niciodată.

– Spune-mi că mă dorești la fel de mult cât te doresc eu! îi ceru cu o voce răgușită.

O secundă, Ann își veni în fire și se gândi la ceea ce era pe cale să se întâmple. Ce s-ar petrece dacă i s-ar dărui lui Chase? Acest act de dragoste ar avea același sens pentru el? Și ce ar însemna asta pentru ea?

De ce să nege? Stătea întinsă acolo, alături de el, tremurând de dorință, dorință care se născuse cu două zile și trei nopți mai înainte. Nu-i putea rezista. Și totuși, trebuia.

Dar Ann se simțea incapabilă să reprime acel val de pasiune care-i îndemna unul spre celălalt, implacabil...

Telefonul sună foarte aproape de ea. Ann tresări. Imediat simți îmbrățișarea lui Chase slăbind, în timp ce se aplecă să ridice receptorul și răspunse cu o voce enervată:

– Da?

Oricine ar fi fost interlocutorul, Ann îl simți pe Chase contractându-se și toată tulburarea îi dispăru într-o clipă. Ceafa i se odihnea pe umărul Annei. Aceasta întoarse ușor capul, pentru a vedea fața lui Chase. Și o voce feminină, îndepărtată, ajunse neclar până la ea. Trăsăturile crispate ale lui Chase îi dezvăluiră tot ce trebuia să știe și hotărî că nu voia câtuși de puțin să asiste la acea conversație telefonică.

Încercă să se ridice, dar bărbatul o trase și mai puternic, obligând-o să rămână întinsă și să-l audă spunând, pe un ton tăios:

– Nu este nevoie, Melissa. Totul s-a terminat între noi. O știi foarte bine.

Un fior o străbătu pe șira spinării, vocea aceea era mai glacială decât fusese vreodată față de ea și tânăra femeie știa că, dacă i-ar fi putut vedea ochii, răceala ar fi reapărut în ei. După o tăcere, în care cu siguranță asculta, reluă cu fermitate:

– Ceea ce am cunoscut, în cazul în care am cunoscut ceva, nu mai este. N-are rost să insiști. Noapte bună, Melissa.

Închise și Ann simți că se relaxase puțin.

– Îmi pare rău, spuse Chase.

– Chase, murmură Ann, nu crezi că ai mers cam departe?

– În nici un caz, duritatea este singurul mod. Nu ne va mai necăji, o anunță, pe deplin sigur de el.

Dacă presupusese că această remarcă o va liniști, își ratase jalnic scopul. Ann se ridică fără o vorbă și începu să se îmbrace. Bărbatul o privi câteva clipe, cu ochii pe jumătate închiși, fără să se împotrivească, înainte de a o întreba:

– Ai planuri pentru această noapte?

– Mă întorc acasă, răspunse simplu tânăra femeie, îndepărtând șuvița de păr care-i cădea pe obraz.

– Poți petrece noaptea aici. Nu mi-ai spus că Stephanie doarme la sora ta?

– Nu pentru că nu pot! Nu vreau, precizã Ann, aplecându-se să-și caute pantofii.

– De ce?

– Ascultă, începu tânăra femeie cu o urmă de exasperare în voce, consideră asta ca sfârșitul uneia din nenumărate nopți petrecute într-o companie plăcută și să ne oprim aici. De acord?

– Nu! Nu sunt de acord.

Se ridică elegant și se apropie de ea. Ann își adună pantofii, făcând eforturi disperate pentru a nu-l privi. Prezența sa nu pierduse nimic din efectul asupra ei și timpul care trecuse de când părăsise brațele sale era prea scurt pentru a putea uita deja plăcerea de a-i simți căldura trupului lângă al său.

Când se îndreptă, auzi vocea lui Chase în spatele ei, tărăgănată, contrariată:

– Ce se întâmplă, Ann? Te comporți ca o fecioară speriată că va fi violată.

Și adăugă pe un ton aproape disprețuitor:

– Ceea ce cu siguranță nu este cazul.

– Nu, recunoscu Ann cu tristețe, întorcându-se pentru a-i ține piept, cu un pantof în fiecare mână, dar tocmai mi-am dat seama de faptul că nu există nici urmă de dragoste în atitudinea ta.

Nu consideră necesar să adauge că răspunsul său brutal față de acea necunoscută îi deschisese ochii asupra faptului că nu voia în nici un caz să se atașeze mai mult de el. Refuza să se pună într-o situație în care putea să-l audă într-o zi răspunzându-i în același mod. Prefera să fie ea la originea despărțirii lor, acum, înainte de a se simți legată de acest bărbat atât de dur și atât de singur.

– Ei și? reluă Chase încrucișându-și brațele pe piept, fără să facă cea mai mică încercare pentru a-și ascunde goliciunea. Oare dragostea este atât de importantă pentru tine?

– Da, dragostea este importantă pentru mine, afirmă tânăra femeie, cu fulgere strălucind în ochii verzi și cu părul ciufulit de mâinile lui Chase.

Nu voi nega că există ceva între noi, ar fi absurd. Dar iată! sunt exigentă. Mă lipsesc de asta. Dorința fără dragoste nu este pentru mine decât o degradare.

– Ei bine, draga mea, exclamă Chase sarcastic, dacă toate sărutările noastre nu sunt decât dorința degradantă, voi lua tot ce voi putea obține.

Vorbise cu atâta răceală și asprime, încât Ann se întoarse de la el, clătinându-se.

– Te înșeli, crezând că...

– Nu este adevărat! exclamă bărbatul, scos din sărite. Ar fi trebuit să mă aștept...

– N-are rost, Chase, murmură tânăra femeie cu o voce nesigură. O legătură între noi este imposibilă. Ce s-a petrecut în seara aceasta era inevitabil, dar nu se va mai întâmpla!

O prinse în brațele puternice și un sărut fierbinte îi mistui buzele. Agățându-se de umerii lui Chase pentru a nu cădea, Ann fu incapabilă să se sustragă acelei dorințe nefaste care se năștea în ea și se strânse lângă bărbat, ca și când viața îi depindea de asta. Totuși, când acesta își slăbi îmbrățișarea, ținând-o cu brațele întinse, în timp ce-și recăpăta respirația, Ann, palidă de emoție, își făcu curaj și repetă, accentuând cu grijă fiecare cuvânt.

– Chase, am o fiică de crescut și o fermă; trebuie să-mi câștig existența. N-am timp să mă joc cu tine până când te vei sătura. Bun, acum, mă vei duce acasă, sau trebuie să mă întorc pe jos?

Bărbatul își trecu mâna prin păr și, cu un gest nervos puse mâna pe telefon. Apăsă cu brutalitate două taste și răcni un ordin, înainte de a închide cu la fel de puțină blândețe. Apoi, începu să se îmbrace liniștit.

***

Lincolnul mare și alb aluneca în noapte, de-abia reacționând la neregularitățile drumului neterminat, care lega cele două ferme.

Ghemuită într-un colț al scaunului său, încordată și tăcută, Ann se gândea la motivele care-l putuseră îndemna pe Chase s-o conducă într-o altă mașină decât Lamborghini. Fusese în cele din urmă sensibil la obiecțiile sale? Punctul său de vedere conta cu adevărat în ochii lui? Și apoi, ce importanță...

Îndată ce motorul fu oprit, Chase se aplecă pentru a ține portiera, împiedicând ieșirea fulgerătoare pe care și-o plănuise.

Era foarte aproape de ea; îi simțea căldura respirației atingându-i fața, când murmură încet:

– Te vreau, Ann Warrenton. Acum, de mii de ori mai mult... Iată, am pus cărțile pe masă. Acum este rândul tău. Spune-mi: ce va trebui să fac pentru a-mi aparține?

Tânăra femeie scutură din cap cu tristețe.

– Oh, Chase, cu siguranță, nu vorbim aceeași limbă.

– Trupurile noastre, da, șopti el provocator, atingându-i buzele calde cu vârful degetelor.

Ann își lăsă privirea să rătăcească un timp peste fața închisă, plonjând în profunzimea tulburătoare a ochilor săi, încercând să-l cerceteze pe acest bărbat. Chiar și acum, mai simțea că-l dorește. Știa că ar fi fost suficient să rostească o vorbă pentru ca el să facă stânga-mprejur și s-o ducă înapoi în locuința sa, atât de repede cât i-ar fi permis bătrânul Lincoln. Dar nu se putea pune problema. Sentimentele îi erau prea confuze.

Oare era într-adevăr îndrăgostită de el? Această eventualitate era uluitoare. Un singur lucru era sigur: el n-o iubea. Doar această certitudine ar fi putut fi suficientă pentru a o descuraja să meargă mai departe. Din nefericire, nu asta era situația. Dorind mai mult ca niciodată să se cuibărească în brațele sale, deschise portiera mașinii și ieși.

Mai târziu, în singurătatea nopții și în patul rece, Ann se strădui să se convingă că hotărârea sa era bună.

Capitolul 4

Zilele care urmară se arătară când interesante, când plictisitoare de moarte, când amuzante, când exasperante. Și asta începu încă de a doua zi după-amiază, când Ann văzu un camion de livrare oprindu-se în fața casei.

După publicitatea pictată pe laturile vehiculului, era florarul din orașul vecin. În picioare în ușă, Ann văzu apropiindu-se un bărbat de circa cincizeci de ani, cu brațele încărcate cu un uriaș buchet de trandafiri roșii. Când ajunse în dreptul său, bărbatul îi aruncă o privire circumspectă pe deasupra ochelarilor cu rame rotunde, negre.

– O livrare pentru doamna Ann Warrenton. Dumneavoastră sunteți?

– Da, admise tânăra femeie, uluită. Pot să vă ajut?

Imediat, chipul bărbatului se lumină de un zâmbet larg.

– Mă prezint: Jasper Briggs, florar, o anunță foarte amabil.

Florile acestea sunt pentru dumneavoastră. Unde vreți să le pun?

– Toate acestea?

– Da, doamnă.

– Ei bine... unde vreți. Presupun că aici vor sta foarte bine, spuse Ann eliberând rapid masa din antreu, unde erau stivuite niște cărți aparținând Stephaniei. Iată, puneți-le aici.

Privea cu un aer năucit numeroșii trandafiri roșii al căror parfum îmbătător umpluse deja casa.

– Iată, micuță doamnă. Ah, uitasem... această carte de vizită și acest pachet însoțesc trandafirii.

I le întinse și Ann le luă. Se simți cuprinsă de o indispoziție extrem de neplăcută.

– Ați vrea să așteptați o clipă, vă rog? îl întrebă. Mă întorc imediat.

Îndată ce rămase singură, rupse hârtia argintie de unde apăru o cutie de catifea verde deschis.. Inima i se strânse în piept și înghiți cu greutate. Se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu, incapabilă să-și stăpânească tremurul care o agita și deschise capacul cutiuței.

Tresări și un ușor strigăt îi scăpă de pe buze. Acolo, în fața ei, așezați pe un pat de catifea verde, descoperi o pereche de cercei din smaralde, de o frumusețe nespusă.

Punând casetă pe genunchi, desfăcu plicul. Scrisul negru era îndrăzneț, puțin citeț.

"O duzină de trandafiri roșii pentru fiecare zi care a trecut de la întâlnirea noastră și câte un smarald pentru fiecare noapte. Chase".

Ann rămase încremenită câteva clipe. De ce acționa astfel? Avea totuși sentimentul că fusese clară când îi spusese că nu mai voia să-l vadă. Cu siguranță, nu prea ținea cont de părerea oamenilor, fără îndoială pentru că, de ani de zile, fusese obișnuit ca aceștia să i se supună.

O tuse discretă venind din antreu o scoase din visare. Luă câteva bancnote din poșetă și i se alătură imediat florarului.

– Păstrez florile, dar toate celelalte trebuie returnate expeditorului.

– Dar, dar... exclamă domnul Briggs, vizibil șocat.

– Totul, repetă Ann, glacial.

– De acord, de acord, mormăi florarul. Dar prietenul dumneavoastră va fi foarte trist.

Chase nu întârzie să reacționeze în fața refuzului său. A doua zi, seara, vuietul Lamborghiniului veni să întrerupă liniștea nopții și țesătura la care lucra Ann. Tocmai bătuse de ora zece și Stephanie, culcată deja, dormea buștean. După ce făcuse o baie, tânăra femeie se hotărâse să mai țeasă o oră la lucrul său, înainte de a merge să se culce.

Ușa de la intrare nu fusese încă încuiată cu cheia și Chase pătrunse în casă înainte ca ea să aibă timp să ajungă în antreu.

Purta un costum foarte clasic, deși își scosese cravata și-și descheiase gulerul.

Văzându-l, Ann se opri brusc. Inima îi bătea cu furie în piept. Atâta timp cât nu se aflase în fața lui, îi fusese ușor să rămână fermă pe poziție. Dar, în acea clipă, redeveni conștientă de puterea pe care o avea asupra ei... primejdioasă, nemăsurată. Când Chase se opri, foarte aproape, tânăra femeie era gata să leșine.

– Ce faci? o întrebă cu o voce moale precum catifeaua, atingându-i cu tandrețe obrazul.

Atingerea degetelor sale o arse și Ann se dădu instinctiv înapoi.

– Foarte... bine. Dar tu?

Oare cum puteau să rostească niște cuvinte atât de banale, în timp ce doreau atât de mult să spună altceva?

– Sunt obosit, anunță direct Chase. Ultimele două zile au fost extrem de încărcate. Vin de la Dallas.

– Și ai venit direct aici? întrebă Ann la rândul său, îndreptându-se spre fereastră, considerând de preferat să se piardă în adâncimea nopții mai degrabă decât să trebuiască să-i înfrunte privirea.

– Da, admise bărbatul, mi-ai lipsit...

După sunetul vocii, Ann știu că se apropiase de ea. Își încheie fraza, cu capul așezat pe un umăr de-al său și brațele în jurul gâtului.

– ... teribil. Aveam nevoie să te revăd.

O strânse mai puternic lângă el.

– ... se te ating... să-ți simt parfumul.

Gura i se așeză pe gâtul înfiorat.

– ... să-ți gust pielea.

Deja o mușca. Fără să mai reziste, Ann se eliberă cu o mișcare bruscă.

– Destul!

Sperând să găsească un refugiu, se duse să se așeze în balansoar, cu capul în mâini, pentru a evita cu orice preț să-i întâlnească privirea. Câteva secunde mai târziu, simți că i se arunca ceva pe genunchi.

Deschise ochii, surprinsă, și descoperi o cutie de bijuterii din catifea neagră.

– Diamante, o informă Chase scurt.

Cu mâinile vârâte adânc în buzunare, o observa din priviri. O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. În cele din urmă, Ann reuși să bâiguie, cu o voce fără inflexiuni.

– Pentru ce?

Gura lui Chase se strâmbă într-un zâmbet viclean.

– Am crezut că poate preferi diamantele smaraldelor.

Pentru prima dată, tânăra femeie își dădu seama de comicul situației și izbucni într-un hohot de râs, plăcut de cristalin.

– Nu este de mirare că legăturile tale sunt de scurtă durată! Vorbind din punct de vedere financiar, n-ai interesul să cunoști prea mult timp o femeie.

– Nu fi ridicolă! lăsă să-i scape bărbatul.

Se lăsă într-un fotoliu apropiat de al său, dar duritatea cuvintelor îi fu compensată de îngăduința neașteptată care i se citi în privire.

– Ce vrei de la mine, Chase? îl întrebă calm Ann. Ți-am spus deja că nu vreau să te mai văd. De ce nu ne oprim aici?

Părul bogat și argintiu care se contura pe spătarul fotoliului străluci la fel ca privirea ațintită asupra ei.

– Nu, șopti bărbatul. Nu pot.

– Ți-am spus motivele mele, începu Ann.

– Care n-au nici un sens, încheie Chase în locul său, cu privirea plimbându-se peste picioarele încrucișate, descoperite până la genunchi de halatul întredeschis.

– Pentru mine, totul este foarte limpede, reluă tânăra femeie trăgând de material.

– Pentru o tânără femeie atât de puritană, exclamă bărbatul ironic, săruți excelent...

Era prea mult! Oare de ce revenea asupra acestui subiect în timp ce ea făcea eforturi disperate pentru a uita totul?

– Chase, pleacă! Ducem vieți complet diferite. N-are rost să sperăm altceva între noi, decât o scurtă legătură, fără consecințe.

– Nu este vorba de asta! exclamă Chase ridicându-se brusc.

Apoi, prinzând-o de încheieturile mâinilor, o obligă să se ridice și o trase spre el. Cutiuța care conținea diamantele căzu la picioarele lor, dar nici unul nu observă.

Buzele lui Chase erau foarte aproape de ale sale. Ann făcu un efort pentru a rezista încă o dată.

– N-are rost, Chase. Nu voi petrece niciodată noaptea cu tine.

Acesta râse cu răutate și slăbi îmbrățișarea, ținând-o lângă el. Privirea lacomă rătăci îndelung peste trăsăturile crispate ale tinerei femei.

– Ann, îi murmură, puțin răgușit, chiar ești o mică sălbatică...

Vocea redevenise blândă, cuvintele învăluite în tandrețe. Tânăra femeie simți că i se înmoaie picioarele.

– N-am întâlnit niciodată mai înainte o femeie asemenea ție, continuă. Duci o viață atât de deosebită...

– Chase... eu...

– Bine, bine, mormăi acesta neclar, ca și când îi ceruse ceva și o îndepărtă încet.

Nu voi face nimic pentru a te forța să vii în patul meu, reluă el, cel puțin deocamdată...

– Ce vrei să spui?

Ann își umezi buzele uscate.

– Ceea ce vreau să spun, spuse Chase strâmbându-se, este că vom încerca încă o dată metoda. Vom avea mici întâlniri.

– Ești pregătit pentru asta? se miră Ann.

Înțelese instinctiv că Chase Colfex nu era dintre oamenii care să facă ușor concesii.

– Desigur! o asigură bărbatul.

– Și mai multe cadouri?

Chase se aplecă pentru a aduna cutia mică din catifea neagră și o bătu ușor cu mâna, în timp ce o privi pe Ann cu un aer gânditor.

– Nu le vrei nici măcar pe cele pe care ți le-am oferit deja? o întrebă, ca și când nu reușea să-i înțeleagă raționamentul.

Ann scutură energic din cap; încet, chipul lui Chase se lumină de un zâmbet seducător.

– Foarte bine. În acest caz, le voi păstra până când îți vei schimba părerea.

Când îi zâmbea astfel, era aproape imposibil să-i reziste. Oare la ce se angaja? Înghiți cu greutate. Mai rămăsese de pus o întrebare:

– Fără dragoste fizică?

– Nu! acceptă bărbatul, poate puțin prea ușor. Dar să nu speri că voi rezista dorinței de a te săruta.

Și astfel, începură să-și dea întâlniri. Asta fu o experiență interesantă din care află pe furiș adevărul. Chase arăta o energie fără margini, ducând-o în restaurantele cele mai scumpe din Dallas, în casele cele mai frecventate, în cluburile cele mai elegante, tratând-o cu cele mai măgulitoare atenții. Cum provenea din lumea marilor privilegiați, asta i se părea normal.

Și totuși, cunoscându-l cum învățase acum s-o facă, Ann avea uneori sentimentul că acest stil de viață nu-l mulțumea cu adevărat. Nu se putea împiedica să se gândească la faptul că, săpând puțin sub răceala și duritatea sa aparente, nu va întârzia să descopere că avea ceva profund trist, poate chiar un gol nesfârșit.

Într-o seară, după cină, o duse în locuința sa. În timp ce tânăra femeie străbătea locul cu pași mari în lung și-n lat,

surprinsă de decorul incredibil de modern, Chase o urmări cu privirea, cu un zâmbet amuzat pe buze.

Apartamentul acoperea în întregime ultimul etaj al unuia din cele mai noi imobile construite în centrul orașului. Podeaua era acoperită uniform cu o mochetă groasă și albă. Geamurile unor ferestre imense acopereau doi pereți din salonul mare. Mobile cromate, mese din sticlă fumurie accentuau și mai mult liniile fără ornamente ale canapelelor albe de formă modernă îndrăzneață. Frumusețea remarcabilă a apartamentului era de asemenea pusă în valoare datorită unei mulțimi de lumânări albe, a unui grup de sculpturi în bronz de o mare finețe, și de mai multe picturi în culori foarte vii.

Spre marea sa surpriză, Ann găsi locul foarte pe gustul ei. Desigur, nu te bucurai de nici o libertate într-o asemenea ambianță și, din acest motiv, nu-și dorea câtuși de puțin să trăiască ea însăși acolo. Dar încăperea era aranjată cu mult gust și după părerea sa, i se potrivea foarte bine lui Chase. Această bogăție controlată, această eleganță austeră, îi semăna.

Totuși, încă nu văzuse camera, punctul culminant al vizitei și adevărata revelație. În mijlocul încăperii trona un pat mare așezat mai sus, pe o platformă la care se ajungea pe câteva trepte. Pe pat, erau adunate o mulțime de perne din catifea și mătase, de dimensiuni diferite și forme variate, colorate în albastru, turcoaz, roșu-aprins și corai.

Dar apogeul acestui decor era oglinda imensă care acoperea tavanul, perfect centrată asupra patului. În tăcere, Ann făcuse de

mai multe ori înconjurul patului, privind oglinda din diferite unghiuri, apoi, în cele din urmă, se întoarse spre Chase, cu un zâmbet zeflemitor pe buze și întrebă:

– Oare cum faci s-o cureți?

Un râs grav, profund, ca un fel de muget, răsună în încăpere. Inima tinerei femei începu să bată cu putere. Chase râdea atât de rar, încât fiecare ocazie era ca o comoară pe care o îndrăgea.

Atrăgând-o spre el, își adânci privirea în a sa.

– Nimeni altcineva decât tine, Ann Warrenton, nu s-ar fi gândit să-mi pună o asemenea întrebare.

– Dar este un considerent absolut practic.

– Serviciul de curățenie n-a avut probabil greutăți, o asigură bărbatul, deoarece nu mi-au vorbit niciodată de asta.

– Serviciul de curățenie! Așadar, la aceștia faci apel pentru treburile casnice? Ce formulă impersonală! Nu cunoști nici măcar numele femeii tale de serviciu? Este de necrezut! Poate o vei putea întreba într-o zi...

– Taci, Ann! făcu bărbatul pe un ton glumeț.

O ridică în brațe, ținând-o strâns lângă el și o așeză blând pe pat, înainte de a se întinde alături.

– Ce faci? exclamă tânăra femeie, cu băgare de seamă, îndreptându-se deja.

Cu gura peste a sa, Chase îi atinse ușor buzele, iar și iar, până când, nemairezistând, ea își trecu brațele în spatele cefei sale.

Se sărutară atât de lung, atât de intens, încât Ann se agăță de el aproape cu disperare.

Chase îi descheie bluza și palma îi alunecă peste pielea mătăsoasă, înainte ca gura să vină să înlocuiască blândețea degetelor.

Incapabilă să se stăpânească, Ann gemu, dornică să vadă prelungindu-se acea atingere a trupurilor lor, când, brusc, îi simți greutatea corpului peste al său. Realiză că, fără să vrea, se cuibărise lângă el.

– Chase, nu...

Acesta se îndepărtă ușor.

– Privește tavanul, îi ordonă. Vezi modul cum te ating, cum corpul tău se apropie de al meu?

În ciuda voinței sale, Ann își îndreptă ochii spre oglindă: fu captivată de imaginea siluetelor lor. Văzu de asemenea că Chase o observa, atent la reacțiile sale, sprijinit într-un cot.

– Vezi cum degetele mele îți mângâie pielea, rotunjimea sânilor?

Vocea gravă, seducătoare, o făcu să tresară.

– Simți în adâncul ființei tale un tremur când îmi vezi mâinile plimbându-se peste trupul tău?

– Chase!

Dar în loc să-i audă numele, nu ajunse până la ea decât un murmur trist.

– Îți simt corpul vibrând cu adevărat sub mâna mea, Ann, trupul tău răspunde trupului meu cum n-a făcut-o cu nimeni altcineva. Recunoaște.

– Nu! gemu iar tânăra femeie.

Bărbatul continua să acționeze perfid asupra minții sale.

– Gândește-te la clipa în care vom fi amândoi goi, la frumusețea și prospețimea trupului tău lângă al meu...

– Chase... Nu! Nu trebuie.

– Mai întâi va fi lent, până când mă vei ruga...

– Încetează! strigă Ann.

– Și apoi trupurile noastre vor vibra împreună...

Tânăra femeie nu-și putea întoarce privirea de la oglinda care le reflecta perfect imaginea. Și Chase insistă:

– Privește! Vezi? Simți?

Bineînțeles că vedea, bineînțeles că simțea, și știa foarte bine că nu va mai rezista mult timp. Scăpă din îmbrățișare rostogolindu-se și luând bluza cu un gest rapid.

Calm, Chase se ridică în capul oaselor, privind-o.

– Mi-ai promis.... începu Ann.

– N-am promis nimic, îi replică foarte prompt.

O răceală imensă îi cuprinse deja privirea și tonul glacial o făcu să tresară, ca atingerea unei lame de oțel recent ascuțită.

– Am spus pur și simplu că nu voi face nimic pentru a te provoca să împarți patul cu mine, cel puțin pentru un timp. Ceea ce am și făcut, încheie, ridicându-se.

– În acest caz, cum califici ceea ce tocmai s-a întâmplat?

– După câte știu, nu ți-am cerut să-mi permiți să fac dragoste cu tine?

Tonul îi era degajat, aproape indiferent.

– Te rog să înțelegi că nu suntem pregătiți pentru a ne mai vedea între patru ochi, replică Ann.

Bărbatul schiță un zâmbet slab și o licărire de ostilitate îi străluci în ochi.

– Foarte bine! Dacă insiști, voi convoca mulțimea.

Și exact asta se întâmplă în weekendul următor.

De data aceasta, plecară spre Dallas cu elicopterul, mijlocul de locomoție pe care Chase îl folosea la fel de curent cum își lua Ann mașina. Cum el pilota, Ann se așeză alături în cabină. Manevra cu aceeași îndemânare și aceeași siguranță cu care-și conducea Lamborghiniul.

Sistemul de izolare fonică a cabinei era astfel încât se putea vorbi normal, fără să strigi și fără să recurgi la căști. Ann își făcuse o cu totul altă idee despre aceste aparate, dar bănuia că acesta nu era probabil un model obișnuit. Îndată ce suise cele câteva trepte și pusese piciorul pe o mochetă pufoasă, știuse că intra într-o lume a puterii bogăției în care conta doar economia de timp, luxul și confortul și unde banii, în schimb, nu aveau importanță.

În spatele cabinei pilotului, cinci scaune din piele bordo se aflau în jurul unei mese mici. Cabina dispunea de un telefon-radio aerian, de un sistem de aer condiționat, de iluminare fluorescentă și de ferestre mari cu geamuri ușor colorate; erau întrunite toate condițiile pentru a asigura pasagerilor un confort maxim.

Cu trei sute de kilometri pe oră, ajunseră la aeroport în patruzeci și cinci de minute.

– Mărturisește că este mai plăcut decât ambuteiajele! remarcă Chase în clipa aterizării și Ann încuviință.

La bordul unui Cadillac albastru care-i aștepta ca prin minune, luară direcția Texas Stadium, unde putură să gareze fără dificultate datorită unei legitimații pe care Chase i-o arătase unui bărbat în uniformă, la intrarea garajului, ceea ce le permise să staționeze la mică distanță de intrare. Un ascensor îi conduse în partea a sus a stadionului, la primul nivel al separeurilor care-l înconjurau.

Un culoar lung ducea la separeuri și, deși meciul începuse deja, o mulțime de oameni intra și ieșea încă din diferite încăperi. Unii îl salutară pe Chase, dar acesta îi ignoră mai mult sau mai puțin, mulțumindu-se să le facă un mic semn, în timp ce o conducea pe Ann spre o ușă numerotată.

Separeul în care o introduse era o încăpere lungă și îngustă, construită pe două nivele. Jos, lângă fereastră, erau aliniate mai multe scaune, pentru a permite urmărirea meciului în mod confortabil. Nivelul superior, mai vast, includea un bar, mai multe canapele și fotolii. În sfârșit, într-un colț, fusese aranjată o masă pentru ei. Fața de masă era de un alb imaculat.

Luminile erau filtrate. Privirea Annei se îndreptă imediat, în mod inconștient, asupra imensului panou de sticlă care acoperea locul, dând spre terenul de joc.

Știa că, în alte separeuri, nu exista o fereastră atât de mare. Nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

– Larry avea dreptate, exclamă pufnind, ești mai texan decât texanii. Oare nu ți-ai procurat unul din aceste separeuri, fără să fii în regiune și pe deasupra, în mijlocul amplasamentului?

– Haide, Ann, spuse ironic bărbatul. Știi la fel de bine ca și mine că banii și puțină iscusință, pot obține totul. Te asigur că, în acest caz special, n-am avut nici o problemă.

– Nici o problemă! Se spune totuși că separeurile acestea costă o avere și, pe deasupra, ai avut norocul să găsești unul de vânzare! Este într-adevăr simbolul reușitei sociale, adăugă tânăra femeie, ușor zeflemitor.

– Și totuși, presupun că nu te impresionează câtuși de puțin, o ironiză Chase, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

– Acesta este motivul pentru care m-ai adus aici? Pentru a mă impresiona?

– Poate, răspunse bărbatul fără mare convingere.

Tânăra femeie îl privi câteva clipe în tăcere. Purta pantaloni de loden verde și un pulover pe gât în același ton, sub haina sport din piele de căprioară. Chiar nu era drept. Bărbatul acesta era prea atrăgător. În timpul zilei, Ann putea să râdă de tacticile evidente ale lui Chase pentru a o prinde în plasă, dar noaptea, singură acasă, adormea deseori plângând, gândindu-se câtă nevoie avea de el. Făcu un efort mental pentru a alunga aceste gânduri tulburătoare.

În timp ce uriașa mulțime în culori mișcătoare i se agita sub ochi, urlete și strigăte confuze ajungeau până la ei, filtrate prin difuzoarele încrustate în pereții imensului stadion oval.

– De ce toată această instalație? Nu faci niciodată lucrurile ca toată lumea!

Chase se apropie de un fel de consolă și întoarse un buton; sunetul fu brusc întrerupt.

– Îmi place să am liniște.

Și în acea seară, la lumina intimă a lumânărilor și în sunetul unei muzici pentru atmosferă, cinară între patru ochi, în mijlocul a șaizeci și cinci de mii de spectatori dezlănțuiți.

***

Ziua se anaunța frumoasă, aerul era curat. Ann grebla fără entuziasm și cu o mână lipsită de energie peluza acoperită de frunze veștede. Ar fi preferat să lase aceste minunate tufe de trandafiri, pe care natura considerase potrivit să le plaseze ici și colo, exact acolo unde căzuseră. Totuși, nepotul său Tray își petrecea după-amiaza cu ea și cu Stephanie și aduna frunzele pentru copii.

– A cui este acum?

Se întoarse și-l văzu pe Tray năpustindu-se pe drum, concentrându-se pentru a ateriza exact în mijlocul grămezii pe care tocmai o făcuse. Stephanie îl urmă îndeaproape și, curând, amândoi copiii se rostogoleau în frunze, strigând de bucurie.

– Ești într-adevăr o mamă ideală.

Acest comentariu fusese murmurat aproape lângă gâtul său. Ann scoase un strigăt ușor și se întoarse nervoasă către cel care tocmai vorbise.

– Chase! M-ai speriat.

– A fost fără voie. N-aveam deloc intenția să te sperii. Chiar mi-a făcut plăcere să te observ astfel cu copiii.

– N-am auzit mașina.

– Am venit de acasă alergând.

– Alergând! exclamă tânăra femeie, tachinându-l. Vrei să spui pe jos. Ce s-a întâmplat oare? Lamborghiniul nu mai merge? Nu mai este benzină în Lincoln? La naiba! și Cadillacul a rămas la Dallas, nu? Dar ai fi putut veni cu elicopterul, să știi.

– Ann, o avertiză bărbatul, nu începe.

– Nu, serios, Chase, obiectă tânăra femeie, ai fi putut ajunge aici în mai puțin de un minut. Gândește-te la timpul pe care l-ai fi câștigat!

– De acord, de acord, am înțeles, exclamă acesta râzând. Evident, consideri că mă ocup prea mult de mijloacele de transport. Sunt pentru rapiditate îmbinată cu siguranță și, între noi, prefer vehiculele mele... hodoroagei tale.

Era strictul adevăr, fu obligată Ann să recunoască. Nu avea decât o mașină luată de ocazie și tânăra femeie chiar nu avea cu ce să-și ofere alta. Dar ziua era prea frumoasă pentru a se certa.

În treningul gri perlă, Chase emana sănătate și vitalitate. Părul argintiu era ciufulit și ochii albaștri străluceau în lumina dimineții, atrăgând-o în adâncimea lor.

– Mamă, mamă!

Se întoarse și-i văzu pe cei doi micuți care se ascunseseră în spatele său.

– Trebuie să mergem să-l luăm pe Tony, este neapărată nevoie de el.

Tonul insistent al fiicei sale o făcu să râdă.

– De ce, iubito?

Tray îi răspunse la întrebare:

– Pentru că vreau să îngropăm pe cineva în frunze.

– De ce nu vă îngropați pe rând?

– Nu este nostim, protestă Tray, cu brațele mici și durdulii înnodate cu fermitate în spatele șoldurilor tinerei femei, vizibil convins că mătușa Ann nu era pe deplin conștientă de situație. Vreau s-o facem împreună.

– Oh!

Reflectă o clipă la această împrejurare supărătoare, apoi se întoarse cu fața spre Chase, căruia, evident, trebuia să-i fie greu să-și păstreze seriozitatea.

– Sunt sigur că domnul Colfex va fi absolut încântat să se joace cu voi și să se lase acoperit cu frunze.

Cei doi copii izbucniră într-un râs zgomotos, scoțând strigăte stridente.

– De acord, de acord.

Apoi porniră o horă îndrăcită în jurul celor doi adulți.

– Haideți, haideți!

O expresie de iritare amuzată trecu peste trăsăturile lui Chase, care o privi cu atenție.

– Într-una din aceste zile, Ann Warrenton... bombăni scuturându-și pumnul.

– Ce spuneți, domnule Colfex? întrebă tânăra femeie, cu un aer perfect inocent, prinzându-l în același timp de mânecă pentru a-l duce spre grămada de frunze cea mai apropiată.

***

O oră mai târziu, Ann se prăbuși, epuizată, pe un morman de frunze multicolore, lângă Chase, de asemenea extenuat, culcat pe spate cât era de lung. Fusese uimitor de natural cu copiii, intrând în jocul lor cu mare ușurință. Tânăra femeie era încântată.

– Unde au plecat? întrebă, respirând greu.

– S-au dus probabil să caute o altă victimă, răspunse Chase, blazat.

– Prostule! exclamă Ann rostogolindu-se pentru a se afla în brațele sale, cu capul pe umărul lui.

De ce oare nu puteau fi mereu la fel de senini? De ce trebuia să existe acea tensiune între ei?

– Apropo, de ce ai venit? Nu mai era nimeni să se joace cu tine, acolo?

– Exact asta este problema, consimți bărbatul pe un ton glumeț. Nu vrei nici măcar să-mi faci o vizită și Mangus nu este prea nostim. Nu încetează să mă încurajeze, foarte politicos, sunt de acord, să mă întorc la Dallas. A ajuns în acest timp până la a mă anunța că sunt pe cale să devin insuportabil.

– Asta-i bună! Chiar nu înțeleg de ce?

– Tăcere! spuse bărbatul punându-și un deget pe gură. În realitate, am venit pentru că, mâine, este o serată la care aș vrea să participăm.

– Nimic nou sub soare, după câte văd! replică Ann ridicând ochii spre bolta de frunze de deasupra capului. Oamenii aceștia ies atât de des la Dallas! Mă întreb cum mai găsesc timp să câștige bani.

– Nu mă amuză mai mult decât pe tine, o asigură Chase, dar este important să ai acest gen de contacte. Majoritatea afacerilor mele cele mai reușite s-au încheiat pe timpul unor recepții de acest fel. Dar știi, n-ai de spus decât un cuvânt și vom rămâne acasă mâine seară... singuri... în fața unui foc bun.

– Vom merge la serată! anunță Ann hotărâtă, ridicându-se și pornind în urmărirea lui Tray și a Stephaniei, care se jucau puțin mai departe.

În mod rezonabil, armistițiul care exista între ei, de mai multe săptămâni acum, nu putea să se prelungească la infinit, era evident. Mai mult sau mai puțin îndepărtată, scadența va duce la o înfruntare și atunci vor trebui luate decizii importante. O știau desigur amândoi.

***

A doua zi, seara, Ann îmbrăcă un pareo verde ca jadul, pe care și-l croise singură dintr-o bucată de mătase strălucitoare pe care i-o făcuseră cadou Larry și Sissy. Din cauza fineței materialului și a croielii veșmântului, nu putea purta mare lucru pe dedesubt. Optă în cele din urmă pentru o pereche de colanți fini aurii, cu taloane înalte.

Nu încerca niciodată să rivalizeze cu celelalte femei, la seratele unde o ducea Chase. N-avea nici mijloacele și nici nu dorea.

Dar hainele care o împodobeau, făcute manual, nu lipseau niciodată să atragă privirile admirative și complimentele unora și altora. Și acea seară nu făcu excepție. Când Ann se plimba prin salonul vast, rochia i se ondula frumos în jurul ei, punând clar în evidență fermitatea pieptului și lungimea picioarelor aurii.

Ajunsese să-i cunoască pe cei mai mulți dintre prietenii și relațiile lui Chase, în cursul acestor câteva săptămâni. Pe ansamblu, erau oameni sinceri, bine intenționați, care în plus, aveau foarte mulți bani. Ann n-avea nici o greutate în a le ține piept în conversații, în a găsi subiecte care să-i intereseze. În mod obișnuit, Chase îi rămânea alături.

Totuși, în acea seară, Chase alesese după toate aparențele să stea la bar; permanent cu un pahar în mână, discuția sărind de la un subiect la altul cu o mulțime de oameni care-i căutau în mod vizibil compania. Și cu siguranță nu se arăta grăbit să i se alăture. Singura dovadă că Chase nu uită de prezența sa, erau ochii intenși, tulburători, de un albastru intens, care-i urmăreau cele mai mici gesturi.

Ann se opri câteva clipe într-un colț al încăperii pentru a vorbi cu o pereche mai în vârstă, de care se atașase oarecum, deși nu o cunoștea decât de puțin timp. Se lansase cu entuziasm în descrierea țesăturii la care tocmai lucra, când Chase o prinse de încheietură cu o mână de fier.

– Marguerite, Hector, scuzați-ne, dar Ann și cu mine suntem obligați să plecăm, acum. Ne pare rău, credeți-mă.

Și o conduse prin salon, afară din apartament. Și apoi în ascensor cu o asemenea viteză, încât tânăra femeie nu avu deloc răgazul să protesteze, până în clipa în care, exasperată, îl prinse la rândul său de mână pentru a-l reține.

– Chase! Ce te-a apucat? Cred că erau pe punctul să-mi facă o comandă.

– La naiba, Ann! Bărbatul acela este președintele Consiliului de administrație al uneia dintre cele mai importante bănci din Texas. În plus, n-ai nevoie să-ți vinzi țesăturile pentru a-ți câștiga existența.

– Chiar nu știi ce vorbești, Chase. Ți-am explicat deja că banii pe care mi-i aduce lucrul meu îmi sunt foarte folositori.

– Vom vorbi despre asta când ne vom întoarce acasă.

Ultimatumul pronunțat pe un ton tăios, nu mai avea nevoie de comentariu. Ann tăcu mâlc până la sfârșitul scurtei expediții care o duse în apartament. Se instală confortabil pe canapea, dar refuză cu un gest categoric din cap paharul pe care Chase i-l oferi în tăcere.

Acesta își turnă un scotch și bău o înghițitură. Apoi veni să se planteze în fața ei, cu mâinile în buzunarele costumului negru. Plecă ochii și o privi cu un aer preocupat. Ann îi susținu îndelung privirea. În cele din urmă, cu o voce joasă și stăpânită, Chase începu:

– N-am putut face nimic în aceste ultime săptămâni care să poată avea o cât de mică influență asupra ta. Greșesc?

Ann nu răspunse. Consideră de preferat să aștepte cu răbdare; dar privirea sa limpede nu greșea.

– Mi-ai trimis înapoi cadourile. Ai refuzat jumătate din florile pe care ți le-am trimis...

Începu în acea clipă să meargă ca un leu în cușcă, în fața ei, punctându-și fiecare venire și plecare cu o nouă senzație dureroasă, insuportabilă.

– Trăiești într-o fermă, fără ajutorul cuiva, de-abia te menții pe linia de plutire pentru a te îngriji de nevoile voastre și totuși, respingi tot ce încerc să-ți dau. Te iau cu mine în cele mai bune restaurante, la cele mai elegante serate, în locurile la modă și nu numai că faci astfel încât să fii în largul tău acolo, dar te-ai descurcat încât cele mai de vază personaje din oraș îți mănâncă din palmă.

Încetă brusc să măsoare încăperea și o privi drept în ochi, fulgerând-o cu privirea glacială.

– În schimb, față de mine ești la fel de neîncrezătoare ca acum câteva săptămâni.

Inspiră profund și o privi cu atenție, părând să-și caute cu grijă cuvintele.

– Te doresc mai mult ca niciodată, Ann. Sunt gata să-ți încredințez o importantă sumă de bani, suficientă pentru a-ți garanta independența până la sfârșitul vieții tale, dacă... dacă mi te dăruiești. Voi plasa această sumă chiar mâine, acolo unde îmi vei cere.

Ann se ridică, parcă mânată de un resort și parcurse din câțiva pași mari, rapizi, distanța care o despărțea de fereastra imensă. Vederea splendidă a luminilor orașului se încețoșă în fața ochilor săi. Temperatura era plăcută în încăpere, dar i se făcu brusc frig – teribil de frig. Își strânse brațele la piept, frecându-și umerii cu mâinile, în speranța de a se încălzi puțin, până în clipa în care își dădu seama de prezența lui Chase chiar în spatele ei. În acea clipă rămase nemișcată, mâinile încetându-și mișcarea nervoasă. Așteptă cu calm să înceapă iar s-o bombardeze cu cuvinte răuvoitoare.

Vocea lui Chase era blândă, dezmierdătoare.

– Am foarte multă putere și și mai mulți bani. Vino la mine și promit că voi ști să-i folosesc cu discernământ pentru a te face fericită.

Pentru început, Ann se întrebă dacă va reuși să rostească măcar o vorbă. Gâtul îi părea complet înecat în lacrimi, acele lacrimi care formau un imens ocean de dureri neexprimate. Când fu, în sfârșit, în măsură să-i răspundă, nici măcar nu-și recunoscu vocea.

– Pentru cât timp? bâigui.

– Nu știu, bombăni Chase. Tot ce știu, este că vreau să fii a mea.

– Înțeleg. Așadar, dragostea nu are nimic de-a face cu asta?

– Dragostea este un vis de școlăriță. Nu sunt sigur că pot crede în ea.

– În ce crezi?

– În ceea ce putem face împreună.

Își trecu dosul palmei peste obrazul tinerei femei. Ann se eliberă cu agilitate și plecă să se posteze în mijlocul încăperii.

– Și căsătoria, Chase? Crezi în căsătorie?

– Trăiesc în viteză cu V mare. O știi, Ann. Nu vreau bagaje și nici nu-mi trebuie. Dacă-mi cedezi, vă pot asigura, ție și Stephaniei, siguranța pe care o meritați, fără dispoziții legale care să ne lege pentru totdeauna.

Îi ținu piept, foarte dreaptă, sperând că profunda durere care o cuprinsese nu era prea vizibilă și cu o voce foarte blândă, dar foarte decisă îi indică refuzul său dintr-un singur cuvânt.

– Nu!

Chase nu adăugă nimic. De altfel, era inutil. Ochii îl trădaseră, reci ca iarna, înghețați ca un aisberg. O privi îndelung, ceea ce

Annei i se păru o veșnicie, apoi ieși din încăpere închizând ușa încet după el.

Tânăra femeie avu impresia că nu trecuse decât foarte puțin timp, când un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată, intră în apartament. Înalt, cu un aer inteligent, i se prezentă cu solemnitate:

– Doamna Warrenton? Mă prezint: John Phillips, asistenul domnului Colfex. Tocmai m-a sunat la biroul meu, care este situat la capătul culoarului. Dacă binevoiți să mă urmați, vă voi conduce acasă.

O conduse la fermă cu elicopterul, în tăcere, cu cea mai mare pricepere. Ann n-avea nevoie să i se spună că nu-l va mai vedea niciodată pe Chase. Era evident.

Capitolul 5

Săptămânile care urmară nu se numărară printre cele mai ușoare pe care le cunoscuse Ann, dar trebuia să-și continue viața ca de obicei. Existau Stephanie, ferma și țesătura sa pentru a o ține ocupată și dacă, pentru prima dată, avea senzația de gol în viața sa, încerca să facă în așa fel ca și când nu era nimic.

Într-o dimineață, după ce-i oferi o cafea, îi făcuse lui Larry mărturisiri complete despre ce se petrecuse între Chase și ea, de la prima lor întâlnire, pe malul iazului, până la ultima confruntare. Spre marea sa surpriză, Larry primi vestea cu mai mult calm decât ar fi crezut.

– Și ai refuzat? o întrebă, cu o sprânceană ridicată, iar Ann notă o urmă de amuzament inexplicabil în vocea sa.

– Bineînțeles că am refuzat! exclamă tânăra femeie, aruncându-i cumnatului o privire furioasă. În definitiv, cine se crede? dacă îi acceptam banii și dacă aveam o legătură cu el, ar fi

fost într-adevăr prostituție! Și dacă refuzam banii, acceptând totuși o legătură cu el, eu...

Vocea i se gâtui.

– Da; ce s-ar fi întâmplat în acest caz?

Ann nu-și credea ochilor: acum, Larry zâmbea.

– Nu știu, exclamă, simțindu-se brusc dezarmată, pradă celei mai mari confuzii.

În consecință, făcu singurul lucru pe care-l putea face; își descărcă proasta dispoziție asupra lui Larry:

– De ce nu te întorci acasă să masacrezi unul dintre eroii tăi de roman, în loc să mă plictisești de moarte cu palavrele tale?

Larry izbucni în râs. O sărută pe frunte și, înainte de a pleca, spuse o frază atât de enigmatică, încât Ann nu catadicsi nici măcar să răspundă.

– Poate că Chase Colfex a găsit în sfârșit pe cineva de nivelul său.

***

În prima săptămână a lui decembrie, Stephanie contractă o gripă serioasă, care se complică rapid cu o bronșită. Fetiței îi era atât de rău, încât nu suporta ca mama să se îndepărteze de ea, fie și o clipă, părând să nu-și găsească odihna decât când Ann o ținea în brațe.

Cât despre Ann, nu avea deloc timp să doarmă: noaptea, Stephanie era foarte agitată. Uneori, mai făcea scurte sieste în timpul zilei, în măsura posibilului.

Așa încât, când târziu în acea după-amiază sună telefonul, trebui să se târască jalnic până la aparat.

– Alo, da?

– Ce nu este în ordine?

Vocea profundă a lui Chase o lăsă pe moment fără reflexe. Ar fi pariat până la ultimul bănuț că n-o va mai suna niciodată.

– Ce vrei de la mine?

La celălalt capăt al firului urmă o pauză. Apoi, Chase reluă:

– Nu pari în regulă. Ce se întâmplă? Ești bolnavă?

– Nu, oftă tânăra femeie obosită, Stephanie este. Este de o săptămână în pat și, până acum, n-a reacționat deloc la tratamentul medicului.

– Te-ai mai dus să-l consulți?

– Da, i-a prescris niște antibiotice, ieri dimineață. M-a asigurat că starea ei n-ar trebui să întârzie să se îmbunătățească.

Oare de ce îi povestea toate astea? Probabil era mult mai obosită decât credea.

– Sosesc imediat.

– Chase!

Închisese deja, fără măcar să-i precizeze dacă era la Dallas sau la fermă. Ce să facă oare? Casa era cu susul în jos și nu reușea să-și amintească dacă se pieptănase sau nu în acea dimineață. Dumnezeule! Nici măcar nu se îmbrăcase. Purta încă vechiul

capot pe care-l îmbrăcase trezindu-se. Când se gândea că ar fi putut avea timp să se schimbe, ajunse până la ea abia auzit un geamăt, și se repezi la căpătâiul fetiței.

Cinci minute mai târziu, auzi pneurile Lamborghiniului scrâșnind în fața casei. Chase era deja acolo. Intră, rece, dur, aducând răcoarea de afară, îmbrăcat în blugi și cu un pulover albastru. Îi aruncă o scurtă privire și-i ordonă fără drept de replică:

– Du-te și te culcă înainte să te îmbolnăvești și tu.

Ann scutură slab din cap.

Chipul lui Chase se îmblânzi și putu citi pe el o blândețe și o tandrețe dezarmante, pe care nu i le cunoscuse niciodată mai înainte, când o luă pe Stephanie în brațe.

– Du-te și odihnește-te puțin. Mă voi ocupa eu de ea.

– Dar nu cunoști copiii, și apoi... Stephanie nu va vrea ceva de la tine.

Dar Chase se instalase deja în balansoar, ținând-o în brațe pe Stephanie înfofolită într-o pătură.

– Ne vom înțelege foarte bine, nu-i așa Stephanie? o întrebă pe copilă.

Ca prin minune, aceasta dădu din cap și se cuibări în căușul brațelor puternice care o susțineau. Bărbatul ridică în acea clipă ochii spre Ann, care-l privea cu un aer năucit.

– Explică-mi cum trebuie să-i dau medicamentele și apoi te poți duce să te culci.

***

Zorii, reci și posomorâți, nu vor întârzia să apară. Ann se trezise de câteva minute deja, dar era atât de bine la căldură, încât nu voia să se miște. Cineva mai adăugase niște pături peste patul său, în timpul nopții. Chase! Nu putea fi decât el.

Nemișcată, culcată pe spate, ciuli urechea, atentă la accesele violente de tuse ale Stephaniei. Nimic. Totuși, i se păru că aude zvon de voci. Curiozitatea, îmbinată cu îngrijorarea de mamă, o obligară să se ridice.

Se furișă în liniște pe culoar, cu cămașa de noapte lungă bătându-i picioarele goale. Ajunsă în ușa camerei Stephaniei, se opri cu respirația tăiată: ținând încă în brațe copila somnoroasă și fericită, Chase fredona încet și fals. Era un cântec pe care nu-l auzise niciodată mai înainte, referitor la o fetiță frumoasă, cu părul auriu, pe care toată lumea o iubea mult. Încântată, copila îl asculta, făcând eforturi disperate să nu adoarmă.

Ann își simți ochii uzi de lacrimi. Se întoarse rapid în camera sa, lăsând singure cele două ființe la care ținea cel mai mult pe lume. Se sui în pat și-și înfundă fața în pernă, pentru a reflecta la ceea ce tocmai descoperise. Știuse întotdeauna că Chase Colfex avea o influență considerabilă asupra modului în care se simțea. O atingere, o privire, un zâmbet erau suficiente pentru a arunca

o rază de soare în viața sa. Dar acum, mai știa ceva. Îl iubea. Total, complet, fără nici o îndoială, îl iubea pe Chase Colfex. Era un fapt sigur. Nu-i mai rămânea decât o problemă de rezolvat: ce va face?

Auzi un zgomot slab lângă pat; se rostogoli instinctiv și-l descoperi pe Chase, în picioare, la căpătâiul său, privind-o.

– Te simți mai bine? o întrebă așezându-se pe marginea patului și luându-i mâinile în ale sale.

– Da, mulțumesc. Aveai dreptate. Eram epuizată.

Bărbatul zâmbi și-i îndepărtă cu grație câteva șuvițe de păr negru și mătăsos care-i cădeau pe față.

– Acum, Stephanie doarme. Febra a scăzut în timpul nopții și i-am dat puțină supă pe care am găsit-o pe aragaz. Respirația i s-a ameliorat. Cred că se va simți bine.

– Știu, am fost în camera Stephaniei, adineaori, și v-am văzut pe amândoi, spuse Ann, umezindu-și buzele uscate. N-aș fi crezut niciodată că mă vei suna.

Chase îi lăsă încet mâinile, se ridică și merse până la picioarele patului. Umbre ciudate venite din colțuri întunecate ale încăperii îi cădeau pe față.

– N-am fost în oraș.

Nu era foarte precis. Tânăra femeie ar fi vrut să-l întrebe: unde ai fost? Cu cine? Dar în loc s-o facă, se auzi spunând simplu:

– Ei bine... îți mulțumesc că ai venit să ne faci o vizită. Este foarte amabil din partea ta.

Albastrul ochilor lui Chase vibra. Îi adresă o privire lungă, întârziind câteva clipe pe decolteul cămășii de noapte.

Zâmbi cu un aer înțelegător și comentă:

– Sunt rareori amabil, Ann.

În acea clipă scoase portofelul din buzunar și trase din el o carte de vizită pe care scrise ceva. Apoi i-o întinse.

– Voi fi la Dallas, la unul din aceste două numere. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

***

În cursul zilelor următoare, sănătatea Stephaniei se amelioră rapid și Ann avu în sfârșit timp să se gândească mai bine. Se gândea deseori la ultimele cuvinte ale lui Chase:

– Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

O zăpăcise această frază enigmatică. Oare ce voise să spună? Trebuia să-l sune dacă starea Stephaniei se înrăutățea? Dacă dorea să-l vadă? Totuși, adevărul era de netăgăduit: avea nevoie de el, neapărată nevoie. Dragostea pentru Chase îi mistuise sufletul, distrugându-i echilibrul vieții, lăsând-o permanent nemulțumită când lipsea. Dar nu știa dacă își va putea asuma riscul să meargă la el.

Și totuși, înțelegea că și Chase avea nevoie de ea. Cum puteai dori pe cineva atât de mult și celălalt să nu simtă profund ceva?

Chase îi dovedise că era în stare de o mare tandrețe. Îngrijise o copilă bolnavă, o ființă care nu era a sa, ținând-o toată noaptea

în brațe pentru ca Ann să se poată odihni puțin. Se arătase sensibil și fie că voia sau nu, dăduse dovadă de un fel de dragoste. Poate restul va veni cu timpul.

Că risca să eșueze în ce întreprindea, nici măcar nu-i veni în minte. Când se gândea serios, nu mai conta decât un lucru: îl iubea.

***

Trecu Crăciunul. Stephanie se vindecase complet și, datorită unui efort supraomenesc, Ann reuși să termine și să livreze la timp țesăturile clienților săi, recuperând în același timp toate treburile care rămăseseră în urmă la fermă.

Acum sau niciodată. Inspiră profund, luă receptorul și formă numărul surorii sale. Sissy răspunse puțin gâfâind, ca de obicei.

– Alo?

– Bună, ce faci?

– Ca de obicei, răspunse veselă Sissy. Tray îl chinuie pe Anthony, Joshua este culcat în țarcul său și urlă, Larry dă târcoale în bucătărie în căutarea unor arme noi și interesante.

Ann izbucni în râs.

– Bărbatul ăsta este un delincvent care promite.

Sissy pufni și ea în râs.

– Da, știu.

Nu-mi plac foarte mult privirile pe care le aruncă mașinii de zdrobit plantele textile. Spune-mi, vrei să vii la cină? Am făcut un rasol enorm.

– Ascultă, Sissy, mă întreb dacă te-ar supăra ca Stephanie să vină pentru câteva zile la voi.

– În nici un caz. Știi bine că este întotdeauna binevenită. Ce se întâmplă?

– Am hotărât să merg la Dallas să-l văd pe Chase.

La celălalt capăt al firului se lăsă o lungă tăcere.

– Sissy, Sissy, mai ești acolo?

– Ești sigură de tine, Ann? Te-ai gândit bine?

– Nu m-am prea gândit la altceva, crede-mă!

– De ce nu vii? propuse Sissy. Vom putea vorbi despre asta. Nu ești la distanță de o zi.

– Se face mai mult de o lună de când nu l-am văzut. Curând este Anul Nou...

Vocea cumnatului său o întrerupse.

– După aerul catastrofal al lui Sissy, presupun că ai hotărât să-l întâlnești pe Chase.

– Ai presupus exact. A pregătit deja din ce o să facă niște caramele?

– Nu. Deocamdată este împietrită de spaimă, dar liniștește-te, va începe dintr-o clipă în alta. Probabil o va face până sosești. Ann...

– Nu te îngrijora, Larry. Totul va fi bine.

– Sper, micuțo, sper.

***

O oră mai târziu, Ann era așezată din nou lângă telefon, încercând de data aceasta să-și adune curajul pentru a-l suna pe Chase. Convins că era inutil să insiste, Larry venise deja s-o ia pe Stephanie, încântată de acest divertisment. În cele din urmă, ridică receptorul și formă primul număr pe care Chase i-l notase cu mai multe săptămâni înainte. Își asumă riscul că el să nu dorească s-o vadă. Patru săptămâni, erau o veșnicie pentru un bărbat ca Chase Colfex.

După centralistă și recepționeră, îi fu dată în sfârșit secretara lui Chase. Ann tuși, nervoasă.

– Domnul Colfex este acolo, vă rog?

– Da, dar mă tem că este ocupat, deocamdată. Îi puteți lăsa un mesaj?

Ann se strâmbă. Soluția cea mai simplă consta în a răspunde negativ, apoi să închidă. Dar nu avea obiceiul s-o ia pe ocolite.

– Da. Îi puteți spune că a sunat doamna Warrenton și...

– Iertați-mă, o întrerupse vocea profesională și afectată a secretarei, dar ați spus Warrenton, Ann Warrenton?

– Da, răspunse intrigată tânăra femeie.

– Vreți să așteptați o clipă? Vi-l voi da pe domnul Colfex.

Năucită, Ann așteptă.

Câteva clipe mai târziu, vocea profundă a lui Chase ajunse până la ea, puțin îndepărtată.

– Ann?

– Da, Chase, eu sunt.

– Ești bine? Și Stephanie?

– Toată lumea este bine.

Se lăsă o tăcere jenantă, enervantă.

– Chase?

– Te ascult, Ann, o asigură bărbatul pe un ton cam tăios.

– M-am gândit la noi...

– Da?

– Aș vrea să vin să te văd... Dacă vrei și tu...

– Da, vreau.

– Dar numai cu anumite condiții.

– Ți-am spus deja că poți avea tot ce vrei.

– Ți-am spus deja că nu vreau nimic, nici bani, nici cadouri și eu hotărăsc calendarul. Ești de acord?

Timp de zece secunde, Chase rămase mut, apoi exclamă cu o voce iritată:

– Presupun că n-am de ales. Trimit pe cineva să te ia cu elicopterul.

– Nu este nevoie. Iau mașina mea.

– Nu fi și mai încăpățânată decât de obicei, Ann. Îți vor trebui două ore și jumătate pentru a veni până la mine și drumurile sunt alunecoase cu ploaia care a căzut azi-dimineață.

– Este una din condițiile mele, Chase. Refuz să-ți fiu "livrată"...

– Ann, începu bărbatul agasat, apoi, brusc tăcu. Bine, bine, adăugă după o pauză, ai câștigat. Dar, pentru Dumnezeu, condu prudent. Te aștept la apartament.

Capitolul 6

Ușile ascensorului privat dădeau direct în apartamentul lui Chase. Se închiseră cu un sunet înăbușit și Ann făcu câțiva pași în încăpere.

Chase o aștepta lângă fereastra mare. Îmbrăcat simplu, dar cu eleganță, după cum obișnuia, făcuse cu siguranță un duș întorcându-se de la birou: părul îi era încă foarte ud.

La vederea sa, Ann se opri brusc, incapabilă să mai înainteze. Tocmai parcursese mai mult de două sute de kilometri pentru a fi cu el și acum, când era acolo, se simțea subit împietrită. Era ridicol!

Cu siguranță, Chase nu se zăpăcea pentru atât de puțin. Se apropie încet de tânăra femeie, cu un mers aproape leneș.

– Oare ai cea mai mică idee de infernul în care am trăit luna aceasta din cauza ta? făcu remarca pe un ton aproape banal. Am așteptat să mă suni, știai?

Privindu-l venind spre ea, Ann se simți cuprinsă treptat de aceeași senzație ca prima dată când îl văzuse, în noaptea de argint, extraordinara impresie pe care o avusese în sinea sa, la vederea grației și puterii pe care le emana acest bărbat. Și tot ca în acea noapte, i se tăie respirația.

Chase rămase pe loc în fața ei; îi prinse cu o mână ceafa, iar degetul său îi mângâia încet lobul urechii.

– Vezi, știam că nu pot face nimic decât să aștept. Nu puteam exercita nici o presiune asupra ta. Încercasem deja experiența asta. Inutil să încerc să... te cumpăr. Nu m-ai fi lăsat s-o fac. Să exercit un șantaj, era în zadar. Din tot ce sunt în măsură să-ți ofer, nu te interesează nimic. Așa că am răbdat cu stoicism și am așteptat.

Degetul său descoperise pe gât locul în care pulsul bătea puternic și întârzie o clipă acolo. Instinctiv, Ann își ținu respirația. Privirea ochilor albaștri, autoritară, exigentă, se adânci în a sa. Tânăra femeie avu senzația că i se înmoaie picioarele. Degetul își urmă mișcarea insidioasă până la baza gâtului.

– Cred că ți-aș mai fi dat douăzeci și patru de ore, și dacă n-ai fi dat nici un semn de viață, aș fi încercat altceva.

Înaintă un pas și-și aplecă fața peste a sa, până când buzele aproape li se atinseră.

– Nu știu foarte bine ce aș fi încercat, dacă ar fi trebuit să găsesc ceva.

Gura lui puse stăpânire pe a sa cu o aviditate blândă. Un fel de suspin înăbușit strânse pieptul Annei. Inima îi bătea cu

putere, interzicând orice gând coerent. Chase își plimbă degetele pe curbura spatelui, urcând de-a lungul șirei spinării, înainte de a-i mângâia pieptul întins spre el.

Ann se agăță de bărbat, incapabilă de un alt gest.

– Am impresia că nu ne-am văzut de secole, murmură Chase cu o voce frântă de emoție, fără s-o piardă o clipă din ochi.

Apoi o atrase la el, astfel încât pieptul Annei fu cu totul lângă al său, mâna aflându-se încă între ei, mângâind cu infinită blândețe circumferința sânului. Tremurând, Ann se lăsă în jos.

Se întinse pe mochetă și el i se alătură. Forța puternică a pasiunii lor se dezlănțui și gesturile, mișcările de dragoste, se aliară pentru a atinge cele mai înalte culmi ale plenitudinii, culori strălucitoare risipindu-se pe trupurile și în sufletele lor, într-o ultimă eliberare.

***

Stăteau întinși acolo, pe mocheta groasă și albă. Respirația li se domolise în sfârșit și bătăile inimilor își reluară ritmul normal. Chase se ridică și o duse pe Ann în brațe până în patul său. Se strecură alături și o îmbrățișă imediat.

Tânăra femeie se cuibări lângă umărul său, fericită, pe deplin mulțumită.

– Cred că suntem chit, spuse aceasta.

Chase râse ușor.

– Despre ce vorbești?

Ann își trecu tandru mâna peste pieptul musculos.

– În noaptea în care John Phillips m-a condus acasă, m-am gândit că într-adevăr nu te voi mai vedea niciodată. Și eu am trăit un infern în săptămânile care au urmat, întrebându-mă ce făceai, cu cine... Și apoi, ai telefonat și ai venit să ai grijă de Stephanie, ca și când nimic nu se întâmplase.

– Ann! protestă bărbatul prinzându-i mâna pe care o ținu nemișcată pe pieptul său.

Tânăra femeie îi simțea bătăile pulsului.

– Dacă i-am cerut lui Phillips să te însoțească, a fost pentru că mi-a fost teamă să te pierd pentru totdeauna, dacă te duceam eu însumi. Eram atât de furios când mi-ai refuzat propunerea, încât mi-a fost teamă de propria mea reacție. Trebuia să ies din încăpere înainte să spun sau să fac ceva ce aș fi regretat mai târziu. Și apoi, a trebuit să plec pentru câteva săptămâni la Londra și am considerat că este de preferat să nu te sun. N-aș fi vrut să discutăm toate acestea la telefon, mai ales de atât de departe. Îndată ce m-am întors, ți-am telefonat. Stephanie era bolnavă și tu erai la capătul puterilor.

O sărută pe gât. Ann își simți inima strângându-se în piept: o cuprindea tulburarea. Își înnodă mâinile în spatele cefei lui Chase, incapabilă să reziste mai mult timp jocurilor senzuale ale gurii sale.

– Chase?

Acesta nu spusese chiar ce ar fi vrut ea să audă. Nici măcar nu rostise cuvântul "dragoste". Dar pentru moment, asta părea să n-aibă deloc importanță.

***

Ann se întinse languros pentru a se trezi, apoi deschise ochii. Privirea sa întâlni ochii lui Chase, nespus de albaștri, deja ațintiți asupra ei. Rezemat într-un cot, o contempla deja de un timp; o gratifică zâmbindu-i relaxat, călduros, ca o mângâiere. Îi zâmbi la rândul său.

– Îți face plăcere să privești oamenii dormind, domnule Colfex?

– Să spunem că nu prea știu. Este prima dată când mi se întâmplă, dar există ceva ce mă fascinează în modul tău de a te comporta în orice împrejurare. Este în tine un fel de bucurie înnăscută.

Ann izbucni în râs și făcând asta, aruncă o privire spre tavan:

– Chase! Unde este oglinda? exclamă.

– Am pus s-o scoată după ultima ta vizită.

Cum mâna lui Chase migra periculos spre șoldurile sale, tânăra femeie își îndreptă amenințător degetul sub nasul său.

– Să nu începi, Chase Colfex! Mor de foame. Trebuie să mă hrănești.

Bărbatul zâmbi înțelegător.

– Totul este pregătit deja. M-am ridicat fără să observi. Nu mai avem decât să ne așezăm la masă... după un sărut.

O sărută cu infinită tandrețe.

– Mangus mi-a adus ieri niște dulcețuri despre care îmi vei spune dacă îți plac. Acceptă fără tragere de inimă să coboare în oraș pentru a-mi pregăti niște cine delicioase. Dar nu rămâne niciodată foarte mult timp, pentru că s-a îndrăgostit de viața texană de la țară și, îndată ce termină ceea ce consideră sarcina sa, pleacă imediat înapoi.

– Formidabil! Contând pe asta, mi-e și mai foame; la gândul mâncărurilor ușoare ale lui Mangus, îmi lasă gura apă.

Chase o sărută din nou.

– Este exact ceea ce ne așteaptă. Este aproape miezul zilei! încheie Chase cu un zâmbet în colțul gurii.

Își trecu un deget peste buzele moi pe care gura sa tocmai le părăsise.

– Cât timp rămâi? Stephanie este la sora ta?

Ann îi luă fața în mâini, în timp ce se întreba despre modul în care Chase va reacționa.

– Da, Stephanie este cu verii săi. Pot să rămân câteva zile, apoi va trebui să mă întorc.

– Perfect, acceptă cu ușurință bărbatul. Îmi voi reorganiza munca pentru a mă putea întoarce cu tine la țară.

Ann inspiră profund și întoarse capul:

– Nu!

– De ce? Ce nu este în ordine?

Ann se întoarse cu fața, remarcând licărirea de tandrețe care-i strălucea în ochi. "Isuse, se rugă în tăcere, fă ca privirea să nu-i înghețe din nou".

– Totul este în ordine, Chase. Dar am hotărât că nu vom fi împreună decât când voi veni la Dallas.

Tăcu, cu ochii închiși, așteptând o izbucnire care nu veni. Deschise ochii când simți mâna lui Chase care-i mângâia șuvițele mătăsoase de păr, ce se răspândiseră pe pernă.

– De ce asta, Ann? o întrebă cu o voce blândă.

Tânără femeie își făcu curaj:

– Am anumite obligații față de Stephanie, Chase. Ea are prioritate față de orice altceva. Dacă îți vei petrece noaptea la fermă, oare cum va reacționa, dacă se va trezi într-o dimineață și te va găsi acolo, la micul dejun? Și apoi, dacă exact în clipa în care începe să se obișnuiască până la urmă cu prezența ta, vei dispărea câteva zile la Dallas, Londra, sau în altă parte? Va trebui să se obișnuiască fără încetare cu noile circumstanțe. Și apoi, inevitabil, desigur, va veni ziua în care... nu te vei mai întoarce.

Nu-și dorea să vorbească despre asta, și mai puțin să se gândească la așa ceva. Chase o prinse de bărbie și-i întoarse fața spre a sa.

– Nu vreau să mă interpun între Stephanie și tine. Ți-am spus deja: ești o mamă exemplară. Și pentru că sunt în măsură să știu că nu întotdeauna copiii au norocul să aibă o mamă tandră și afectuoasă, care să aibă grijă de ei, nu te voi deranja niciodată.

Mi se pare că totuși am putea ajunge la un fel de compromis.

– Nu vreau să revin asupra condițiilor mele, insistă Ann cu curaj. În plus față de Stephanie, trebuie să mă ocup de fermă.

– Dacă accepți sau nu să vii să mă vezi la Dallas, aș dori să angajez pe cineva pentru a te ajuta la fermă. Mi-ar plăcea de asemenea să-ți cumpăr o mașină nouă, mai ușor de mânuit și mai ales mai sigură decât a ta.

– Nu, mă opun categoric! M-am descurcat întotdeauna singură și am intenția să continuu așa.

– Dar n-ai nici un motiv. Acum, eu sunt aici.

– Nu, Chase, continuă tânăra femeie cu o voce blândă, dar hotărâtă. Desigur, ești aici, dar... nu complet.

– Ba da, complet, murmură bărbatul, începând iar s-o mângâie.

Ann îi privi cu atenție fața frumoasă și ochii strălucitori. Oare va reuși să-l facă să înțeleagă cu timpul ce voia să-i spună? Se va plictisi tocmai în acest timp?

Când se va plictisi de ea, cum se plictisise de acea fată care-l sunase, prima dată, la telefon?

***

În timpul săptămânilor care urmară, Ann avu impresia, de mai multe ori, că era pe punctul să reușească. Plecând de la

ipoteza că înveți să iubești fiind iubit, se consacră în întregime lui, convinsă că va avea câștig de cauză.

I se consacră trup și suflet, pe deplin, cu intensitate și hotărî să alunge sistematic orice umbră ce plutea pluti peste fericirea sa fragilă.

Norii începură să i se adune în minte când reluă drumul spre fermă, după ce petrecu un weekend cu el. Pentru că în acea clipă analiză enormitatea sarcinii pe care și-o asumase. În același timp făcea toate eforturile din lume pentru a nu se gândi ce făcea Chase în timpul nopților pe care nu le petrecea cu ea.

Desigur, Chase se îmblânzise și se deschisese puțin față de ea. Și, în felul lui, se angajase la fel de mult ca ea în anumite privințe. Era un bărbat care acționa întotdeauna cu o rapiditate extremă: hotărâri, cumpărări, vânzări, călătorii... în afară de când era cu Ann. Avea grijă de ea, dădea dovadă de o nesfârșită răbdare. Niciodată nu-și închipuise că putea trăi cu atâta intensitate cu un bărbat.

Rămase fermă și Chase chiar părea că-i acceptase condițiile. O suna în fiecare seară și uneori trecea pe neașteptate pe la fermă, în timpul săptămânii. De câteva ori, îl invită la cină, cu Larry și Sissy. Dorea atât de mult să se aprecieze reciproc... Treptat, ajunsese să se creeze o prietenie afectivă între ei, bazată pe un sentiment de respect și admirație reciprocă.

Dar, în cele din urmă, în Chase începu să se simtă o schimbare, mai întâi subtilă, atât de subtilă încât Ann se întrebă dacă nu era rodul imaginației sale. Dar nu asta era situația.

Trebui să recunoască în sfârșit că de acum exista o anumită răceală în vocea sa, un fel de licărire glacială în privire. Și pe măsură ce timpul trecea, Chase devenea tot mai nervos, în asemenea măsură încât Ann nu se putu împiedica să se întrebe dacă începuse să se plictisească de ea.

Într-o seară, spre sfârșitul lui martie, Ann îl privea îmbrăcându-se pentru o serată.

În timp ce deschidea unul din sertarele comodei pentru a alege o cămașă, Chase i se adresă privind-o în oglindă:

– Mâine plec în Europa. Aș prefera să te lași condusă de Phillips și ca altcineva să-ți aducă mașina.

– Pentru cât timp pleci?

Bărbatul își îmbrăcă încruntat cămașa. Desigur, remarcase că Ann evitase cu grijă să răspundă la întrebarea indirectă pe care i-o pusese.

– Accepți sau nu să te conducă Phillips? repetă cu o notă de iritare în voce.

– Nu, Chase. Nu se pune problema. Mă voi întoarce ca de obicei, cu mașina. Totul va fi foarte bine.

Vizibil furios, Chase tăcu mâlc. Ann îl privi cu atenție în timp ce termina să se îmbrace. Gesturile aveau ceva automat. Cu siguranță, era contrariat. Nu știa exact de ce, dar, treptat, o cuprinse un val de neliniște. Își repetă cu curaj întrebarea.

– Pentru cât timp pleci?

– Este cam greu de spus, bombăni Chase. Cu siguranță, destul de mult.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Când sunt lângă tine, nu mă mai gândesc la afaceri.

Ann strânse pumnii. Oare era sfârșitul? Acesta era modul său de a i-o spune? Poate fusese oarbă la numeroasele avertismente pe care i le dăduse.

– Ann, reluă Chase încet, vreau să-ți las niște bani, pentru cazul în care vei avea nevoie, în timpul lipsei mele.

– Nu! De câte ori trebuie să ți-o spun: nu vreau banii tăi.

– Ești prea încăpățânată, și este o prostie. Nu este nimic rău în faptul că vreau să-ți dau niște bani. Chiar ai prea multă imaginație! Această propunere nu are nici un subînțeles. Doresc doar să fac în așa fel încât Stephanie și cu tine să aveți tot ce vă trebuie în timpul absenței mele.

– Refuz...

Îmbufnat, Chase făcu un semn resemnat, care o făcu să tacă.

– Mai gândește-te, cel puțin.

Își vârî mâinile în buzunare și o privi câteva clipe.

– Te aștept jos. Am de dat niște telefoane. Ai face mai bine să te pregătești. Nu suntem în avans.

Gânditoare, Ann își îmbrăcă pareoul verde ca jadul. Privindu-și imaginea în oglindă, își dădu seama că nu-l mai purtase din noaptea în care Chase îi făcuse acea propunere incredibilă. Își adresă o strâmbătură în oglindă. Dacă cel puțin n-ar fi fost această serată. Dacă ar fi rămas măcar acasă, să discute toate acestea înainte ca Chase să plece, poate ar fi putut rezolva dificultățile care păreau că apăruseră între ei.

Oftând, își luă peria și începu să se pieptene energic, fără măcar să se gândească la ceea ce făcea. Chase îi precizase că era vorba de o masă importantă și că în nici un caz nu puteau lipsi. Așa că își va compune un chip fericit și va face tot ce va putea mai bine. Poate vor găsi o clipă să vorbească, după serată.

Se machie foarte ușor și încălță sandalele aurii. Nu-i mai rămânea decât să-și ia poșeta și mantoul. Sus de pe scară, rămase o clipă nemișcată, pentru a-l privi pe Chase atât de seducător în costumul negru, impecabil. Era la telefon, mustrând un angajat, probabil îngrozit.

– Mâine, am spus! Altfel, ești concediat.

Închise cu brutalitate, fără să mai adauge vreun cuvânt.

În acea clipă, îi remarcă prezența. Ridică ochii spre Ann și încremeni; doar un mușchi al maxilarului zvâcnea. Tânăra femeie inspiră adânc și începu să coboare scara. La primul etaj, lumina culoarului invada treptele.

Brusc, Ann realiză că materialul rochiei trebuia să fie complet transparent în acea baie de lumină.

Chase o urmări din ochi. Când ajunse la baza scării, tânăra femeie se opri la o distanță prudentă de el. Chase se apropie cu un mers nonșalant.

– Știi, începu pe un ton degajat, că atunci când porți o pânză de păianjen, există multe șanse ca păianjenii să se agațe de ea?

Prinse nodul care îi susținea rochia pe piept. Fragilitatea materialului o obligă pe Ann să se apropie de el.

– Ai cea mai mică idee de efectul pe care îl ai asupra mea, vrăjitoare mică?

Fără să-i dea drumul, o sărută la baza gâtului și continuă:

– Ești o femeie cum rar se găsește, Ann.

Gura îi rătăcea pe bucata de mătase lucioasă aruncată neglijent pe umerii tinerei femei. Chase își lipi mâinile pe pieptul său și o trase încet lângă el. Tânăra femeie scăpă un geamăt. Deja o săruta cu pasiune pe gât. Se cambră. Oare cum făcea de o reducea de fiecare dată la o pradă atât de ușoară?

– Chase... serata... trebuie să plecăm, bâigui slab.

– Îmi impui condiții la nesfârșit și sunt obligat să cedez, altfel mă amenințI că pleci! Ești îngrozitor de independentă și imposibil de reținut, ca un nor de fum.

– Chase, nu! gâfâi Ann în timp ce acesta punea stăpânire pe gura sa într-un sărut pasionat care o făcu să-și piardă stăpânirea de sine.

– De ce, nu? Iar vrei să-mi reziști?

Înainte ca tânăra femeie să aibă timp să răspundă, se îndepărtă de ea brusc, o pălmui din zbor, lăsând-o respirând greu, stupefiată, rănită până în adâncul ființei sale.

Când își veni în fire, Chase plecase deja și Ann se afla singură în marele apartament gol. Cu fața inundată de lacrimi, tânăra femeie înțelese brusc că violența lui Chase nu dovedea decât un lucru, unul singur: voise să joace cu Ann jocul crud și nemilos al dominației.

Capitolul 7

Ann își privi fără entuziasm țesătura care, de un anumit timp, nu mai avansa. Pentru prima dată de luni de zile, respingea treaba pe care o avea de îndeplinit, disperată de numărul mare de ore care-i mai trebuia s-o ducă la capăt și de nenumăratele rânduri care-i mai lipseau încă. În mod ciudat, nu mai reușea să se intereseze de lucrul său.

Împingând scaunul, se ridică și făcu înconjurul războiului de țesut pentru a merge în cele din urmă să se rezeme de perete, lângă una din ferestrele salonului. Oare ce se întâmpla? Viața sa părea să nu mai aibă nici un sens. Chiar și muncile de la fermă i se păreau interminabile și-i cereau eforturi nemăsurate.

Se simțea deja rău de mai multe zile. Gândindu-se bine, era mult timp de când nu era în formă, dar atâta timp cât Chase fusese acolo, refuzase să admită că putea fi bolnavă. Totuși, începuse s-o cuprindă această teamă.

Ridică din umeri și-și îndreptă atenția spre câmpia care renăștea. Reveniseră zilele frumoase. De obicei, doar această perspectivă era de-ajuns pentru a o face fericită. Câmpia se decorase cu pete multicolore. Ann avea toate motivele să fie fericită, dar încercă în zadar să-și armonizeze dispoziția cu natura.

Anul trecut, în această perioadă, îi dusese pe Stephanie și pe Tray la un picnic într-un câmp superb cu flori sălbatice. Nu putu să nu se întrebe dacă, de data aceasta, ar avea energia să repete experiența.

Sună telefonul. Era Sissy, care merse drept la țintă.

– Cum te simți? Mai bine?

– Nu cred, răspunse Ann râzând timid. De fapt, mai degrabă mai rău.

– Ascultă, ar trebui să mergi să vezi un medic.

– Va trece, sunt sigură. Probabil am contractat un microb.

– Ann, ești sigură că nu ești însărcinată?

– Însărcinată? izbucni aceasta. Ți-ai pierdut mințile? Bineînțeles că nu!

– Nu este o ipoteză atât de stranie cum crezi, insistă Sissy cu o logică dezarmantă. "Simptomele" tale seamănă mult cu cele pe care le aveai când o așteptai pe Stephanie.

Ann își trecu mâna peste frunte și oftă.

A doua zi, starea sa nu se îmbunătățise deloc. De fapt, la ora unsprezece dimineața, se gândea deja serios să se culce din nou. Sissy venise devreme să-i facă o vizită, pentru a încerca s-o convingă să consulte un medic pentru a se lămuri. În zadar.

Cum se putea eschiva? Cu siguranță, Sissy avea dreptate. Nu era complet pregătită pentru a face față eventualului adevăr. În câteva zile, se va simți cu siguranță mai bine.

Așezată pe un scaun în bucătărie, privea pieziș, cu aversiune vraful de veselă care se adunase în chiuvetă, când răsună soneria telefonului. Răspunse fără entuziasm.

– Alo!

– Ann, sunt Chase.

Picioarele i se muiară și se prăbuși pe un scaun lângă telefon. Asta-i mai lipsea: un telefon de la Chase... Sissy se neliniștea pentru ea... Ann nu mai era bună de nimic de zile întregi... și vraful de veselă murdară care o aștepta...

– Ann... mă auzi? Legătura este proastă?

– Te aud foarte bine, Chase. Ce vrei de la mine?

Vocea familiară și seducătoare îi răspunse, de la mii de kilometri.

– Vreau să iei primul avion cu destinația Geneva. Sejurul meu în Europa se prelungește peste așteptări și țin să fii aici, lângă mine.

Ann se încruntă și-și frecă bărbia. Momentul părea ales perfect pentru a-l anunța că totul se terminase între ei. Dacă reușea măcar să-l convingă că nu mai voia să-l vadă vreodată, n-ar mai trebui să-l înfrunte, față în față, pentru a-i declara că vrea să se despartă de el.

– Dorințele tale îmi sunt indiferente, Chase. Nimic nu mai are importanță, deoarece totul s-a terminat între noi.

– Ann, trebuie să vorbim. Acum sunt la Londra, dar mâine plec la Geneva. Voi face astfel încât să-ți organizez călătoria până acolo. Vino să ne întâlnim și să discutăm totul împreună.

– Nu, Chase, reluă ferm tânăra femeie, îți repet că totul s-a terminat. Este inutil să fac această călătorie degeaba.

– Ascultă-mă. Trebuie să-ți explic atitudinea mea din ajunul plecării și nu pot s-o fac la telefon.

Ann scuturǎ din cap. Nu voia să audă vorbindu-se despre ultima noapte pe care o petrecuseră împreună, despre palma pe care i-o dăduse pentru a-i dovedi că el era stăpânul. Trebuia să-l convingă că era întru totul serioasă, chiar dacă era îngrozitor de greu să se despartă de Chase prin telefon; ar fi fost de zeci de ori mai rău dacă l-ar fi avut în față.

Se strădui să ia un ton sarcastic.

– Sunt sigură că-ți amintești, Chase, pentru că ai repetat-o deseori de când am început să ne vedem cu regularitate, că de la început am căzut de acord asupra faptului că eu voi fi cea care va hotărî clipa despărțirii!

– Ann, te rog.

– Ei bine, iată că s-a isprăvit, continuă Ann, totul s-a terminat, totul. Te-am auzit spunând într-o zi: "Ceea ce avem, este mult, oricât de puțin ar fi". N-are rost să lungim lucrurile. La revedere, Chase.

Mult timp după ce închisese, tânăra femeie rămase nemișcată. Stătea acolo, cu mâna pusă pe receptor, gândindu-se la ceea ce tocmai se întâmplase.

Totuși, dat fiind modul în care se simțea acum, nimic nu putea să mai aibă importanță. Avea impresia că dormea cu ochii deschiși, parcă era anesteziată și spera că această senzație va dura mult, mult timp. Convinsă că nu lăsase să planeze nici o îndoială în mintea lui Chase, referitor la despărțirea lor, se simți lipsită de viață.

În această poveste, Ann fusese singura care iubise. Dar se terminase. Dragostea sa pentru Chase era pur și simplu moartă, moartă din noaptea dinaintea plecării sale în Europa, din noaptea în care înțelesese în sfârșit că Chase nu va fi niciodată capabil de cel mai mic sentiment. Voia s-o posede și atâta tot.

Crezuse uneori că se arăta tandru față de ea, dar dacă asta era situația, dovezile de dragoste fuseseră mai mult decât trecătoare.

Absorbită în gânduri, tresări când se auzi soneria telefonului, așezat încă pe genunchii săi. Totuși, nu putea fi Chase care suna.

– La ce te gândeai? îi strigă cumnatul Larry în ureche.

– Eram pe cale să-mi spun că ar trebui să pun să mi se taie linia telefonică, replică Ann pe un ton obosit.

– Sissy tocmai m-a informat despre încăpățânarea ta îndârjită.

– Frumoasă formulă! Este pentru o viitoare carte a ta?

– Ann, îți spun că n-ai să continui mult timp să-mi faci șicane! Asta nu mai poate dura!

Este prea mult timp de când nu te simți bine. Te vei duce la un medic. Ai programare în această după-amiază la ora două și vei fi acolo, pentru că te voi duce eu. Voi veni să te iau la ora unu și jumătate!

În aceeași după-amiază, pe drumul de întoarcere, Ann nu se putu stăpâni să-și ironizeze cumnatul, chiar dacă râsul său suna fals.

– Sincer! Să știi că nu ești obligat să rulezi cu douăzeci de kilometri pe oră. Doar pentru că medicul a confirmat ceea ce în sinea mea bănuiam deja de ceva timp, nu trebuie să ne întoarcem acasă cu viteza melcului.

Gura lui Larry se strâmbă într-un zâmbet slab, puțin forțat.

– Am urmărit deja îndeaproape patru sarcini, trei ale lui Sissy și una a ta, dar de fiecare dată când aflu o asemenea veste, nu sunt în apele mele!

– Înțeleg ce simți, recunoscu tăios tânăra femeie. Trebuie să admit că și asupra mea a avut un efect ciudat.

– Ce-ai să faci acum, când ești singură?

– Ce vrei să spui? îl întrebă, dezorientată de întrebare. Nu pot face mare lucru. Este un fapt împlinit.

Larry se întoarse spre ea și-și preciză gândul, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Ai mai multe opțiuni. Cred că trebuie să te gândești bine. Desigur, primul lucru care se impune, este să-l anunți pe Chase.

– Nu, Larry! răspunse Ann scuturând energic din cap. Presupun că este mai degrabă trist, dar nici măcar nu mi-a venit ideea să-i vorbesc despre asta lui Chase.

– Într-adevăr, este trist, dar în fond, nu este deloc de mirare, replică Larry, vizibil emoționat. Am spus întotdeauna că ești o femeie mai independentă decât ar trebui.

Ann începu să nu se simtă foarte bine în mașină.

– Vrei să accelerezi?

– Ascultă, inimioară, vreau să-ți spun doar asta: ai trăit prima sarcină singură, fără soțul tău, dar era de înțeles. De data aceasta, situația este diferită. Ai de ales. Chase are dreptul să știe că-i porți copilul.

– Chase n-are nici un drept în ceea ce mă privește, se înfurie tânăra femeie și, imediat, își regretă cuvintele.

Energia pe care o desfășurase pentru a-și manifesta mânia, nu făcu decât să-i sporească starea de rău.

– Știu că n-ai încă timp să te gândești serios, reluă Larry, după o pauză, dar poți să optezi de asemenea pentru un avort.

– Larry! Ann continua să privească drept în față, cu dinții strânși. Dacă nu taci, te strâng de gât!

În sfârșit, Larry intră pe drumul care ducea la ferma Annei. După ce opri motorul, se întoarse spre ea și o luă de mână.

– Știam răspunsurile pe care mi le vei da chiar înainte de a-ți pune întrebările, Ann, pentru că te cunosc bine. Dar consider că era important să-ți vorbesc astfel. Nu voi insista asupra faptului că-ți va fi extrem de greu să crești singură acest copil, pentru că, în mod sigur, o știi deja. Ceea ce poate nu realizezi totuși, este că presiunile exterioare care se vor exercita asupra ta vor fi foarte puternice. Comunitatea în care trăiești este foarte tradițională și valorile sale morale sunt de mare severitate. Oamenilor le este deja greu să înțeleagă că nu te-ai recăsătorit de la moartea lui Stephen, dar ca să crești singură un al doilea copil, care mai este

și un bastrad, este prea mult pentru ei! Nu-ți vor face viața ușoară.

Imperturbabilă, Ann ridică din umeri. Ca de obicei, Larry avea dreptate, dar nu se putea preocupa de ce se va spune.

– Dacă nu mă vor accepta, cu atât mai rău. Mă voi descurca fără ei.

– Știu că în ochii tăi, Stephanie ți-a dat mai mult decât ți-a luat și nu pot decât să te aprob. Dar te-ai gândit la ironiile pe care le va suferi copilul tău de la colegii de clasă, când va fi la vârsta să meargă la școală?

Tânăra femeie își trecu nervoasă mâna prin păr și se sprijini cu cotul de portieră într-un gest obosit.

– Dacă lucrurile se vor întâmpla astfel, voi pleca.

– Adori locurile acestea, Ann.

– Îmi ador și fiica, la fel ca și copilul care crește în mine. Nu voi lăsa pe nimeni să-i facă rău.

Larry râse înăbușit și-i lăsă mâna pe care încă o ținea.

– Așa încăpățânată cum ești, cumnățică, te iubesc din toată inima.

Cum ți-am spus deja de mii de ori, să știi că Sissy și cu mine vom face tot ce ne stă în putere pentru a te ajuta și a-ți ușura viața. Te vom susține pe deplin.

Ann schiță un zâmbet tremurat.

– Ziua în care sora mea te-a prins din zbor și te-a luat de soț, a fost cea mai fericită din viața mea.

Cu un gest glumeț, Larry îi răsuci nasul.

– Nu sunt sigur că m-aș fi lăsat prins atât de ușor, dacă nu mi-ar fi vorbit mai întâi de surioara ei. Bun, ar fi de preferat să mă întorc acasă pentru a ataca vraful de caramele pe care probabil le-a făcut Sissy de când am plecat.

– Îți mulțumesc din toată inima, Larry, murmură Ann înainte de a deschide portiera.

– N-ai de ce. Știi că te poți bizui pe mine.

***

O briză ușoară răcorea atmosfera deja estivală. De mai multe ore, Ann lenevea în hamacul întins între doi copaci uriași din grădină. Primăvara era extrem de blândă în acest an și era hotărâtă să profite la maximum. Erau deja câteva săptămâni de când aflase că este însărcinată; de atunci, trăise într-un fel de indolență, tristă și posomorâtă. Ca multe femei în starea sa, nu se simțea foarte bine, nu numai când se trezea, ci toată ziua. Când o așteptase pe Stephanie, slăbise foarte mult în câteva luni. Dar de data aceasta, era mai rău, fără a mai ține seama că trebuia să se ocupe și de o fetiță de patru ani. Tocmai când și-ar fi dorit să rămână culcată toată ziua, trebuia să se ridice, să facă astfel încât micuța să mănânce, să se îmbrace și să aibă tot ce-i trebuia. Ann își făcea datoria, dar era aproape singurul lucru de care era în stare, se gândi în acea dimineață, cu un gol în suflet. Încerca să

nu amâne prea mult sarcinile de fiecare zi de la fermă, dar nu mai reușea să țină ritmul și lucrurile începuseră să capete un aspect neglijat.

Sissy își asuma responsabilitatea Stephaniei cât de des era posibil și cât de mult timp accepta copila. Desigur, micuța adora să stea la unchiul și la mătușa sa, pentru a se juca împreună cu verii ei, dar acum, când știa că va exista un nou-venit în familie, poate inconștient era puțin geloasă, insista deseori să rămână lângă mama sa s-o ajute. Dar, în ciuda acestei bunăvoințe, susținerea sa se dovedea mai ales o jenă, decât altceva.

Oricum, deocamdată Ann era liniștită și se putea odihni pe îndelete. Stephanie alesese să-și petreacă ziua la Sissy și Larry și era hotărâtă să profite de asta pentru a-și face siesta. În ultimul timp, îi era neîncetat somn. Ce fericire să rămână astfel întinsă, perfect nemișcată în hamac, cu ochii închiși, în timp ce o briză ușoară sufla aducând pale de aer răcoros pe fruntea sa caldă. La țară era atâta liniște! Nu se auzea nici un zgomot, în afară de foșnetul frunzelor și mugetul întâmplător al unei vaci de pe pășunea care limita proprietatea.

– Ann?

Aceasta tresări și deschise ochii, orbită de lumina dimineții. Îl văzu din sensul opus celui din care venea lumina și recunoscu imediat forța umerilor și eleganța picioarelor lungi, acoperite cu catifea neagră. Nu adăugă nimic. Ann îl măsură dintr-o privire. Chase purta o cămașă ecosez stil western, care-i dădea un aspect extrem de bărbătesc. Remarcă de asemenea, fără să dea

importanță, că părea obosit. Închise ochii pentru a nu-l mai vedea. Ce făcea acolo? Oare de ce venise?

– Ann! Te rog! Privește-mă, spuse în cele din urmă cu o voce nesigură, aproape rugătoare.

– N-ai nimic de făcut aici, exclamă tânăra femeie glacial, fără să deschidă ochii. Întoarce-te de unde ai venit... Londra, sau Dallas... sau Geneva... ce știu eu?

Ce ciudat era! Ann nu reușea nici măcar să-și amintească de unde se presupunea că vine și asta îi era perfect egal.

– Sosesc de la New York, o informă Chase cu voce joasă. Am muncit zi și noapte pentru a putea să mă întorc cât mai repede posibil și acum, că sunt aici, am intenția să rămân.

Ann făcu ochii mari.

– Nu aici! Ești pe pământurile mele. Întoarce-te la tine.

– Rămân, Ann, până când vom vorbi și vom aplana dificultățile.

Ann realiză că în acea poziție culcată era dezavantajată față de el. Dar nu se mișcase când apăruse Chase, mai ales pentru că, dacă făcea o mișcare bruscă pentru a se îndrepta, nu s-ar fi simțit deloc bine.

Măcar dacă ar putea pleca!

Acum, Chase o măsura cu un aer suspicios.

– Ce-i cu tine Ann? Ești palidă. Ești bolnavă?

O clipă, tânăra femeie se sperie. Oare cât era de evident? Mintea ei analiză rapid mai multe ipoteze. Ann trase concluzia că era imposibil ca el să bănuiască ceva. Tânăra femeie nu avusese

recent deloc poftă de mâncare și în consecință slăbise în loc să ia în greutate. Nu, hotărât lucru, nimic nu-i indica starea.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Acum, fii amabil și pleacă! Nu avem absolut nimic să ne spunem.

Timp de un minut care păru o veșnicie, Chase îi examină fața cu extremă atenție, apoi privirea se îndepărtă în împrejurimi.

– Dacă te simți bine, explică-mi cel puțin cum se face că nu ți-ai lucrat grădina de zarzavat de săptămâni. Nu-ți seamănă. Stratul de castraveți este invadat de buruieni de cel puțin cincizeci de centimetri înălțime. Dar în sfârșit, ce se întâmplă?

– Despre ce vorbești? se înfurie Ann ridicându-se cu stingăcie într-un cot pentru a-și privi grădina.

I se făcu greață și se lăsă să cadă din nou în hamac, închizând ochii.

– Ascultă-mă bine, Chase. N-ai nimic de făcut aici. Nu înțelegi nimic și nu doresc să rămâi. Așa că, pleacă.

Ordinul său rămase fără răspuns. În cele din urmă, deschise din nou ochii pentru a vedea dacă Chase plecase.

În nici un caz! Era încă acolo și o contempla cu un aer preocupat.

– Plec Ann. Dar mă voi întoarce. Poți să fii sigură.

Tânăra femeie oftă de ușurare când îl văzu în sfârșit plecând. Slavă Domnului! Știa că nu l-ar fi putut forța fizic să părăsească locul. În cea mai bună formă n-ar fi fost la înălțime față de acest bărbat liniștit; și cel mai mic lucru care se putea spune deocamdată era că se simțea într-adevăr prea slăbită.

Niciodată în viața sa nu se simțise mai rău.

Chase nu mai făcea parte din viața sa. Pentru Ann nu mai conta decât Stephanie, ea însăși și bebelușul care creștea în ea. Greața îi dispăruse. Ann își înăbuși un căscat și se instală confortabil în hamac. Curând, se adânci într-un somn greu.

***

Îndată ce se trezi, câteva ore mai târziu, știu în mod intuitiv că ceva nu era în regulă. Își legănă cu precauție picioarele peste marginea hamacului și se ridică încet. Imediat, i se făcu greață. Cu ochii ațintiți în pământ, în fața ei, așteptă să-i treacă indispoziția.

Când se simți puțin mai bine, se ridică, dar la vederea lui Chase, se încordă brusc.

Era acolo, instalat confortabil într-unul din fotoliile din grădină, pe care-l putuse apropia fără zgomot de hamac și să-l plaseze astfel încât s-o privească dormind. Picior peste picior, cu coatele sprijinite pe brațele fotoliului, o privea în tăcere. Chipul său nu exprima nimic.

– Tocmai am petrecut una dintre cele mai interesante ore cu Sissy și cu Larry, o anunță cu răceală.

Ann îl privi cu un aer bănuitor ridicându-se și apropiindu-se de ea, liniștit, cu mâinile în buzunare.

Se opri la câțiva metri de ea și continuă pe același ton:

– S-a întâmplat ceva foarte nostim. Îndată ce m-a văzut, Sissy a început să adune ingredientele necesare pentru fabricarea caramelelor. Deși auzisem deja vorbindu-se despre acest obicei emoționant pe care îl are de a se agita astfel de fiecare dată când este neliniștită, este un fenomen la care n-am fost niciodată până acum martor, și trebuie să spun că a fost o experiență... care îmbogățește. În acea clipă mi-am spus că punând câteva întrebări pertinente, voi putea reuși să descopăr secretul. Eram aproape sigur că problema trebuia să te privească îndeaproape.

Ann își încrucișă instinctiv mâinile pe pântece și scutură din cap, fără să descleștеze dinții. Nu se gândise câtuși de puțin că se va duce la Sissy și la Larry după ce o părăsise. Începu să-și spună că erau nenumărate lucruri la care nu se gândise. Dat fiind slăbiciunea din ultimul timp și tristețea gândurilor sale, nu reflectase la mare lucru, în afară de mijloacele de a-și petrece ziua cât mai bine posibil.

– Ei bine, imaginează-ți că Sissy mi-a spus că ești însărcinată.

Expresia enigmatică de pe fața lui Chase nu se schimbase, dar îngenunche în fața ei, îi luă o mână și o ajută liniștit să se pună pe picioare.

– Și apoi, în bucătărie a intrat Larry. El a fost mai puțin vorbăreț, dar îndată ce l-am convins de solicitudinea mea față de tine, s-a deschis la fel de ușor ca una din cărțile sale! Se pare că este foarte îngrijorat pentru tine.

În mod curios, Chase închise ochii o clipă, ca și când simțise o durere, apoi murmură cu o voce puțin gâtuită:

– De ce nu mi-ai spus, Ann? Aveam și eu dreptul să știu.

Tânăra femeie se simțea ametită. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Totuși, îl înfruntă cu curaj pe Chase, hotărâtă, fără să clipească:

– Nu ți-am spus nimic, pentru că asta nu te privește.

– Porți copilul meu și nu mă privește?

– Nu, nu te privește, repetă tânăra femeie, smulgându-și mâna din strânsoarea lui Chase. Bebelușul acesta este al meu și al nimănui altcuiva! În cazul în care vei pleca și ne vei lăsa singuri, îți promit că nu-ți vom cere niciodată nimic, pentru că nu avem nevoie câtuși de puțin de acea avere imensă pe care ai adunat-o cu atâta energie... dacă asta te îngrijorează.

– Ann, nu asta mă îngrijorează și o știi bine.

Nu, n-o știa și-l privi cu curiozitate, întrebându-se unde voia să ajungă.

– Tu ești cea care mă îngrijorează și faptul că ai trăit singură clipe atât de grele. În sfârșit, din fericire sunt aici și te voi putea ajuta. Și apoi, când vom fi căsătoriți...

Ann simți că i se moaie picioarele. Trebui să se prindă de el pentru a nu cădea. Îndată ce-și reveni, tânăra femeie bâigui:

– Ce aroganță! Oare ce te-a putut face să crezi că am intenția să mă căsătoresc cu tine? Credeai că întorcându-te, o vei mai găsi pe acea biată proastă Ann debordând de recunoștință la ideea că vrei să te căsătorești cu ea? Că îți voi cădea în brațe?

– Ei bine, da, trebuie să admit, recunoscu scurt Chase.

N-aș fi crezut niciodată că vei fi în asemenea măsură de încăpățânată și de proastă încât să-mi refuzi propunerea.

– În tot cazul, sunt destul de inteligentă pentru a ști că am alte lucruri mai bune de făcut decât să mă căsătoresc cu tine. Înțelege-mă bine, Chase. Trebuie să știi o dată pentru totdeauna că am intenția să-mi cresc singură bebelușul, cu dragoste, fără ajutorul nimănui, fără tine și fără banii tăi.

Evident iritat de declarația sa, Chase o obligă să ridice ochii spre el.

– Larry și cu mine tocmai am discutat timp de o jumătate de oră despre încăpățânarea ta. Nu ne-am gândit serios nici o clipă să-ți punem la îndoială inteligența, dar încep să-mi pun întrebări asupra logicii tale!

Ann îl fulgeră cu privirea.

– Păstrează-ți observațiile neplăcute pentru tine! Aici, nu avem obiceiul să ne lăsăm astfel insultați, fără urmări.

– Pentru că voi trăi aici, presupun că va trebui să învăț bunele maniere texane, de acord cu tine, îi răspunse cu un zâmbet vesel.

Ann avu impresia că era pe punctul să i se facă rău și această dispută degradantă cu Chase nu aranja lucrurile. Nu era posibil ca acesta să vorbească serios despre căsătorie. Era probabil încă o stratagemă.

Hotărî să schimbe tactica și încercă să-l facă să raționeze:

– Chase, cum poți să spui că te vei instala aici în mod permanent? De fapt, ești cea mai instabilă persoană pe care o cunosc. Îmi amintesc perfect de ziua în care mi-ai spus că treci

foarte repede prin viață și că n-ai nevoie și nici nu-ți dorești să cari bagaje suplimentare. Și atunci?

Chase râse scurt și îngenunche în fața ei, pentru a-și adânci privirea în a sa.

– Ai un mod de a-mi arunca în față propriile cuvinte, care este foarte neplăcut.

Îi luă mâna și-i sărută palma.

– Nu mă asculți, Chase!

– Oh, ba da, te ascult. Tocmai mi-ai spus că te gândești să crești singură acest copil, cum ai făcut cu Stephanie. Dar te înșeli.

Ann deschise gura, gata să-l pună la locul său, dar nu avu ocazia, deoarece Chase continuă:

– Nu spun că n-ai reușit de minune cu Stephanie. Ar fi o greșeală ordinară. Dar începând de acum, vei avea ajutor, nu numai pentru Stephanie, ci și pentru bebelușul care va veni. Copilul acesta va avea tată.

– Oare ce are acest bebeluș atât de special? exclamă tânăra femeie cu cruzime, încercând cu bună știință să-l rănească.

Dar Chase îi răspunse cu o ușurință dezarmantă.

– Pentru că acest bebeluș este al nostru, Ann și a fost conceput din dragoste.

Complet năucită, Ann nu-și credea urechilor. Părea serios. Dar, evident, punea ceva la cale și ea știa asta. Era un bărbat prea calculat pentru a vorbi fără vreun motiv ascuns.

– Dragoste! îl ironiză ea. De ce nu-ți păstrezi micile tale discursuri frumoase pentru cineva mai ușor de păcălit decât

mine? Nu știu din ce motiv o faci, Chase, dar minți. Un bărbat ca tine nu va lăsa niciodată dragostea să-i intre în viață.

– Poate era adevărat înainte să ne întâlnim, recunoscu bărbatul.

Ann scutură tristă din cap.

– Nu mă iubești, ai fost rănit în mândria ta, pentru că nici o femeie nu ți-a ținut piept până acum. Dar nu-ți face griji, îți vei reveni!

– Mi-ar plăcea mult să încetezi să-mi spui ce simt și ce nu simt, îi reproșă Chase cu ironie. Te iubesc, Ann.

Tânăra femeie nu credea o vorbă. Avea probabil un motiv ascuns pentru a acționa astfel și nu găsea decât o singură explicație: Chase îi spunea că o iubea cu scopul de a lua-o de soție, astfel încât să fie recunoscut public tatăl copilului. Prin urmare, va putea astfel să-și exercite drepturile asupra bebelușului. Și trebuia să împiedice asta.

Singurul lucru pe care-l putea face deocamdată, era să-l irite în asemenea măsură, încât să plece. Cel puțin, așa spera.

– Eu nu te iubesc, Chase. În realitate, nu sunt departe să te urăsc. Știi mai mult decât oricine că nu este loc de tandrețe și de dragoste în inima ta, și te asigur că nu mă vei face niciodată să cred că mă iubești.

– Vom vedea asta, replică bărbatul cu calm. Până atunci, ne vom căsători.

– Cu siguranță, nu! spuse Ann cu răceală.

Chase se ridică și se îndepărtă câțiva pași.

Întors cu spatele, cu mâinile în buzunare, privirea se plimbă peste peisajul înconjurător și părea profund absorbit în gânduri. Brusc, făcu stânga-mprejur și-i adresă un zâmbet larg.

– Foarte bine. Pentru că nu ții la legalitate, nu voi insista. Mă voi mulțumi să mă mut la tine!

– Nu te poți instala aici, Chase. Nu se pune problema!

– Îmi pare extrem de rău, Ann, îi răspunse pe un ton care-i contrazicea vorbele. Mă mut aici, diseară! Punct! Până acum, tu luai inițiativele, de acord, dar deocamdată ești prea slăbită pentru a face ceva, așa că ai să mă lași pe mine să preiau ștafeta.

Capitolul 8

În aceeași seară, Chase se instală la fermă. Se mulțumi să ridice receptorul și să-i dea lui Mangus câteva ordine precise; acesta apăru curând cu tot ce patronul său îi ceruse să aducă. Când Ann se trezi din scurta siestă, era deja stabilit cu fermitate în casa ei.

Agățându-și câteva haine în dulap, Chase îi aruncă o privire peste umăr.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Nu-i prea grav, răspunse tânăra femeie zâmbind cu indulgență. Oricum, trebuia să mă trezesc pentru a te da afară.

Chase râse pe înfundate și se apropie de ea.

– M-ar mira, dragostea mea! Ai face mai bine să cedezi cu grație, de data aceasta, n-ai nici o șansă...

Câteva săptămâni mai înainte, dacă i-ar fi spus "dragostea mea", Ann ar fi fost nebună de bucurie.

Dar în fața ipocriziei evidente a lui Chase, simți o furie neputincioasă.

– Vrei să mă lași? Aș vrea să mă duc să-mi iau un pahar cu apă, dacă nu te superi.

– Vrei să-ți aduc eu?

– Poate vei fi mirat să afli că m-am descurcat foarte bine fără tine, până acum. Probabil pot să găsesc baia singură, mulțumesc.

Sarcasmul său îl făcu să zâmbească, dar îi explică în mod foarte serios:

– Mi-e teamă să nu leșini. Ai putea să cazi și să-ți faci rău. Promite-mi să mă chemi dacă ceva nu este în ordine.

Ann încercă în zadar să se elibereze din îmbrățișarea sa.

– Nu voi avea nevoie de tine, îți promit. De ce nu profiți de asta pentru a-ți aduna lucrurile și să pleci?

Chase îi dădu în sfârșit drumul, cu un zâmbet dezarmant și tânăra femeie se îndepărtă. Luându-și de băut, aruncă o privire imaginii sale în oglindă. Hotărî totuși să-și facă puțin curaj și să se ducă să pregătească cina. Asta n-o entuziasma deloc. În ultimul timp, doar mirosul din bucătărie îi făcea greață.

Îl găsi pe Chase în fața ușii de la baie. O aștepta.

– Acum, mă duc la bucătărie, îl anunță trecând prin fața lui, trufașă.

– Mamă, mamă! strigă Stephanie.

Ann oftă de ușurare. Probabil Larry își însoțise nepoata. În sfârșit, un aliat!

Micuța intră în trombă în bucătărie, cu Larry pe urmele sale.

– Bună ziua, mamă. Ți-am lipsit?

– Bineînțeles că mi-ai lipsit, draga mea, exclamă tânăra femeie, gata s-o ia în brațe.

Dar Chase i-o luă înainte. O prinse pe Stephanie cu mâinile întinse și o ridică în aer, înainte de a o strânge în brațe.

– Curând, mama ta nu va mai putea să te ia în brațe. Acum ești prea mare.

– Chase! strigă fetița trecându-și brațele în jurul gâtului său. Te-ai întors. Cât sunt de mulțumită!

– Și eu, inimioară, și eu!

– Larry, exclamă Ann, făcând apel la cumnatul său, rezemat cu nonșalanță cu spatele de ușă, i-am spus lui Chase să plece, dar nu vrea. Doar pentru că am refuzat să mă căsătoresc cu el, și-a arogat dreptul de a se instala aici.

Lui Larry îi era evident greu să-și păstreze seriozitatea. Reușind, într-o oarecare măsură, să-și mențină fața impasibilă, dar vocea îi trăda amuzamentul.

– Te-a cerut în căsătorie și ai refuzat!

Ann îl măsură cu privirea.

– Nu numai că l-am refuzat, dar i-am adus chiar la cunoștință că nu vreau să-l mai văd niciodată.

Cu coada ochiului, Ann văzu că Chase nu se clintise. În picioare în mijlocul încăperii, cu Stephanie în brațe, avea, după părerea sa, un aer deziluzionat care nu se potrivea situației, în măsura în care era centrul conversației.

Larry se apropie de ea.

– De ce nu te așezi, Ann? Ești cam palidă.

– Dacă îmi mai spune încă o dată cineva că am o mină îngrozitoare, urlu! exclamă aceasta amenințătoare, dar îl ascultă totuși pe Larry.

Chase o sărută pe Stephanie pe obraz și o puse jos.

– De ce nu te duci să arunci o privire în mașina mea, pentru a vedea ce ți-am adus de la Londra?

Stephanie nu-l lăsă să spună de două ori. Imediat, Chase se întoarse spre Larry:

– Mă instalez aici, deoarece consider că Ann are nevoie de cineva să se ocupe de ea și de Stephanie. Evident, nu se simte bine, dar nu vrea să admită.

– Încăpățânată ca un catâr, bombăni Larry dând din cap.

Ann se încruntă.

Cumnatul său continuă, ca și când nu se întâmplase nimic:

– Acum câteva săptămâni, când am dus-o cu forța la medic, acesta din urmă i-a spus totuși că trebuie să se menajeze. Este mult prea slăbită.

– Larry!

Ann își jură că, la prima ocazie, îl va ucide pentru că-i dezvăluise adevărul lui Chase. Acesta nu trebuia să afle. Chase o privi fără să clipească, implacabil.

– Nu te îngrijora, Larry. Sunt aici și rămân! Mangus și cu mine vom face în așa fel încât să fie tratată cum nu se poate mai bine.

Ann întoarse o privire disperată spre cumnatul său.

– Îmi pare rău, Ann, dar mă aliez la părerea lui Chase.

A venit timpul să-ți spun că ai nevoie de cineva care să te ajute și să aibă grijă de tine. Presupun că, în situația actuală, el este cel mai în măsură s-o facă. Dar îți interzic să-l tiranizezi cum mă tiranizezi pe mine.

– Te tiranizez! exclamă Ann, neîncrezătoare.

Era prea mult. Se prăbuși tristă pe scaun. Chase n-o scăpase din ochi.

– Situația este simplă, dragostea mea. Dacă nu rămân să am grijă de tine, s-ar putea să nu te ocupi de sănătatea ta și, în consecință, de cea a bebelușului. Nu cred că ești atât de mărginită sau de egoistă încât să pui în pericol sănătatea copilului.

Ann se strânse în sinea sa. Chase mersese la fix. Brusc, se simți depășită de evenimente. Era obligată să admită că se simțea bolnavă și extenuată de săptămâni și că starea nu i se îmbunătățise.

– Alege!

Vocea metalică a lui Chase tocmai îi întrerupse cursul gândurilor.

– Eu sau spitalul! Sunt sigur că atunci când Larry și cu mine îi vom explica pe larg și amănunțit, cât de mult ți-ai neglijat sănătatea, doctorul va insista să te internezi.

Și ea era sigură de asta. În disperare de cauză, adoptă un răspuns diferit.

– Știi că nu este destul loc aici, pentru toți. Nu te vei simți în largul tău, iar Mangus și mai puțin. Casa este într-adevăr prea mică.

– Nu ține! reluă Chase pe același ton. Ne vom instala la mine. Este spațiul care ne trebuie.

– Nu se pune problema să trăiesc în mausoleul acela!

– Ai putea să te amuzi decorând locul când te vei simți mai bine. Nu spuneai chiar tu că s-ar putea face acolo o casă foarte frumoasă?

Ann începu să se simtă încolțită din toate părțile. Totul părea să se întoarcă împotriva ei și făcu o ultimă încercare, într-un refuz absolut de a se recunoaște învinsă.

– N-aș putea să trăiesc niciodată acolo. Prezența tuturor acelor paznici îmi va da impresia că mă sufoc.

– Nu te vor supăra, te asigur. Sunt acolo pentru a-ți păzi liniștea.

– Am toată liniștea care îmi trebuie aici, sau mai degrabă, o voi avea în cazul în care veți pleca toți. Mi-e egal ce spuneți. Nu voi pleca de aici.

– Foare bine, aprobă calm Chase. Mangus va veni când voi fi obligat să lipsesc și-ți va pregăti mâncarea.

O nouă obiecție îi veni în minte:

– Îți interzic ca servitorii tăi să vină aici. Refuz ca Stephanie să fie crescută într-o atmosferă de închisoare.

– Dacă te vor deranja în asemenea măsură, îi voi concedia pe loc.

Ann își luă capul în mâini, învinsă. Nu mai era mare lucru de făcut. Chase manevrase totul perfect. Era prea slăbită, prea indispusă pentru a face ceva, dacă nu să protesteze, și vedea bine

că asta nu folosea la nimic. Și apoi... de ce să n-o recunoască? Îndată ce menționase eventualul pericol pe care și-l asuma copilul, știuse că trebuia să capituleze.

Oricum, cu siguranță, Chase nu va fi acolo foarte des. Munca îi va ocupa toată săptămâna. Și apoi, era sigură că, dacă timp de câteva zile, el se va strădui să-i satisfacă cele mai mici dorințe și s-o înconjoare cu atenții, până la urmă va obosi. Oricum, nu era stilul său. Într-o bună zi, se va plictisi să facă pe infirmiera și va pleca.

– Ann? întrebă Chase, întrerupându-i încă o dată șirul gândurilor. Ce ai hotărât? Te vei arăta rezonabilă?

Ridicând capul cu mândrie, declară cât de amabil îi era posibil:

– Sunt întotdeauna rezonabilă, Chase. Poți rămâne aici, pentru că insiști, dar numai până când voi fi din nou pe picioare. După aceea, ai să pleci.

– Asta vom vedea, murmură bărbatul pe un ton neutru.

Larry se ridică, având un zâmbet pe buze.

– Ai luat hotărârea care trebuia, Ann, și Sissy va fi ușurată. N-ai idee de numărul de caramele pe care m-a făcut să le înghit în acest timp! Bun, vă las, încheie venind s-o sărute pe Ann. Te voi suna mâine pentru a afla vești.

Ann și Chase rămaseră destul de mult timp așezați la masa din bucătărie, după plecarea lui Larry, fără să spună o vorbă. Tânăra femeie era conștientă de privirea ațintită asupra ei, dar nu-i dădea nici o atenție. În zadar încerca să se gândească la ce va prepara

pentru cină, deoarece ideile păreau că nu voiau să se ordoneze. Oboseala care se atenuase în parte de când apăruse Chase de dimineață, o cuprinse din nou. Tăcerea apăsătoare care domnea între ei fu întreruptă brusc de Stephanie.

– Mamă! Mamă! strigă, intrând în bucătărie, cu brațele încărcate cu o splendidă păpușă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Privește ce mi-a adus Chase.

– Este foarte frumoasă, draga mea, răspunse Ann automat, aruncându-i o privire dezaprobatoare lui Chase.

Păpușa aceea costase probabil o avere. Considera nesăbuit să ofere un obiect de asemenea valoare unei fete atât de mici. Se limită să-i mulțumească lui Chase.

Stephanie îi întinse păpușa și, dintr-o săritură, ateriză în brațele lui Chase. Râdea cu o naturalețe pe care Ann o consideră de prost gust. Era de preferat ca Stephanie să nu se atașeze prea mult de Chase! El nu va rămâne mult timp acolo.

Bărbatul îi adresă Stephaniei un zâmbet fermecător.

– Sunt încântat că-ți place cadoul meu.

Și strângând-o lângă el, se întoarse spre Ann pentru a adăuga:

– Ce vrei pentru cină?

Tânără femeie se încruntă.

– Mai pot încă să gătesc.

– Dacă sunt aici, nu este pentru a avea tu mai mult de muncă. De acord, nu gătesc foarte bine, dar Mangus este aici pentru a-mi sări în ajutor, dacă va fi necesar. Este suficient să-i dau un telefon și va veni să mă ajute.

– Mă mir că-ți dai osteneala să mă consulți! remarcă Ann. Totul este atât de bine planificat! Nu ai nevoie de mine pentru a lua decizii.

Chase o studie o clipă, apoi i se adresă pe un ton calm:

– Ann, ești bolnavă, și când nu te simți bine, anumite detalii capătă o importanță nemăsurată. Pari să crezi că mă străduiesc să te închid în cușcă.

Drept singură dovadă a surprizei pe care i-o provocaseră aceste cuvinte, Ann strânse din dinți. Oare nu tocmai exprimase Chase în câteva cuvinte faptele de care era vag conștientă, fără să poată totuși să le explice limpede?

– Simți că am dat buzna în casa ta și-mi pare rău, crede-mă. N-am câtuși de puțin intenția să te restrâng în nici un fel. Încerc pur și simplu tot ce pot pentru a te ușura cât mai mult posibil. Sunt la tine acasă, de acord. Dacă, în indiferent ce clipă, Mangus sau eu nu facem lucrurile cum înțelegi tu, spune-o, vom încerca să rezolvăm asta. Și acum, pot să știu ce ai vrea să mănânci?

În fond, tot ce spusese era perfect logic și, împotriva voinței sale, Ann admise că trebuia să recunoască asta.

– Nu îmi este foame, mormăi tânăra femeie, sincer.

– Trebuie să mănânci ceva, insistă Chase. De ce ai poftă?

– De mâncare mexicană! răspunse Ann, fără să stea pe gânduri.

– Mexicană, hm! Nu este foarte ușor.

– Nu-mi pasă. M-am săturat să mănânc lucruri care n-au gust, continuă Ann, referindu-se la nenumăratele piureuri și fierturi

insipide pe care se silise să le mănânce de câtva timp. Doresc ceva picant!

Zâmbind, Chase o lăsă pe Stephanie jos. Fetița rămăsese așezată cuminte pe genunchii săi, jucându-se cu noua păpușă.

– Foarte bine, îl voi suna pe Mangus și vom vedea ce putem face. Până atunci, de ce nu te duci să te odihnești puțin?

O oră mai târziu, Chase intră fără zgomot în cameră și-i așeză în față o tavă încărcată cu mâncăruri delicios de aromate.

– Nu-mi place să mănânc în pat, bombăni Ann.

În tot timpul cât rămăsese singură, nu reușise să doarmă și fusese atentă la râsetele lui Chase și ale Stephaniei, din bucătărie. Puțin mai târziu, sosise Mangus și veselia sporise. Acum, fără a stabili exact motivul, se simțea într-o dispoziție excelentă.

– Vrei să cinezi jos?

– Nu, nu chiar.

– Bun, tava nu este foarte stabilă, dar ar trebui să meargă.

Chase vorbise pe tonul fermecător al unui tată care se adresează fetiței sale bolnave și Ann simți că accesul său de bună dispoziție nu va dura.

– Ridică-te, să vezi ce-ți dau.

– Ce este asta? întrebă sceptică tânăra femeie, încrețindu-și nasul.

Dar îl ascultă și-și aranjă pernele în spatele ei. Chase izbucni în râs.

– Este o idee a lui Mangus. O mâncare mexicană bogată în proteine și ușor picantă.

– Dar ce este? insistă Ann arătând cu degetul o grămadă înaltă de clătite fără formă.

– Enchiladas cu brânză. Crede-mă, Mangus n-a fost deloc mulțumit. Nu voia să-ți prepare mâncare mexicană, considerând că nu se potrivește câtuși de puțin pentru o femeie în starea ta. Dumnezeu știe de unde are aceste idei, pentru că n-a fost căsătorit niciodată. Oricum, crede că n-ar trebui să mănânci hrană foarte picantă și se întâmplă să fiu de părerea sa.

– Dar ce știți voi? protestă Ann, înghițind lacom prima îmbucătură.

– Nu e mare lucru, recunosc, dar învăț repede, spuse Chase aplecându-se pentru a o săruta pe frunte. Îi voi face baie Stephaniei înainte e culcare. Las ușa deschisă, în caz că vei avea nevoie de ceva.

La prima vedere, acele enchiladas nu erau foarte apetisante, dar erau absolut delicioase. Brânza era foarte dulce și coca, picantă cât trebuia. Lipsea poate puțină sare dar, cum nu dorea să se ridice pentru a lua solnița, se hotărî să treacă peste asta.

Brusc gânditoare, cu furculița în aer, se întrebă oare cum va reacționa Chase la trupul său "dezvoltat" de sarcină. Dar începu curând să mănânce din nou. În fond, ce importanță avea? Era convinsă că nu va rămâne destul timp pentru a o vedea rotundă, însărcinată cu minunata sa povară!

Reuși să golească jumătate din farfurie, apoi îndepărtă tava. După zgomotul care ajungea până la ea din încăperea vecină, Stephanie ieșise din baie și Chase o pregătea pentru noapte. Așa

că se târî și ea spre baie pentru a-și face toaleta înainte de culcare. Se gândi că-și petrecuse jumătate de zi odihnindu-se. Oare cum putea fi încă obosită? Oftă. Poate că se va simți mai bine a doua zi!

Își îmbrăcă repede cămașa de noapte, cea pe care o purtase în noaptea în care-l întâlnise pe Chase, se gândi. Își alungă din minte această amintire, ridică din umeri și se îndreptă spre camera Stephaniei. Îl găsi pe Chase lângă copilă, citindu-i o poveste. "Nici asta nu va dura", remarcă pentru ea însăși. Dată fiind viteza cu care era obișnuit să acționeze, își imagina cu greu cum ar fi avut răbdarea de a citi o poveste cu tonul și încetineala necesare pentru ca fetița să înțeleagă.

Ann se așeză de cealaltă parte a Stephaniei, o sărută cu tandrețe urându-i noapte bună și, după ce-i adresă un scurt "bună seara" lui Chase, ieși din încăpere.

Ghemuindu-se în pat, tânăra femeie retrăi incredibila zi care tocmai trecuse. Noaptea trecută, la această oră, nu s-ar fi gândit că Chase va veni vreodată să se instaleze la ea. Fidel lui însuși, operase cu viteza fulgerului.

***

Avea ochii închiși dar încă nu dormea, când auzi declicul de la veioza care se aprinse. Întredeschise un ochi și, uluită, se ridică

repede în capul oaselor. Liniștit, Chase era pe cale să se dezbrace la picioarele patului.

– Dar ce faci?

Chase nu răspunse la întrebare. Dimpotrivă, o întrebă la rândul său, scoțându-și cămașa:

– Ai nevoie de ceva înainte să mă culc?

– Doar nu crezi totuși că vei dormi în patul meu? exclamă Ann, scoasă din sărite.

Bărbatul se așeză pe marginea patului pentru a-și scoate pantofii.

– Bineînțeles că da, draga mea.

Oare de ce nu se gândise mai devreme? Era absolut evident că era principala problemă pe care o punea prezența lui Chase în casă.

– Chase, nu este posibil! Nu poți să dormi cu mine!

– Și de ce nu? o întrebă acesta, ridicându-se pentru a merge la baie.

– De-aia!

Brusc, își dădu seama că striga. Se opri și inspiră adânc. Reluă, pe un ton mai coborât, vorbind totuși destul de tare pentru a acoperi zgomotul apei care curgea.

– De-aia... Chase... pentru că nu doresc deloc să te am în patul meu.

O cascadă de râs ajunse până la ea din baie. Apoi îl auzi declarând zeflemitor:

– N-am intenția să dorm pe canapea și cu atât mai puțin pe jos!

– Mai există cada, sublinie Ann, fără să se preocupe câtuși de puțin de confortul său.

Chase ieși din baie și reveni să se așeze lângă ea. Îi luă mâna.

– Ascultă-mă, Ann, începu, cu o voce domoală. Știu că nu mă vrei în patul tău, dar este singura soluție. Este destul de mare pentru amândoi. Dacă vrei, mâine voi pune să-l aducă pe al meu.

Îi zâmbi și-i lăsă mâna o clipă pentru a-i îndepărta o șuviță de păr. Apoi adăugă:

– Dacă-mi amintesc bine, chiar când dormim într-un pat mare, nu ocupăm nici unul foarte mult loc.

Ann închise ochii pentru a nu-i mai vedea zâmbetul. Nu voia să-și amintească acele nopți pe care le petrecuse cuibărită în brațele lui Chase, prinsă de trupul lui musculos.

Chase îi mângâie obrazul și continuă:

– Țin să fiu lângă tine în cazul în care, în această noapte, vei avea nevoie de mine.

O licărire malițioasă trecu prin ochii verzi ai tinerei femei.

– Oare nu este de mirare că m-am putut descurca în tot acest timp fără tine? exclamă, sarcastic.

Fără să răspundă, Chase îi atinse buzele cu nesfârșită blândețe.

– Ce copilă sălbatică ești, Ann!

Cu aceste cuvinte, se ridică și făcu înconjurul patului. Îndepărtă cearșafurile, se întinse lângă ea și stinse lumina.

Nemișcată, Ann se strădui să înțeleagă ce tocmai se întâmplase.

Aproape îl insultase și el reacționase scuzându-se întrucâtva pentru greșelile trecute. Asta nu avea nici un sens.

Se încordă când simți brațele lui Chase încercuind-o pentru a o atrage lângă el.

– Haide, haide, fii calmă, îi murmură la ureche. Ce nu este în ordine?

Spre marea sa surpriză, Ann simți că, treptat, se relaxa. În atitudinea lui Chase nu exista nimic suspect.

Corpul său lângă al ei... Răsuflarea sa călduță pe ceafă... Ann se lăsă cuprinsă de somn și se adânci curând în cele mai dulci visuri.

Capitolul 9

A doua zi dimineață și în toate zilele care urmară, timp de săptămâni, Ann se trezi în brațele lui Chase. Nu știu niciodată care din ei doi se apropia de celălalt în timpul nopții; nu vorbeau niciodată despre asta. Dar îndată ce se trezea, prima sa reacție era să verifice dacă brațele lui Chase erau bine strânse în jurul ei, cu mâna deasupra, într-un gest protector. Uneori era gata să se întrebe dacă, în fond, nu-l judecase greșit. Dar, cel mai ades, respingea această idee și-l privea, suspicioasă și neputincioasă luând controlul asupra vieții sale.

A doua zi după sosirea sa la fermă, când intră în cameră cu o ceașcă de cafea în mână, Chase o surprinse în mijlocul încăperii, clătinându-se.

– Dar ce faci în picioare?

– Vreau să fac o baie.

– Ann! Întoarce-te și te culcă!

Aceasta își trecu prin păr degetele care tremurau.

– Când pleci la lucru?

– În câteva minute. Am o întâlnire importantă la Dallas, dar va fi Mangus aici. Vrei să bei cafeaua asta?

Docilă, Ann luă cafeaua pe care i-o întindea și se întoarse să se culce.

– Mai vrei ceva?

– Nu! De ce nu pleci?

Dorea să rămână singură, pentru a se gândi la ce avea de făcut în timpul zilei. Dar era încă atât de slăbită, încât continuă, fără să se gândească la consecințele vorbelor sale:

– Când cobori, vrei să-i ceri lui Mangus să-mi pregătească o baie?

– Dar de ce? Nu trebuie să te speli astăzi, dacă nu dorești.

– Ba da. Trebuie să merg la doctorul Curtis.

Era prea mult!

Dacă Chase credea că se putea amesteca astfel în fiecare ungher al vieții sale, se înșela Și nu va întârzia să-l facă să afle. Se întrerupse brusc din gânduri când observă că Chase o privea într-un mod ciudat.

– Ai programare astăzi la medic și n-aveai nici măcar intenția să mă înștiințezi, nu-i așa? o întrebă amenințător.

Puțin tulburată, Ann lăsă ochii în jos.

– De ce ar trebui să-ți spun? Asta nu te privește. După câte știu, eu am programare.

La aceste cuvinte, Chase se întoarse și ieși din încăpere.

Se întoarse după câteva minute pentru a o anunța că-și anulase întâlnirea de la Dallas.

Două ore mai târziu, Ann era așezată în cabinetul medicului. Îl privea tot mai urât pe bărbatul scund și fermecător care o îngrijea de când era copilă. Doctorul Curtis nu era pe cale să-i dezvăluie lui Chase toate antecedentele sale medicale? Își întrerupse o clipă monologul, pentru a-i arunca Annei o privire pe deasupra ochelarilor.

– Sunt încântat că l-ai adus pe Chase cu tine în dimineața aceasta, Ann.

Tânăra femeie strânse din dinți și schiță un zâmbet slab, blestemându-l în sinea sa când el reluă:

– Este foarte important ca tatăl să participe la întreaga evoluție a sarcinii, să știi.

Își luă privirea de la ea pentru a-și îndrepta atenția asupra lui Chase.

Apoi, medicul o observă pe tânăra femeie cu un aer preocupat:

– După cum ți-am spus, draga mea, îți pot da ceva pentru a lupta împotriva grețurilor.

– Nu, protestă Ann, scuturând energic din cap. Nu vreau. Credeam că am fost clară. Refuz să iau medicamente în timpul sarcinii. Nu vreau să-i fac rău copilului.

– Ann, trebuie să înțelegi că a venit timpul să faci ceva. Nu poți rămâne astfel, săptămâni întregi fără medicamente. Nu numai că pui viața copilului în pericol, dar îți riști sănătatea.

Stânjenită, tânăra femeie se agita pe scaun. Atenționarea era severă. Totuși, nu se punea problema să ia medicamente. Auzise prea multe povești îngrozitoare referitoare la copii cu malformații în urma absorției unor substanțe a căror toxicitate fusese mult timp ignorată. În cele din urmă, după cum își făcuse recent obiceiul supărător, Chase fu cel care hotărî.

– De ce să nu mai așteptăm puțin, doctore? Acum că sunt aici, Ann va putea să se odihnească în sfârșit, așa cum trebuie. Cu siguranță starea i se va ameliora.

Bătrânul doctor se rezemă de spătarul fotoliului și-i privi pe amândoi cu interes.

– Ești gata să cooperezi, Ann?

– Îți promit, doctore. Recunosc că n-am fost foarte rezonabilă, mormăi Ann, oferindu-i lui Chase un zâmbet încărcat de recunoștință, pentru că știuse să-i citească atât de bine gândurile.

***

După acest episod, Chase părăsi rareori ferma. Transformase bucătăria în birou și-și petrecea acolo cea mai mare parte a timpului. Când era obligat să lipsească, făcea întotdeauna în așa fel încât Mangus să fie acolo...

Se gândea la toate. Pentru Ann, cumpărase un televizor mic cu telecomandă, ca și o excelentă combină stereo.

Cărți și diferite reviste acopereau mocheta din cameră.

Ann mergea din surpriză în surpriză. Nu-i venea să creadă că era același bărbat atât de dur și atât de nemilos pe care-l întâlnise cu luni înainte. Refuza să admită că se putuse schimba în asemenea măsură.

Într-o seară, Chase se întoarse de la Dallas cu brațele încărcate cu pachete.

– Ce este cu toate astea? îl întrebă intrigată Ann.

– Haine, o informă el, laconic.

– Mi-au rămas de la sarcina precedentă, răspunse tânăra femeie, cu fața încruntată, furioasă de lipsa sa de tact.

Nu adăugă că le purtase atât de mult încât cu siguranță îi făcea silă.

– Când vei înțelege că nu mai ești obligată să scoți din nou vechile tale haine, Ann?

Aceasta îl fulgeră cu privirea. Cu un zâmbet viclean pe buze, Chase vărsă în fața ei conținutul pachetelor. Un curcubeu de culori strălucitoare acoperi patul și, involuntar, Ann întinse mâna pentru a pipăi câteva materiale.

Croite splendid și într-un stil cu totul particular, aceste sortimente nu semănau deloc cu niște haine de maternitate, de obicei extrem de practice și foarte puțin estetice. Contemplă mătăsurile în culori vii, materialele din bumbac imprimate în nuanțe ieșite din comun. Curând, nu mai putu rezista dorinței de a le examina în detaliu.

– Unde ai găsit un asemenea sortiment? exclamă Ann, agitată.

– Mister! Mister! exclamă Chase enigmatic, încântat de bucuria Annei.

Ochii albaștri străluceau de veselie. Se așeză pe pat, lângă ea și întinse o rochie în fața ei, înclinând capul pentru a judeca efectul produs.

– Asta este cea pe care o prefer. Mi-ar plăcea mult s-o încerci.

Era o rochie lungă, verde ca apa, cu flori, croită dintr-un material extrem de ușor. La atingerea mâinilor lui Chase pe pieptul său, tânăra femeie tresări, dar nu făcu nimic să se sustragă.

– Formele ți s-au dezvoltat, remarcă bărbatul cu o voce răgușită, atingându-i ușor sânii.

Ann dădu din cap, incapabilă să răspundă, atât era de tulburată. Era prima dată, după mult timp, când o atingea cu această senzualitate. Când începu să-i descheie încet cămașa de noapte, crezu că-și va pierde capul. Apoi Chase își strecură mâna pe pielea ei goală.

– Pieptul tău este atât de frumos, murmură, aplecându-se.

Ann gemu. Oare ce se întâmpla? Era atât de sigură că nu-l mai iubea. Era posibil să se fi înșelat? Acum, în mintea sa domnea o totală confuzie. Nu putu rezista dorinței de a se strânge mai tare lângă el. Gura lui Chase îi părăsi sânul și urcă până la gura ei, de-a lungul gâtului.

– Încetează, spuse Ann, împingându-l brusc din toate puterile.

– Ce nu este în ordine? o întrebă bărbatul, ridicându-se subit.

– Tu, Chase. Pretinzi, pretinzi mereu, exclamă Ann cu amărăciune, dar nu dai niciodată. De data aceasta, pleacă! Lasă-mă singură.

Se întoarse de la el, cu fața inundată de lacrimi. Și totuși, n-ar fi putut explica precis cauza tristeții sale. Chase o luă în brațe dar, încă mult timp, tânăra femeie fu scuturată de spasme convulsive.

Mai târziu, Ann nu-și putu aminti cât timp plânsese. Dar își aminti că Chase o ținuse toată noaptea în brațe, murmurându-i cuvinte încurajatoare.

A doua zi dimineață, când se trezi, el plecase deja. Dar în acea seară, se întoarse devreme.

În cursul zilelor următoare, starea Annei se amelioră rapid. Și odată cu sănătatea, își recăpătă capacitățile de a reacționa. După toate aparențele, între Chase și ea nu se schimbase nimic. Continua să aibă grijă de ea cu aceeași solicitudine și chiar cu ușurință. În plus, muncea mult și pentru el. Ann se gândi că părea să fi făcut să treacă propriile lui activități pe planul doi.

Dar era adevărat că existau o mulțime de lucruri la care nu se gândise. Complet refăcută, acum vedea cu alți ochi ce se petrecea în jurul său, și realitatea care-i apăru subit, începu s-o nemulțumească profund.

Dacă ar fi vrut, Chase ar fi avut nenumărate ocazii să plece. Nu-și arătase nici cea mai mică recunoștință față de el, pentru tot ce făcuse pentru ea. Ba dimpotrivă, de-a lungul acestor săptămâni îl tratase cu un dispreț și o îndrăzneală inimaginabile. În acest caz, oare de ce n-o părăsise Chase? Și de ce, brusc, îl

interesa atât de mult încât rămăsese? Cu luni mai înainte, i se dăruise pentru a încerca să-l învețe să iubească. Se putea să fi reușit până la urmă?

Încercă să examineze problema din toate unghiurile, pentru a vedea mai limpede. Dacă cele o mie și una de lucruri pe care le făcuse Chase pentru ea de săptămâni de zile nu erau o dovadă suficientă de dragoste, ce mai putea cere? O preocupa și altă descoperire: oare era posibil să-l iubească încă? Fu obligată să admită că la această întrebare putea cu greu răspunde negativ. Chase o rănise profund, dar nu în asemenea măsură încât să-i distrugă dragostea, deși încercase să se convingă de asta.

Și totuși, îi strigase că-l detesta, că nu voia s-o mai atingă, nici măcar să-l mai vadă.

Oare cum o putuse suporta? De ce nu fugise? Să le mai fi rămas o speranță?

Hotărî să încerce totul sau nimic.

De când se simțea mai bine, Chase se ducea să-și petreacă după-amiaza la Dallas. Așa că avea o jumătate de zi să se pregătească.

Îi telefonă lui Sissy, care acceptă fără să pună prea multe întrebări, s-o ia pe Stephanie peste noapte; apoi Ann reuși să-l convingă pe Mangus să prepare cina și să plece devreme.

Pe la ora cinci, totul era gata, cu excepția ei. În ciuda siguranței sale naturale, perspectiva acestei seri între patru ochi cu Chase, pe care o organizase atât de repede, o sperie puțin. Făcu o baie caldă, pentru a se relaxa, gândindu-se ce va îmbrăca.

Odihna forțată și bunele îngrijiri ale lui Chase și ale lui Mangus își produseseră efectul. Arăta splendid.

Deschise dulapul și primul lucru pe care-l văzu fu rochia verde ca apa pe care Chase îi ceruse s-o încerce în acea seară. Se îmbrăcă, apoi se privi în oglindă, din toate părțile. Veșmântul îi venea de minune. Pentru prima dată după mult timp, se simțea frumoasă, valsă până în salon și acolo încercă să rămână așezată liniștită, în așteptarea lui Chase, în pofida nervozității sale.

Puțin timp după aceea, bărbatul sosi și o strigă îndată ce intră în salon.

– Ann?

– Sunt în salon, Chase.

Acesta năvăli brusc în încăpere, își aruncă neglijent haina pe un scaun și întrebă imediat:

– Unde sunt ceilalți? De ce ești singură?

Ann ridică mâna pentru a-l face să tacă. Părea obosit și îngrijorat.

– În primul rând, totul este în ordine. Stephanie este la Sissy. Și i-am spus lui Mangus că poate să plece.

Chase nu păru să-i dezaprobe inițiativa.

– Se va mai întâlni Mangus cu mine! Nu trebuia să plece.

– Eu i-am dat ordin.

Seara se anunța rău. Chase părea scos din sărite.

Acum, o privea cu un aer preocupat.

– Ce se întâmplă? o întrebă.

Brusc, Ann se simți foarte stânjenită.

Și dacă n-a rămas decât pentru copil? Oare să fi avut o imaginație prea bogată? Era foarte posibil. Oricum, venise timpul să afle.

– Este ora cinei, îi răspunse pe un ton degajat. Ți-e foame?

– Nu chiar, oftă Chase, prăbușindu-se pe canapea.

Apoi adăugă, cu o voce schimbată.

– Știam că rochia asta era făcută pentru tine.

În loc de răspuns, Ann își mușcă buza. Cât de proastă se simțea! Era mult mai greu decât își imaginase. Trebuia să facă ceva să rupă tăcerea. Când se gândise să profite de această cină între patru ochi, pentru a pune lucrurile la punct între ei, nu se preocupase să prevadă și desfășurarea. Cu siguranță, Chase nu-i va ușura sarcina. Continua s-o privească fără o vorbă.

– Și munca ta, la Dallas?

– S-a desfășurat bine, răspunse bărbatul imediat, zâmbind. Este foarte cald. Și gazonul trebuie tuns. Este tot ce vrei să știi?

Ann se ridică și se apropie de el cu ochii plecați.

– Chase?

– Da, dragostea mea.

Inima îi tresări în piept. Îi spusese "dragostea mea". Asta probabil voia să însemne ceva. Aceste cuvinte simple îi dădură curajul care-i trebuia, pentru a continua. Se așeză lângă el, îi luă mâna și i-o puse pe pântecul său.

– Simți?

Mâna lui Chase se încordă de surpriză când percepu mișcarea slabă. Ann îi strânse mai puternic mâna pe rotunjimea pântecului.

– Este copilul pe care l-am făcut împreună.

– Ann! exclamă Chase cu o voce gâtuită.

– Chase! Știi că am obiceiul să joc deschis. Nu știu să fac altfel. Există câteva lucruri pe care trebuie să le aflu. Chase... te iubesc. Te-am iubit încă de mult timp, fără să fi știut dacă tu însuți vei fi vreodată capabil de sentimente asemănătoare față de mine. Acum, trebuie să știu. Îți cer să-mi spui dacă mă iubești la fel...

Ann se întrerupse brusc, deoarece mâna lui Chase tremura. O retrase pe a sa și așteptă. Bărbatul inspiră profund, ezită și scutură din cap râzând încet.

– Oh, Ann! Cel mai mic lucru pe care-l pot spune este că nu ești o femeie ca celelalte. Ai obiceiul s-o spui verde în față... Dar nu mi-ai spus niciodată că mă iubeai.

– Ar fi făcut asta vreo diferență? îl întrebă calm.

– Nu știu. Poate că nu, acceptă Chase cu un zâmbet slab. Evident, trebuia să învăț pe spinarea mea. Fără să-mi dau foarte bine seama, presupun că te-am iubit din clipa în care ne-am întâlnit. În noaptea primului nostru sărut, s-a produs o minune, Ann. Dar eram prea orb pentru a-mi da seama. Pentru mine, tu ești un miracol. Frumusețea, grația, pasiunea și mai ales dragostea ta. Numai tu îmi umpli golul din viață și singurătatea sufletului. Înainte să te sărut încât să-ți pierzi răsuflarea, aș vrea să-ți pun o întrebare...

Lacrimi de fericire apărură în colțul ochilor Annei. Le alungă cu dosul mâinii.

– Răspunsul meu este da! exclamă bucuroasă.

Nu voi mai spune niciodată nu, domnule Colfex!

Râzând de fericire, Chase șterse lacrimile care curgeau pe fața radioasă a tinerei femei.

– Bineînțeles că da, draga mea. Și mă vei înnebuni... dar sunt gata să accept orice. Întrebarea pe care voiam să ți-o pun este următoarea: Ann Warrenton, vrei să fii soția mea? Accepți să-ți petreci restul vieții lângă mine?

Ann i se aruncă de gât, spunând fără încetare: "da, da, da" întreruptă de fiecare dată de sărutări. Când Chase o sărută iar și iar, fu cu o blândețe și o tandrețe pe care nu i le-ar fi bănuit niciodată.

În cursul ultimei nopți a lunii septembrie, Ann Colfex dădu naștere unui superb băiat, cu soțul său alături. Copilul avea ochii mari albaștri și părul negru și mătăsos. Când Ann văzu bebelușul în brațele tatălui său, știu pentru prima dată, fără umbră de îndoială, că miracolele se produc, mai ales în timpul nopților argintii.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*